345
Airone ANNO XXIX GENNAIO 2010

UFO • PAZIENZA • LINDBERG • DINOSAURI • CALENDARI • ANIMALI • EROS E CIBO • LEGGI STRANE • DONNE SPIE • FRIGORIFERO

TV CHE COS'È, COME FUNZIONA, COME SINTONIZZARE IL DIGITALE TERRESTRE

NATURA
I 10 luoghi più belli del mondo

Airone

vivere la natura conoscere il mondo

euro 1,50
in Italia

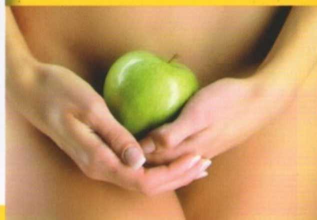
N° 345 - GENNAIO 2010

A CACCIA DI UFO

Nuovi avvistamenti: sembrano vermi giganti

E c'è chi dice: "Mi hanno rapito"

EROS E CIBO
Dalla mela di Eva... gli ALIMENTI che aumentano la libido

POSTER

ANIMALI
Venite a salvarci! 15 specie a rischio

RELIGIONE
È dimostrato: pregare può aiutare a guarire

EDITORIALE GIORGIO MONDADORI MENSILE - Poste Italiane Spa - Sped. in A.P. - D.L. 353/2003 art. 1, comma 1, DCB Milano
Euro 4,30 in Austria - Euro 3,30 in Francia - Euro 4,30 in Germania - Euro 3,30 in Grecia - Igs 3,90 in Gran Bretagna - Euro 3,30 in Lussemburgo - Euro 2,55 in Portogallo (Cont.) - Chf 5,80 in Svizzera - Chf 4,90 in Svizzera Cant. Ticino - Euro 3,30 in Principato di Monaco - Euro 3,30 in Spagna - Euro 3,30 in Belgio

Bygones

Tomorrow **Wilfred Pickles and the days of Have A Go**

EVENING POST

On this day in... 1973

SIXTH-FORM students at Nottingham High Pavement School threatened to strike.

They believed their education was suffering because teachers were leaving, unsure of whether their jobs would be safe in the change-over from grammar school to sixth form college under Nottingham's comprehensive programme.

The staffing establishment of the sixth-form college had not yet been agreed, so no replacement teachers were being recruited. A delegation representing the school's 120 students, headed by Gary Lucas, was to meet with Derek Sowell, Nottingham's acting director of education.

❏❏❏

A PLAN to construct a sports complex worth £8.5m at Colwick Park had been axed. It was replaced by plans for six district sports centres throughout the city and a water sports and equestrian project at the Colwick Park site.

The Colwick complex was to have included a football stadium — to be used by both Nottingham Forest and Notts County football clubs — and an indoor sports hall.

❏❏❏

POLICE began a search for an Alsatian guard dog. It escaped from the Craske building site in Bilborough, Nottingham, through a hole in a fence and belonged to Face Guard Security of Goldsmith Street, Nottingham.

❏❏❏

NOTTINGHAM'S Housing Committee chairman, Coun Bert Littlewood, gave full backing to a call by Shelter, the national campaign for the homeless, for the Government to stimulate council house-building. The Shelter report said children suffered when their families were homeless.

❏❏❏

CHERNES, more commonly known as false scorpions, were living in rotten wood in Sherwood Forest. They were about a quarter-inch long and had two lobster-like claws. The forest was the only place left in Britain where there were enough to form a colony.

❏❏❏

RAIDERS had stolen £250 of goods from the Le Grand pub in Alfreton Road, Nottingham.

And in 1963...

Future singing star Donny Osmond made his television debut, singing on *The Andy Williams Show*.

Almost incessantly for a week, 17 years ago, callers bombarded the *Evening Post* switchboard. There was only one topic: strange lights in the sky. ***JOHN BRUNTON*** looks back to the Notts UFO mystery of December, 1987, and recalls what people told him at the time

Keep watching the skies

SAUCER SUSPICION: A mock-up of people looking at a UFO in Nottingham

NO ONE was able to explain what was going on. But, it seemed, there had been *something* happening in the skies above Notts for callers to flood the *Post* switchboard, this week 17 years ago. Notts had witnessed unidentified flying objects for years, but usually reports were localised.

In December 1987, eyewitness accounts were received from across greater Nottingham.

The key night was Wednesday, December 9.

This is how the *Post* reported events at the time: "Callers spoke of a strange series of lights in the sky. Reports also went to the police, to East Midlands International Airport and to local radio stations.

"These were not people seeking publicity for their claims — they were just baffled by what they had seen and wanted answers.

"With very few exceptions, they were ordinary people who had seen something in the sky they had not seen before — and that concerned them.

"They were people used to seeing and hearing aircraft at night, yet these lights immediately drew their attention.

"All said they had never reported a UFO before.

"Their descriptions had remarkable similarities, as did the time of the sightings but were not close enough to suggest a conspiracy.

"From the reports, it appears that two very large objects displaying strange light configurations and emitting a constant low hum flew very slowly and low from Newark over Nottingham to the Derbyshire border and then back east over the south of the city."

I recall hearing about the incident at the time. People in the Perveril Road area of Beeston to whom I spoke were consistent in their descriptions.

They talked about two large roughly rectangular objects, "both the size of cricket pitches" flying low in the sky above them.

Another account, this from Radcliffe-on-Trent, came from Mrs Alison Evans, of Henson Lane. She was just saying goodbye to a visiting friend at the time.

With Tollerton airport nearby, she was used to aircraft. She told the *Post*: "My friend was leaving to go. I went outside as she was getting into her car and I saw the lights coming over," she said.

"We followed the lights coming over, walking round the side of the house.

"There were two rows of lights and red lights behind. It must have been quite low and was making a low humming noise."

The UFOs then flew by once more.

"We saw exactly the same thing coming over again," said Mrs Evans.

"These objects left brown vapour trails which were still visible some time later. I knew it was big. Bigger than anything I had seen before."

Another witness, Richard Breedon, 11, of Derby Road, Beeston, said: "It was a huge object twice the size of a football pitch and it was making a very loud humming noise.

"It had half a dozen red lights and on the right hand side was a very large bright white light. It also had two red lights tailing it in the air."

Nothing showed on the radar screens at East Midlands Airport and the RAF said nothing came up on their screens at West Drayton.

A Ministry of Defence spokesman said 90% of UFO sightings turned out to be satellite debris, balloons, unusual cloud formations or aircraft.

The Civil Aviation Authority said there was no unusual aircraft activity at the time, but added it could have been an aircraft straying into the area.

The *Post* article continued: "But from descriptions given it is unlikely it was a type of aircraft normally seen — which leaves few alternatives.

"One is they were aircraft of a type not known and operated by persons unknown. The usual speculation is that they were top-secret military aircraft and everybody from the police to the MoD are sworn to secrecy. But if you want to keep something secret you don't decorate it with strings of fairy lights and fly it low over cities unless you accept that people are going to see it anyway."

The December 1987 UFO mystery, well attested-to as it was, remains as big a riddle now as it was then.

COMING UP

Monday **All your Bygones memories and letters**

Tuesday **The day Johnny Quigley fooled Sir Stan**

Trivignano/Decine di chiamate ieri mattina. I pompieri: «Forse era un piccolo meteorite»

«C'è una palla di fuoco nel cielo»

di Pietro Massa

MESTRE - «Aiuto. C'è una palla di fuoco che sta precipitando». Sono state decine le persone allarmate che ieri mattina alle 9.45 hanno chiamato le forze dell'ordine per segnalare che un oggetto incandescente, grande quanto una palla, stava precipitando sopra Trivignano, lasciando nel cielo una scia di fumo bianco.

Un aereo? Un Ufo? Un satellite? Molti a Trivignano hanno pensato che si trattasse di un aereo da turismo, che stava precipitando in fiamme. E hanno telefonato alla torre di controllo dell'aeroporto Marco Polo di Tessera, chiedendo spiegazioni. Secondo le segnalazioni, l'oggetto non identificato sarebbe precipitato tra Trivignano e Olmo di Martellago.

«Ho visto quell'oggetto precipitare. Sembrava una sfera di metallo incandescente, larga 50 centimetri - dice Marco Cominotto, titolare del Kiros Bar a Olmo -. Ero in auto sul cavalcavia che da Zelarino porta a Trivignano, e da Nord è spuntato nel cielo quest'oggetto, che da giallo si faceva sempre più rosso. E' precipitato per circa 40 secondi. Poi, nell'impatto col terreno, s'è dissolto nel nulla». Un elicottero dei vigili del fuoco si è alzato in volo alla ricerca dei possibili frammenti dell'oggetto. «Potrebbe essersi trattato di un meteorite, oppure dei frammenti metallici di un satellite, come lo *Spysat 193* degli Usa, uscito fuori orbita e che sarebbe dovuto precipitare nella terra proprio tra la fine di febbraio e l'inizio di marzo», dicono i vigili del fuoco. *(ass)*

Molti i testimoni che ieri mattina a Trivignano hanno visto una palla di fuoco in cielo

LEGGO

14-2-08

CASISTICA CRONOLOGICA DELL'INSOLITO

a cura di Solas Boncompagni

SABATO 23 SETTEMBRE 2000 - ORE 22 CIRCA
STRADA LITORANEA BOSA (OR) - TURAS (OR)
BASSA QUOTA

Alcuni testimoni imprecisati furono attratti dalla presenza, sopra la superficie marina, di un oggetto volante in quota di poche centinaia di metri sul livello del mare. Esso appariva circolare e ruotava sul proprio asse rimanendo fermo in aria ed assumendo diverse colorazioni intense. La sua fonte di luce sembrava "esterna", fluorescente e di colori blu, giallo, arancione, rosso e bianco. Ne dettero informazione *L'Unione Sarda* del 25/9/2000 ed il *Notiziario Archivio Stampa* del settembre 2000. Doc. N. 6274.

MARTEDÌ 26 SETTEMBRE 2000
ORA IMPRECISATA
AVELLINO - ALTA QUOTA

Una professoressa, allora quarantacinquenne, ebbe modo di osservare dalla propria abitazione uno strano ordigno volante in avvicinamento rapido verso la sua casa. Ma la cosa che maggiormente impressionò la docente fu il modo della sua scomparsa. Infatti, se ne andò d'improvviso in un fascio di luce intensissima in pochi secondi. La testimone riuscì a fotografarlo ed a sottoporlo poi all'attenzione di esperti. Notizia apparsa su *Il Mattino* del 27/9/2000 e sul *Notiziario Archivio Stampa* del settembre 2000. Doc. N. 6275.

MARTEDÌ 26 SETTEMBRE 2000 - ORE 22
FOGGIA - BASSA QUOTA

L'osservatore, uscendo di casa per recarsi alla sua auto e partire, vide in cielo a circa ottanta metri di quota, perciò molto basso, un corpo volante fluorescente e simile ad un sole. L'osservazione si protrasse anche durante il suo tragitto in macchina, tanto che decise ad un certo momento di fermarsi e di scendere per interrogare una coppia di persone le quali, però, non gli dettero ascolto, rispondendogli che si trattava di un aereo. Era, secondo il testimone, una sorta di "navicella" di una ventina di metri o di più, distante da lui 200 metri circa ed emanante una forte luce gialla "che si rifletteva come attraverso vetrate contornate da parti metalliche di colore argento". La parte anteriore appariva arrotondata e quella posteriore più rialzata come l'alettone di un aereo. Nella base si notavano delle luci di posizione, lampeggianti e di un colore blu e rosso intensi. Nella sua staticità in aria si udiva un "lievissimo rumore" come un "tintinnio di campanelline". La visione durò 10 minuti circa ed il testimone provò, a quella vista, molto timore. La testimonianza pervenne al CUN ed il fatto apparve sul *Notiziario UFO* del dicembre 2000. Doc. N. 6051.

LUNEDÌ 2 OTTOBRE 2000 - ORE 20,30
PORDENONE - AEREO F-16 ED UFO

In un cielo misto, un imprenditore pordenonese quarantaduenne assisté ad un inseguimento di un insolito oggetto volante, intravisto da un pilota di aereo F-16 che, veloce, si diresse verso l'intruso in quell'arco di cielo dominante l'aeroporto di Aviano (PN). L'UFO, che era circolare ed appariva più grande del caccia che gli si stava avvicinando, emanava una luce fissa sotto lo strato delle nubi ed evitò immediatamente di essere raggiunto con un "triplo lampeggio che lo occultò definitivamente"; l'aereo tornò indietro verso Aviano. L'imprenditore a quella vista fu preso da "sconcerto". L'accaduto fu descritto su *Il Gazzettino* (Pordenone) del 18/10/2000 e sul *Notiziario Archivio Stampa* dell'ottobre 2000. Doc. N. 6281.

GIOVEDÌ 12 OTTOBRE 2000 - DI SERA
BELLONA (CE) - ALTA QUOTA

Un gruppo di persone casertane dal ristorante "Bella Italia" vide un corpo volante di eccezionali proporzioni e perfettamente fermo in cielo. Un componente del gruppo ne approfittò per scattare delle foto. La notizia apparve sul *Corriere di Caserta* il 13 ottobre 2000 e fu riportata anche nel *Notiziario Archivio Stampa* dell'ottobre 2000. Doc. N. 6278.

GIOVEDÌ 12 OTTOBRE 2000
DOPO LA MEZZANOTTE
ARGELATO (BO) - BASSA QUOTA

Due coniugi, che si trovavano in auto in quella zona ampia e solitaria, dapprima rimasero stupefatti per il fatto che uno strano aeromobile volante sconosciuto, d'improvviso, si affiancasse alla loro auto procedendo in modo parallelo alla medesima velocità. Poi, durante il percorso di una quindicina di chilometri, il loro stupore iniziale si mutò in terrore, data l'insistenza dello stesso "oggetto circolare" che a bassa quota continuava a seguirli fino a che, sempre improvvisamente, scomparve allontanandosi rapidamente. Notizia di *Ufotel* N. 202 del 19 ottobre 2000. Doc. N. 5862.

Focus 10-03

Il "disco volante" del cinegiornale Incom.

La verità sugli Ufo di Firenze

Ho visto su Focus 131 ("Ufo su Firenze") alcuni fotogrammi del cinegiornale Incom sulle piogge di fili "vetrosi" che nel 1954 caddero in Toscana. La ricostruzione dell'episodio è corretta ma una parte di quel filmato - quella in cui si vede un presunto "disco volante" - è un falso. Nel maggio 1997 ho potuto intervistare a lungo Marino Marchi, cineoperatore della Incom. Mi ha spiegato sorridendo che il filmato del "disco" era un falso che lui e il suo assistente, Dino Sadun, avevano girato da Piazza Michelangelo lanciando un palloncino. Il film fu realizzato il 29/10/54 per rendere più attraenti le notizie sulle "piogge di ragnatele" che giungevano da tutta la Toscana.

Giuseppe Stilo (Cisu)

Focus 6-04

Ho visto una stella verde

Nella notte tra il 13 e il 14 dicembre 2003 alle ore 1.30 mentre tornavo a casa ad Assoro (En) ho visto un corpo luminoso verde ma, date le dimensioni troppo grandi, ho pensato che non si trattasse di una stella cadente. Procedeva in direzione NE. La sera del 14 dicembre ho rivisto lo stesso fenomeno alle 23.25. Di che si trattava?

Carmelo Randazzo

La notte tra il 15 e il 16 dicembre 2003 verso le ore 24.00 io e il mio fidanzato nel cielo limpidissimo della provincia di Como abbiamo visto ben 24 stelle cadenti nel giro di 45 minuti. A cosa abbiamo assistito? A un San Lorenzo invernale?

Silvia Marcon

Risponde Paolo Toselli, del Centro Italiano Studi Ufologici (Cisu):
I fenomeni luminosi descritti dai due lettori possono ricondursi con buona probabilità a meteore appartenenti allo sciame delle Geminidi, attivo dal 3 al 19 dicembre, con massima frequenza di meteore più luminose e con scia persistente proprio nelle notti tra il 13 e il 15. Negli ultimi anni lo sciame è stato a volte più attivo delle più note Perseidi, che hanno il loro culmine la notte di San Lorenzo.

Giorno 19-12-09

il mondo in breve

RUSSIA

«C'è un ufo sopra il Cremlino» Il video impazza su YouTube

MOSCA — Stanno diventando un caso anche sull'internet russo i due video di YouTube che mostrano un presunto Ufo a forma di piramide che volteggia sopra il Cremlino, uno di notte e l'altro di giorno. Le riprese risultano effettuate con una telecamera all'interno di un'auto. I due video stanno hanno riscosso un record di clic. Tuttavia, sottolinea l'emittente Rt, se le immagini fossero vere, la gente avrebbe segnalato l'episodio alla polizia.

MISTERIOSA PIRAMIDE NEL CIELO DI MOSCA

Spopolano su internet due filmati amatoriali su un presunto Ufo: silenzio della polizia

Sono già diventati un «caso» i due filmati amatoriali che mostrano un presunto Ufo a forma di piramide che volteggia sul Cremlino, uno in una fredda notte moscovita e l'altro di giorno. Potrebbe essere un falso, ma la polizia per ora tace

GIORNALE 14-12-09

Fakty i wydarzenia, na temat których publikujemy relacje w „Nieznanym Świecie", posiłkując się w tej mierze często najpoważniejszymi i najbardziej wiarygodnymi źródłami na świecie, nie wyłączając wojskowych, są jednoznaczne. Wynika z nich, że **Ziemia jest od dawna penetrowana nie przez jedną, lecz przypuszczalnie wiele cywilizacji (ras) kosmicznych.** Jedni przy tym uważają, że z tą właśnie obecnością wiąże się w ogóle początek życia na Ziemi w zamierzchłej przeszłości (w myśl tej koncepcji miałoby ono zostać „zaszczepione" z Kosmosu). Inni, nie przesądzając całej sprawy, interpretują zachowanie Obcych (coraz wyraźniejsza aktywność UFO, tolerujących przy tym rejestrację zarówno fotograficzną, jak i filmową, nie mówiąc już o Bliskich Spotkaniach Trzeciego Stopnia) jako *„manipulowanie zmiennymi kulturowymi"* (określenie użyte przez francuskiego astrofizyka **Jacquesa Vallee**). Oznaczałoby to manifestowanie własnej obecności, jednak **w ściśle określonych granicach**, tj. bez ingerowania w życie na naszej planecie, ewentualnie pośrednie tylko wpływanie na nie, poprzez stymulowanie przemian dokonujących się w indywidualnej i zbiorowej świadomości ludzi, którzy współtworzą współczesną cywilizację. Jeszcze inni z kolei sądzą, że kontakt z EBE w takiej postaci, w jakiej go sobie wyobrażamy, w ogóle nie jest i długo jeszcze nie będzie możliwy wobec niskiego stopnia świadomości ludzkiej rasy, toczącej w swoim obrębie nieustanne wojny, bezmyślnie zanieczyszczającej środowisko i nie potrafiącej porozumieć się w najistotniejszych i najżywotniejszych dla rodzimej planety sprawach.

Jakakolwiek jest prawda, nie ulega wątpliwości, że **UFO stanowią bezsporny fakt** i że równie konkretna jest związana z tym fenomenem odpowiedź w kwestii realnego istnienia innych cywilizacji oraz ich zainteresowania Ziemią. W takiej jednak sytuacji może i powinno zrodzić się pytanie, po diabła cały ten, prowadzony od lat z wielkim nakładem sił i środków przez organizację zwaną SETI (niegdyś CETI), **nasłuch Kosmosu** wraz z wysyłaniem w przestrzeń kosmiczną ziemskich sygnałów. Czy oni tam, w wyposażonych w najnowsze urządzenia stacjach naprawdę nie widzą, co się dzieje tuż pod ich bokiem, dosłownie w zasięgu ręki? Czy są tak głusi i ślepi, czy to raczej ci wszyscy, którzy zajmują się problemem UFO; badają go i analizują - nie wyłączając grupy astrofizyków o znaczących nazwiskach i dorobku badawczym, byłych wysokich wojskowych i astronautów, nie mówiąc już o tzw. kontaktowcach - okazują się maniakami, szaleńcami lub zwykłymi oszustami?

Mówiąc szczerze, aż dziw, że nikt z czytelników „Nieznanego Świata" nigdy takiego pytania nie zadał, mimo że przecież nasuwało się ono samo przez się. Wypełniamy tę lukę stawiając takie pytanie z własnej inicjatywy i drukując w formie odpowiedzi na nie fragmenty wywodów **Zbigniewa Blani-Bolnara**, pochodzące z dwóch jego książek: nie wydanego jeszcze (będzie na rynku lada moment) tomu *„Wszechświat zaludniony"* oraz wydrukowanego przez autora w ub.roku *„Zdarzenia w Emilcinie"*, a, ściślej mówiąc, najlepszego, naszym zdaniem rozdziału tej książki zatytułowanego *„Potyczka z Lemem"* (notabene Z. Blania całe swoje *„Zdarzenie w Emilcinie"* zadedykował temu właśnie pisarzowi, z którym od lat utrzymuje korespondencyjne kontakty i którego, jak to ujął *„dręczy tajemnica milczenia Kosmosu"*.

Na ogół unikamy w „Nieznanym Świecie" przedruków z już wydanych książek. W tym przypadku jednak cała sprawa jest tak kapitalnej wagi, a uwagi Zbyszka Blani (z którym w niektórych szczegółowych kwestiach, takich jak np. incydent z Roswell, czy też działalność Eduarda Meiera diametralnie różnimy się w ocenach) w tej konkretnej sprawie są tak miażdżące i zarazem nośne intelektualnie - że postanowiliśmy od wspomnianej reguły wyjątkowo odstąpić, zwłaszcza, że w przyszłości nie zamierzamy wracać już do problemu stanowiącego hasło wywoławcze i zarazem tytuł niniejszej publikacji, który brzmi:

Czego oni szukają?

Światowe agencje donoszą: *„Poszukiwania układów planetarnych w Kosmosie wkraczają w nową fazę"*. **Jeszcze w tym roku agencja NASA na krążącym wokół Ziemi teleskopie Hubble'a zamierza zainstalować specjalny spektograf bardzo wysokiej rozdzielczości oraz superczułą kamerę. Ich zadaniem będzie zbadanie przestrzeni wokół dwóch gwiazd odległych o 15 lat świetlnych od Słońca - Tau Ceta i Epsilon Eridani.**

Uczeni sądzą, że wokół tych właśnie gwiazd, pod wieloma względami podobnymi do Słońca, mogą krążyć planety przypominające Ziemię - średniej wielkości, stosunkowo chłodne i w „ziemskim" wieku.

David Latham z Ośrodka Astrofizyki uniwersytetu Harvard twierdzi, że kluczowe znaczenie dla znalezienia „drugiej Ziemi" będzie miało odkrycie „drugiego Jowisza", czyli planety-olbrzyma, znacznie łatwiejszej do wytropienia z dużej odległości.

wiele się zdało - również stamtąd byli bowiem stopniowo wypierani przez ekspan-

Sillustani nad Jeziorem Titicaca: Tutejsze megality w niczym nie ustępują tym z boliwijskiego Tiahuanaco.

sywnych Aymarów. Pchnęło ich to w kierunku rozwiązania wręcz desperackiego: z sitowia porastającego brzegi jeziora Uros zaczęli konstruować sztuczne, pływające wyspy i na nich się osiedlili! To właśnie na tych pływających enklawach w liczbie kilkudziesięciu głów przetrwali do dziś. Trudnią się przede wszystkim rybołówstwem i tkactwem. Oczekują, że któregoś dnia, u schyłku dziejów, zdarzy się to samo, co miało miejsce na początku historii - **że na brzegach jeziora pojawią się ich latający bogowie i zabiorą ich ze sobą do nieba.**

Legenda o latających bogach Indian Uros oraz jej niespodziewany renesans skłoniła, by na nowo spojrzeć na inne dziwy znad brzegów Titicaca. Chodzi tu zwłaszcza o *„chullpas"*, czyli

Kamienne Kominy.

Te smukłe konstrukcje rozsiane są w wielu miejscach na płaskowyżu Altiplano, ale największe, najdostojniejsze z nich znajdują się w Sillustani, koło peruwiańskiego Puno. Są to ogromne, puste w środku *kamienne walce*, wznoszące się na wysokość od dwudziestu do trzydziestu metrów. Sposób dopasowania składających się na nie bloków skalnych nie może nie przypominać kamieniarskiej perfekcji z Tiahuanaco. Jeśli twórcy tych Kamiennych Kominów nie wywodzili się z samego Miasta Bogów to - w najgorszym wypadku - musieli być pojętnymi uczniami tiahuanackich kamieniarzy.

Już sama walcowata forma „chullpas" może być sporym zaskoczeniem. Jak wiadomo - zgodnie ze standardowymi poglądami - prekolumbijscy mieszkańcy Ameryki nie znali koła. Mieliby natomiast znać walec? To zaś, że go znali,

„Chullpas", czyli Kamienne Kominy, których największe skupisko znajduje się w Sillustani po peruwiańskiej stronie Jeziora Titicaca przywodzą na myśl kamieniarski kunszt, z jakim wzniesiono mury Tiahuanaco. Czy były siedliskiem istot, które posiadły sztukę latania?

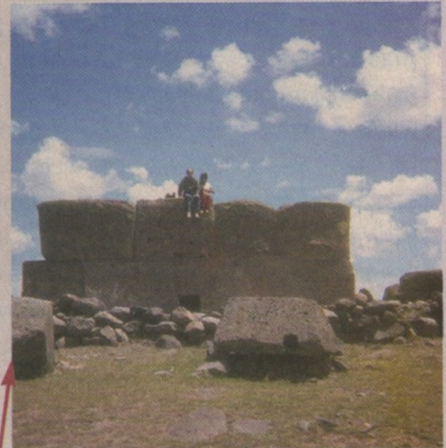

widać jak na dłoni właśnie na przykładzie „chullpas". To, czy od walca uczynili kolejny krok i odkryli koło, jest już trochę mniej pewne. Mało prawdopodobne wydaje się jednak, by, ustawiając jeden na drugim składające się na walec kamienie, nie zauważyli, czym różni się powierzchnia płaska od powierzchni zaokrąglonej. I co z tego wynika dla rodzącej się w tym momencie dynamiki.

To pierwsza niespodzianka.

Zaraz za nią wyłania się druga.

Zgodnie z obiegowymi teoriami - „chullpas" były budowlami o przeznaczeniu pochówkowym. Zdaniem archeologów w ich wnętrzach miano składać ciała zmarłych przedstawicieli indiańskiej arystokracji. Przyjmując taki pogląd, pominięto jeden, tylko z pozoru *błahy* szczegół. Pomijając niewielkie otwory o przeznaczeniu wentylacyjnym, potężne kamienne walce pozbawione były jakiegokolwiek wejścia. Jedyny dostęp do nich wiódł od góry, ponieważ były one pozbawione zadaszenia. Jeśli więc rzeczywiście miały to być groby, w jaki sposób składano w nich zwłoki? **Katapultowano je do ich wnętrza?** A może okrągłe ściany budowano dopiero wokół złożonej do grobu mumii, na odwrót niż by to czyniono w Europie?

Tak pierwszy, jak i drugi wariant zdaje się być mało prawdopodobny. W związku z tym zwolennicy poglądów mniej standardowych zaproponowali własne rozwiązanie. Brak wejścia - tą architektoniczną niedoskonałość „chullpas" - skojarzyli z legendą Indian Uros o ich latających bogach. Ich zdaniem, „chullpas" są dowodem na to, że w przeszłości nad jeziorem Titicaca żyły istoty potrafiące... latać! Mieszkałyby one w „chullpas" i wzlatywałyby ponad równinę Altiplano, wydostając się z nich przez wylot Kamiennych Kominów...

I wcale niekoniecznie musieli to być kosmici! Mogli to - przykładowo - być indiańscy kapłani eksperymentujący z balonami na ogrzane powietrze (co, jak się wydaje, w przeszłości na niezbyt stąd odległym płaskowyżu Nazca rzeczywiście miało miejsce). Mogli to być również *Ludzie-Nietoperze*, stanowiący stały składnik prekolumbijskiego panteonu w wielu rozmaitych regionach. Wreszcie - mogli to być też jacyś prehistoryczni inżynierowie, których wynalazki w postaci uskrzydlonych pojazdów odkryto w kilku grobowcach w kolumbijskim San Augustin...

Jest schyłek XX wieku.

Ludzie byli już na Księżycu i pewnie za jakiś czas tam powrócą. Wysłali „Voyagera" poza granice Układu Słonecznego i sondę „Galileusz", która przedarła się przez atmosferę Jowisza.

To dużo, nawet bardzo dużo.

Zagadki znad brzegów jeziora Titicaca nadal jednak czekają na swoje rozwiązanie.

Zdjęcia na str. 27-31 Roman Warszewski

Ostatnie wioski Indian Uros znajdują się na trzcinowych, pływających wyspach, w przybrzeżnych rejonach Jeziora Titicaca.

Zbigniew Blania-Bolnar

Czego oni szukają?

Między gwiezdną łódeczką i waleniem w tam-tamy

Naukowcy z SETI nie mają żadnego interesu w tym, by okazało się, że za UFO kryje się kosmiczny rozum. Przeciwnie: ich interesem jest, by tak nie było. Jeśli bowiem za doniesieniami o NOL-ach kryją się informacje o obecności w strefie Ziemi obcych pojazdów kosmicznych, oznacza to, że mozolna praca SETI polegająca na wysyłaniu w kosmos sygnałów i ich nadsłuchiwaniu traci sens, a cała ta organizacja nie jest w ogóle potrzebna. Nic więc dziwnego, że w takiej sytuacji jej badacze odnoszą się do UFO krytycznie. Nie tylko jednak własna działalność idzie im marnie, ale i krytyka konkurenta nie wychodzi.

(...) Napisałem do Stanisława Lema, gdyż wiedziałem, że dręczy go brak sygnałów od Obcych, czyli tak zwana tajemnica Milczenia Kosmosu, którą wielokroć próbował rozwidnić - a że UFO pretendowały do jej wyjaśnienia, byłem zaskoczony, że tak radykalnie się od nich odżegnał. Nie znając jego berlińskiego adresu, poprosiłem o przekazanie listu redakcję „Polityki" i tak rozpoczęła się nasza korespondencyjna potyczka, której patronował redaktor Maciej Iłowiecki (...).

Nie podobało się Panu Lemowi, że nazywa się coś *obiektami*, podczas gdy wcale nie muszą być t o c i a ł a, jak również, że wcale nie muszą latać, bo mogą, na przykład, tylko s p a d a ć czy p o l a t y w a ć. Przypuszczenia, że coś lata i jest ciałem, są według Lema zarazem bardzo silne i całkowicie bezzasadne. Nie jest to jednak ani prawda, ani nie ma nic do rzeczy, albowiem nie trzeba się zajmować takimi doniesieniami, lecz **tymi, które dają pewność, że coś miało masę spoczynkową i dysponowało swoim ruchem**. Mógłby na to Lem odpowiedzieć, że takich obserwacji po prostu nie ma, jak również - bo i to podniósł - że nie ma porządnych analiz miejsc lądowań, ale trzeba by to złożyć na karb jego ufologicznej niewiedzy. Są jedne i drugie - trzeba się tylko skądś o tym dowiedzieć. (...).

Na karb „początkowości" Lemowej wiedzy ufologicznej złożyć (...) trzeba podniesiony przez niego zarzut, że sprawami UFO zajmowało się lotnictwo Stanów Zjednoczonych i nie stwierdziło, by *coś pozaziemskiego było na rzeczy*. W ramach swoich projektów badawczych - Sign, Grudge i Blue Book - zajmowały się USAF, przez lata całe, tropieniem Latających Spodków, z czego im wyszło, że nie daje się wyjaśnić zaledwie około 5 procent z przebadanych ponad 12 000 doniesień. Ale i to wystarczy, by hipoteza UFO=ETI miała oparcie, gdyż należy, jak wiadomo, oczekiwać występowania sygnałów o pozaziemskich pojazdach kosmicznych utopionych w szumie doniesień o rzeczach trywialnych. Lem trafnie wprawdzie zauważył, że im więcej angażuje się w badania sił, fachowców i środków, tym mniej pozostaje przypadków nie wyjaśnionych lub wątpliwych, ale narzucająca mu się w ślad za tym sugestia, jakoby przy odpowiednim skoncentrowaniu wysiłków dało się wyjaśnić także i pozostałe obserwacje, wygląda na fałszywą, gdyż nie zidentyfikowane różnią się od zidentyfikowanych w sposób r a ż ą c y. Badali ten problem na zlecenie USAF naukowcy z Battelle Memorial Institute, w Columbus w Ohio, na próbie przypadków najlepszych jakościowo, i dopracowali się sądu, że prawdopodobieństwo, by *nie rozpoznane* należały do tej samej kategorii co *rozpoznane*, jest nadzwyczaj nikłe.

Stanisław Lem, pisarz:
- Mam gotową odpowiedź na pytanie o prawdopodobieństwo tego, by gdzieś tam w kosmosie pojawiło się życie. Na ulicy znaleźć pustą kopertę nie jest nazbyt trudno i nie jest to żaden niesłychany fenomen. Żeby jednak ta koperta zawierała czek na okaziciela na milion dolarów - o to znacznie trudniej. I taki jest mniej więcej rozziew prawdopodobieństwa pomiędzy wykryciem innej planety czy planetarnego systemu, a stwierdzeniem, że znajduje się tam życie.

Nie można również powiedzieć, by naukowcy i personel techniczny USAF doszli do zgodnego wniosku, choć tak zostało to przedstawione opinii publicznej, że UFO nie są pojazdami spoza Ziemi. **Część personelu wojskowego, i to wcale niemała, uznała bowiem, że UFO s ą pojazdami kosmicznymi.** Żeby zobaczyć jak było naprawdę i co działo się w projektach, trzeba by zapoznać się z tym, co mówili zaangażowani w badania ludzie USAF - choć-

Odkrycie planety typu Jowisza, będącej w istocie kulą gazową, mogłoby sugerować - zdaniem Lathama - że w pobliżu krążą inne, mniejsze planety. Istnienie planety „jowiszopodobnej" sprzyjałoby pojawieniu się życia w jej sąsiedztwie jeszcze pod innym względem. Jak wiemy na przykładzie naszego układu planetarnego, Jowisz spełniał i nadal spełnia rolę swoistego „odkurzacza", oczyszczającego sąsiedztwo Ziemi ze skalnych odłamków i meteorytów. Gdyby nie Jowisz i ziemska atmosfera, powierzchnia naszej planety, co chwila byłaby narażona na ostrzał z Kosmosu.

Do tej pory, poza naszym układem planetarnym, we Wszechświecie odkryto 10 planet. Pierwsze trzy z nich znajdują się w układzie odkrytym 4 lata temu przez **Aleksandra Wolszczana**, pracującego obecnie na Penn University w Pensylwanii i posługującego się największym radioteleskopem świata z Arecibo. Znalezienie życia na odkrytych przez Polaka planetach krążących wokół pulsara nie wchodzi jednak w rachubę, ponieważ - jak stwierdza sam odkrywca - przebywanie na odkrytych przez niego planetach przypominałoby *„stanie przed aparatem rentgenowskim wykonującym 160 zdjęć na minutę"*.

Dużo więcej nadziei wiąże się z dwoma innymi planetami, odkrytymi w końcu zeszłego roku w gwiazdozbiorach Wielkiej Niedźwiedzicy i Panny przez astronomów z amerykańskiego obserwatorium Mount Hamilton w Kalifornii. Jedna z nich, o masie dziewięciokrotnie przekraczającej masę Jowisza, w ciągu 116 dni okrąża swoją gwiazdę o nazwie 70 Wirgins. Temperatura na jej powierzchni nie przekracza 85 stopni C, co oznacza, iż mogą na niej istnieć skomplikowane związki białkowe. Te natomiast stanowią podstawowe cegiełki materii ożywionej. Nie jest też wykluczone, że mogą tam padać deszcze, a nawet istnieć oceany. Nie mniejszą sensację stanowi druga ze wspomnianych planet, obiegająca gwiazdę 47 Ursae Majoris w ciągu 1100 dni. Jej powierzchnia jest dość zimna, ponieważ temperatura spada tam do około minus 80 stopni C, ale przypuszcza się, że istnieją strefy klimatyczne, w których woda nie zamarza. - *Woda w stanie płynnym jest podstawą życia* - mówi **Robert Brown**, astronom z Uniwersytetu Harvarda. - *Tam, gdzie jest woda, mamy do czynienia ze strefą potencjalnego życia. Koncentrujemy się więc na poszukiwaniach takich planet, gdzie woda w stanie płynnym może istnieć przynajmniej okresowo.* Prędzej czy później da to jakieś rezultaty.

Spore nadzieje na odnalezienie śladów życia naukowcy wiążą też z kolejną sondą marsjańską, która na powierzchni Czerwonej Planety ma wylądować latem 1997 roku. Jak wynika z danych dostarczonych przez sondę „Viking 1", która 20 lat temu osiadał pośród pustyń Marsa, w zamierzchłych epokach planeta ta najprawdopodobniej posiadała atmosferę o pewnej zawartości tlenu, natomiast na powierzchni Marsa musiała występować nawet woda. Zdaniem uczonych nie jest wcale wykluczone, iż w przeszłości rozwijały się tam jakieś proste formy życia, jak np. algi, a słynna historia z odkryciem w sierpniu ub.r. śladów życia w znalezionym na ziemi *marsjańskim meteorycie* hipotezę tę zdaje się dodatkowo potwierdzać. Gdyby zaś tak właśnie było, nie da się z góry wyeliminować możliwości, iż rozmaite marsjańskie mikroorganizmy zdołałyby się przystosować do zmieniających się warunków atmosferycznych i że ich kolonie po dziś dzień istnieją pod marsjańską powierzchnią.

R.W.

Organizacja SETI nie jest nastawiona na wykrycie cywilizacji, pozaziemskich, lecz znalezienie istot wymyślonych przez nią samą. Chodzi jej o odkrycie takich rozumnych bytów, które powiadamiają Kosmos o własnej egzystencji za pomocą nadajników radiowych, trójkątów Pitagorasa i przeróżnych *lincosów.* SETI przypomina w tym wszystkim dziecko, które, nie mogąc rozwiązać trudnego równania, zaczyna liczyć leżące obok niego kamyczki.

Czego oni szukają?

Wymyślony cel

Logicznie biorąc przejawów obecności cywilizacji kosmicznych można się spodziewać albo w kosmosie, albo w obszarze Ziemi. Według rozpoznania SETI fakty obserwacyjne mówią o Milczeniu Universum, zaś w obszarze Ziemi jej zdaniem także nic takiego nie zachodzi, co dałoby się wyinterpretować jako obcą obecność. Badacz z SETI powiada, że UFO są zjawiskiem *wyjaśnialnym* i zajmować się nim nie warto.

Organizacja SETI wcale nie jest jednak nastawiona na wykrycie cywilizacji pozaziemskich, ale na znalezienie istot wymyślonych przez jej paradygmat. Rzeczywistym celem tego ruchu jest odkrycie takich rozumnych istot, które za pomocą nadajników radiowych, trójkątów Pitagorasa i przeróżnych lincosów zawiadamiają kosmos o własnej egzystencji. Stworzona przez SETI wizja Wszechświata jest więziennym obrazem demografii kosmosu - archipelagu wysp, których mieszkańcy nie mogą zbudować łodzi, więc siedzą nad brzegiem morza i biją w tam-tamy. Jałowość wysiłków wykrycia takich istot wyzwala różne, kompensujące frustracje i mechanizmy obronne. Kosmiczne plakietki, wiadomości o Ziemi umieszczane w pojazdach pseudogwiezdnych, wyliczenia gęstości cywilizacyjnej, układania sztucznych języków i temu podobne jałowe zajęcia są zwykłą czynnością zastępczą imitującą postęp. Robi się nie to, co dla osiągnięcia celu robić się powinno, lecz to, co dla SETI w ogóle jest możliwe. SETI jest jak dziecko, które nie może rozwiązać trudnego równania i w zamian za to zaczyna liczyć leżące obok niego kamyczki.

Tak ostra ocena SETI nie jest tym samym pochwałą konkurenta (tj. badaczy zjawisk UFO - przyp. „Nieznany Świat"), który ma również swoje grzechy na sumieniu. Zresztą, jako życie rozumne dla egzobiologii, a pojazdy ETI dla ufologii - dyscypliny te prawdziwie zrównane są w tym, że obie w równym stopniu nie wiedzą, czy przedmiot ich zainteresowań w ogóle istnieje. Kiedy podniesie się kurtyna, co zobaczymy: liczne, ale *uwięzione przestrzenią kultury*, jak przepowiada egzobiologia, czy *ruchliwość kosmicznych szlaków*, jak wróży ufologia?

Kim zapełnią się drogi do Canossy?

(...) z naukoznawczych wyżyn roztacza się niezwykły doprawdy widok: jedni poszukują cywilizacji kosmicznych w niebie, ale są i tacy, którzy dopatrują się ich w obszarze Ziemi. I istnieją prawdziwie dwa rodzaje faktów obserwacyjnych mogących coś mówić o Rozumie Kosmicznym: milczenie radioteleskopów i gwar świadectw ufologicznych, na które SETI jest ślepa. To ona również ponosi winę za sławetną tajemnicę Milczenia Kosmosu powołaną do życia przez jej poznawcze kalectwo. Zagadka Milczenia Kosmosu okazuje się bowiem zagadką pozorną, fikcyjną tajemnicą narzuconą przez niezdolność poznawczą SETI i to nie Milczenie Universum należy wytłumaczyć - odtłumaczyć trzeba czyjeś zdziwienie, że kosmos milczy.

(Fragment książki **Zbigniewa Blani-Bolnara** *„Wszechświat zaludniony"*, która wkrótce trafi do rąk czytelnika)

by kierujący Blue Book **Edward Ruppelt** *(The Report on Unidentified Flying Objects,* Ace Books, New York 1956).

Nade wszystko zaś należy zapytać jakich to sukcesów i odkryć można oczekiwać po starciu technologii zdolnej do lotów międzygwiezdnych z prymitywną technologią ziemską. Co w tej sytuacji wojskowi mogli wykryć? - wszystko, tylko nie Rozum Kosmiczny.

(...) Twierdził też Lem, że również organizacja CETI (obecnie SETI) prowadziła dociekania nad UFO i na żaden trop ETI nie wpadła. Obłożył je wprawdzie, owe dociekania, licznymi zastrzeżeniami, że CETI nie mogła poświęcić sprawie UFO tyle uwagi i wysiłków co wojsko, pisząc niejasno, że się nią interesowała i zajmowała. **Mógłby sobie ktoś na tej podstawie pomyśleć, że CETI przeprowadziła jakieś badania UFO, i to na właściwym jej wysokim poziomie naukowym. Ale żadnych takich badań nie było**, czego dowodzi brak o tym wszelkich wzmianek w publikacjach tej organizacji. Nie poświęciła też CETI sprawie UFO żadnej ze swoich konferencji, nie tylko głównych, ale i lokalnych, a jeśli już o nich mówiono, to żartem. Naukowcy z CETI nieraz wygłaszali opinie o Latających Spodkach, to prawda, ale są to tylko nie wynikłe z badań empirycznych, czysto teoretyczne sądy, których nie można nazwać nawet dociekaniem.

SETI (przejdźmy już na zawsze do obecnej nazwy) zajmowała się i zajmuje czym innym. **Uprawia tak zwany radiowy nasłuch kosmosu, którego sensowność opiera się na założeniu, że cywilizacje kosmiczne chcąc się odnaleźć, wysyłają specjalne sygnały zwiastujące ich obecność. Założenie to jest niewiele warte, gdyż stoi za nim tylko radioteleskop, który wymusza sposób podejścia poznawczego i mami SETI. Nie dysponując żadnym innym środkiem lokalizowania kultur kosmicznych, SETI uroiła sobie, że cywilizacje pozaziemskie wysyłają umyślne sygnały powiadamiające - żeby SETI mogła je odbierać.** Mówił Lem w swojej krytyce UFO, że organizacja ta powstała po to, by odnaleźć „Innych". Owszem, powstała w tym celu, tyle że go nie realizuje.

SETI nie zajmuje się wykrywaniem cywilizacji pozaziemskich, lecz tylko wymyślonych przez siebie istot, które, zamiast wystrugać sobie gwiezdne łódeczki, by pożeglować ku sąsiadom, siedzą nad brzegiem kosmicznego morza i walą w tam-tamy.

Nie może też SETI patrzeć chętnym wzrokiem na UFO i stojącą za nimi astronawigację, ponieważ: jeśli swobodnie lata się po Wszechświecie, to sygnalizacja, którą próbuje SETI odebrać, nie jest do niczego potrzebna. I to jest pierwsza odpowiedź na nękającą Lema zagadkę Milczenia Kosmosu. Jest bowiem tak, że jedno z dwojga: **albo** specjalne sygnały powiadamiające, **albo** UFO - zaś przeciw sygnałom przemawia i to, że na odpowiedź trzeba czekać zbyt długo (jeśli wysyła się przekaz ku gwieździe odległej o sto lat świetlnych, na przekaz zwrotny trzeba czekać lat dwieście).

Prof. Robert Głębocki, astrofizyk:
- Sądzę, że Wszechświat w każdym punkcie jest mniej więcej taki sam. Pozwala to przypuszczać, że również życie, które rozwinęło się na Ziemi, wcale nie musi być czymś pojedynczym i odosobnionym. Nie sądzę też, by odkrycie istot inteligentnych poza naszym układem planetarnym, musiało wywołać u Ziemian jakiś szok. Ludzkość takiego odkrycia podświadomie oczekuje, a nadzieje te przed oczami niektórych materializują się pod postacią UFO.

Nie mają więc naukowcy z SETI żadnego interesu, by za UFO krył się ETI, lecz na odwrót: mają interes w tym, by tak nie było. Gdyby za doniesieniami rzeczywiście stały pozaziemskie pojazdy kosmiczne, przekreślające potrzebę sygnalizowania na odległość, straciłaby sens cała ich praca i nie miałoby sensu istnienie samej SETI. W tej sytuacji nie ma się co dziwić, że badacze z tej organizacji odnoszą się do UFO krytycznie. Ale nie tylko ich własna działalność idzie im marnie, lecz i krytyka konkurenta im nie wychodzi.

Za najsilniejszy atak na UFO, jeśli mierzyć ilością powołań się na niego, uchodzi statystyczny wywód Carla Sagana i także Stanisław Lem się nań powołał. Sagan jest czołową postacią SETI, o której to organizacji Lem pisze, że grupuje *„umysły pierwszej wody w skali światowej"*. Sprawdźmy więc, ile jest wart jeden z tych umysłów.

Sagan powiada, że jeśli jest w Galaktyce milion wysoko rozwiniętych cywilizacji, to przy 10 miliardach miejsc, które je interesują, każda z nich musiałaby wysyłać rokrocznie 10 tysięcy pojazdów - żeby nad Ziemią w ciągu roku mógł się pojawić tylko jeden UFO; przy czym zakłada, że podczas podróży każdy pojazd może odwiedzić tylko jedną gwiazdę. Liczba 10 tysięcy pojazdów wydaje mu się zupełnie nie do przyjęcia, nawet jeśli zapomnieć, że co roku donosi się nie o jednym, lecz przynajmniej o kilkuset UFO.

Najpierw zbadamy założenia wyrażone przez Sagana jawnie, a później wyciągniemy na światło dzienne założenia ukrywające się w wywodzie.

Pierwsze jawne założenie głosi, że w Galaktyce jest milion cywilizacji. O tej liczbie daje się w sposób odpowiedzialny powiedzieć tylko tyle, że jest wzięta z powietrza,

gdyż nie istnieją żadne dane obserwacyjne, z których można by ją wywieść. Do miliona cywilizacji dochodzi Sagan posługując się tak zwanym równaniem Drake'a, które jest tyle warte, co wróżenie z fusów, gdyż z wyjątkiem jednego, o żadnym z występujących w nim mnożników nic prawdziwie nie wiadomo i mogą padać dowolne liczby. Z tego powodu przedkładane szacunki gęstości psychozoicznej Galaktyki różnią się w obrębie samej SETI tak, że bardziej już nie mogą. **Jednym wychodzi, że cywilizacji jest w Galaktyce miliard, zaś innym, że nie ma ich w ogóle.** Dlaczego mamy wierzyć Saganowi, a nie jego kolegom? Miliard jest więc równie wiarygodny (lub niewiarygodny, jak kto woli) co saganowski milion i jeśli polegać na tym pierwszym, to każda z miliarda istniejących w Galaktyce cywilizacji musiałaby wysyłać nie 10 tysięcy po-

na str. 36

ze str. 35

jazdów rocznie, lecz tylko 10. O liczebności cywilizacji w Galaktyce nic odpowiedzialnie powiedzieć się nie daje, więc na tym można by poprzestać i wyrzucić wywód Sagana do kosza na śmieci. Ale zobaczmy, co można z nim jeszcze zrobić, zanim go tam wrzucimy.

Drugie jawne założenie stwierdza, że jest w Galaktyce 10 miliardów miejsc godnych zainteresowania, do których milion cywilizacji wysyła swoje pojazdy. Jeśli jednak jest w Galaktyce milion cywilizacji, to i miejsc je interesujących też jest tylko milion, bo cywilizacje interesują się (w wywodzie) tylko innymi cywilizacjami i niczym więcej. Nie można przy tym powiedzieć, gdyby kogoś to korciło, że cywilizacje nie wiedzą, gdzie inne cywilizacje się znajdują, bo przecież, jak twierdzi SETI, uprawiają sygnalizację właśnie po to, żeby się tego, gdzie są, dowiedzieć. Mówi również o tym i sam Carl Sagan, twierdząc, że wysyłano by pojazd dopiero po uprzednim otrzymaniu sygnału radiowego. Jeśli więc milion cywilizacji wysyła swoje pojazdy do miliona ucywilizowanych miejsc, a tylko te je interesują, to żądana przez Sagana **liczba pojazdów międzygwiezdnych spada do jednego rocznie.**

Prof. Francis Crick, kosmobiolog i chemik:
- Moim zdaniem życie we Wszechświecie jest regułą, a nie wyjątkiem. To, że do tej pory nie znaleźliśmy jakiegoś przekonywającego jego śladu poza Ziemią, jest skutkiem niedoskonałości narzędzi, jakimi dysponujemy. Jestem przekonany, że Wszechświat jest pełen zarodków życia, które roznoszone są w nim przez poruszające się po bardzo wydłużonych elipsach komety. Z takich zarodków, przyniesionych w pobliże Ziemi, właśnie przez kometę, w dalekiej przeszłości musiało rozpocząć się nasze ziemskie życie.

Trzecie, wyrażone jawnie, założenie jest mało sensowne: że podczas lotu każdy pojazd odwiedza tylko jedną gwiazdę. A właściwie dlaczego? A nie mógłby po drodze odwiedzić jeszcze jakichś innych? Gdyby jeden pojazd odwiedzał 100 gwiazd w czasie swojej podróży, to każda z miliona cywilizacji musiałaby wysyłać tylko 100 pojazdów w roku, zaś gdyby odwiedzał 1000 gwiazd - to tylko 10. Założenie to jest również sprzeczne z tym, co powiedział sam Sagan przy innej okazji: że wysyłany w kosmos pojazd mógłby odwiedzać p r z y n a j m n i e j jedną gwiazdę. To jak jest w końcu?

Wszystkie jawne założenia są nic nie warte. Przyjrzyjmy się więc teraz założeniom przyjętym w wywodzie milcząco - może będą lepsze.

Pierwsze skrywające się w wywodzie założenie jest takie, że wszystkie pojazdy pojawiają się w 10 miliardach miejsc j e d n o c z e ś n i e (w tym samym roku). A nie mogłyby cywilizacje wysyłać swoich pojazdów po trochu, czyli pokrywać sondami interesujące je miejsca na raty? Są UFO na Ziemi i na innych planetach, ale nie jest wcale konieczne, by jakieś pojazdy musiały być w tym samym czasie także we wszystkich pozostałych miejscach. Cywilizacje mogą uprawiać loty międzygwiezdne od tysiącleci i pokrywać żądane przez Sagana 10 miliardów miejsc etapami, bo proszę zauważyć, że rozgrywa się to w obrębie tworu (czyli Galaktyki), który liczy sobie kilkanaście miliardów lat.

Drugie ukryte założenie jest niedorzeczne, bowiem stanowi, że za każdym UFO widzianym na Ziemi musi kryć się coraz to i n n y pojazd. Ma być więc tak, że kiedy jakiś UFO dolatuje do Ziemi, pokazuje się tylko jednemu obserwatorowi, po czym odlatuje i druga obserwacja UFO wymaga wypuszczenia gdzieś w kosmosie następnego pojazdu. A nie może ten pierwszy pobyć sobie trochę w okolicach Ziemi, jak już tu przyleciał? Nie tylko może, a nawet powinien - a więc jeden i ten sam pojazd może być bodźcem dla wielu doniesień. Jeżeli jeden pojazd powoduje w ciągu roku tysiąc relacji o nim, to każda z miliona cywilizacji musi wysyłać tylko 10 pojazdów rocznie. Co więcej, pojazd może też wypuścić kilkadziesiąt mniejszych stateczków, które latając w ziemskiej atmosferze są w stanie wyprodukować d o w o l n i e dużo doniesień o UFO. (To na wypadek, gdyby ktoś sobie przypomniał, że Sagan wymagał tylko jednego UFO.).

Po co też Sagan angażuje do tego aż całą Galaktykę. Nie muszą przybywać na Ziemię pojazdy od wszystkich cywilizacji - wystarczy, że będą przybywać z miejsc nam najbliższych. Jest w bliskim sąsiedztwie Ziemi wiele gwiazd podobnych do Słońca i UFO mogą przylatywać tylko stamtąd. Równie dobrze mógłby przybyć tylko jeden pojazd i to od cywilizacji nam najbliższej, który, przycupnąwszy koło Marsa, wypuściłby na Ziemię setkę małych promów kosmicznych.

Wywód Sagana jest, mówiąc najłagodniej jak można, **do niczego**, ale wyświadczmy jego autorowi grzeczność: z g ó d ź m y s i ę na wszystkie jego założenia, jawne i ukryte, mimo że są dowolne lub niedorzeczne - i zobaczymy, co będzie. Niech pojawienie się jednego UFO na Ziemi rzeczywiście wymaga wypuszczenia przez jedną cywilizację 10 tysięcy pojazdów rocznie. Carl Sagan, a za nim Lem, twierdzą, że to niemożliwe. Ejże!

Cyfrowe (digital) powiększenie jednej z klatek filmu wykonanego w Mrzeżynie w dn. 22.06.1993 - przedstawiającego formację UFO.

SETI, złożona głównie z astronomów i astrofizyków, patrzy na cywilizacje kosmiczne przez teleskop i widzi tylko gwiazdy na niebie. Ale można popatrzeć na nie także przez socjologiczną lupę. Co się wówczas ujrzy? Zobaczy się społeczeństwa złożone z miliardów istnień. Przyjmijmy faworyzujące Sagana założenie, że cywilizacja, która osiągnęła zdolność lokomocji międzygwiezdnej liczy tylko 10 miliardów jednostek (na Ziemi żyje już 6 miliardów ludzi, a do lokomocji międzygwiezdnej nam daleko). Niechaj tych 10 miliardów istot mieszka w miastach liczących milion mieszkańców każde - byłoby więc miast takich 10 tysięcy. Sagan twierdzi, że cywilizacji nie stać na roczne wysyłanie 10 tysięcy pojazdów. Ale dlaczego wielkie, liczące milion mieszkańców miasto miałoby nie móc sobie pozwolić na wysłanie jednego pojazdu w ciągu roku. Jak widać Sagana można pobić w najsilniejszym miejscu i to jego własnymi liczbami. Można by jeszcze całą rzecz dopowiedzieć do końca i stwierdzić, że lata się po kosmosie niewielkimi pojazdami (UFO są małe), które wiele osób może sobie kupić, tak jak kupuje się samochody na Ziemi. Z cywilizacji kosmicznej może więc co roku wylatywać nie marnych 10

tysięcy, ale miliony pojazdów międzygwiezdnych.

Nawet sam, niby to dowodowy, wniosek jest do niczego - choć miał być taki porażający.

Jedyna dobra rzecz w wywodzie Sagana to arytmetyka, ale od czołowej postaci ruchu SETI powinno się chyba wymagać trochę więcej, niż żeby umiała podzielić 10 miliardów przez milion (..)

W artykule *„O niezidentyfikowanych obiektach latających"*, o który poprosiła Lema redakcja *„Przeglądu Technicznego"*, chcąc, by UFO i mnie przygwoździł, zauważył on wątpiąco, że piloci Latających Spodków potrafią mówić po angielsku. Nie było to powiedziane wprost, ale z kontekstu wynikało, że według niego jest to nonsens. Dobrze, że nie podjął Lem tego wątku, jak robią to inni ufosceptycy, gdyż **wpadłby na minę.**

Istoty przewijające się w świadectwach ufologicznych mówią nieraz w ziemskich językach - po francusku, hiszpańsku czy angielsku - i ma to niby dowodzić, że UFO to nie żadne statki kosmiczne, ale kosmiczna lipa. Dowodzi to wszak czego innego - **że się nie myśli.** O UFO donosi się, że polatują nie gdzieś lata świetlne od Ziemi, lecz w ziemskiej atmosferze, a ta **wypełniona jest mrowiem naszych programów radiowych i telewizyjnych.** By zrozumieć rzecz zakrawającą rzekomo na nonsens wystarczy, by na pokładzie UFO zainstalowany został zwykły kołchoźnik. Nadajemy przez radio nawet takie specjalne programy, które dla pozaziemskich gości są jak przyszył, a nazywają się one: *Nauka języków obcych* (czytaj: ziemskich). Szczególnie pomocna jest telewizja, w której widać, w jaki sposób układać usta, żeby wydawać właściwe dźwięki. W tej sytuacji można się dziwić już tylko temu, że nie wszyscy ufonauci mówią z dobrym akcentem. Ufo-sceptycy nie pojmują jednak czegoś tak prostego i przyznam, że ja sam nie pojmuję, jak można tego nie pojmować. Widać jestem równie tępy jak oni.

Powiem coś jeszcze, żeby raz na zawsze w tej sprawie zamilkli. Istoty nieziemskie mogą poznać nasze języki etniczne, n a w e t g d y b y znajdowały się lata świetlne od Ziemi i to, na dobitkę, **bez potrzeby ruszania się z miejsca.** Nasze audycje telewizyjno-radiowe ulatują w kosmos, czy chcemy tego, czy nie chcemy, i jeśli jest ktoś zaawansowany technicznie t y l k o w takim stopniu, jak sami byliśmy już w latach sześćdziesiątych, to jest w stanie je odebrać i dotrzeć do ich zawartości. By podsłuchać audycje emitowane na wewnętrzny użytek cywilizacji odległej o sto lat świetlnych wystarczy, że ma się radioteleskop o średnicy 3 kilometrów lub zespół wielu takich urządzeń ze sobą sprzęgniętych.

Oto druga, prócz UFO, odpowiedź na dręczący SETI i Lema brak sygnałów powiadamiających o bytności cywilizacyjnej, czyli wyjaśnienie zagadki *Silentium Universi.* **Sygnałów się nie wykrywa, gdyż żadnych w kosmosie nie ma, a nie ma, bo są niepotrzebne: cywilizacje lokalizują się nawzajem, odbierając wewnątrzplanetarne emisje innych kultur.** (...)

Stanisław Lem zostaje z pustymi rękami i z nie wyjaśnioną tajemnicą Milczenia Kosmosu, którą na różne sposoby próbował wyjaśnić, gdyż **odpowiedź na pytanie, gdzie podziewają się cywilizacje kosmiczne, sam sobie odtrącił, mówiąc, że zajmować się UFO nie warto.**

Z pustymi rękami pozostaje nie tylko on, lecz także inni ufo-sceptycy, choć myślą, że mają je pełne. Nie natknąłem się nigdy na żaden sceptyczny argument, którego nie można by łatwo obalić, gdyż większość krytyk sama ledwo trzyma się na nogach. Ich obalenie nie jest trudne, bo opierają się zwykle na bezzasadnych założeniach lub nieuzasadnionych presumpcjach i wystarczy je spod nich usunąć. Słabość kontrargumentów wobec UFO tyczy również SETI i wielu innych naukowców zajmujących się sprawami kosmosu. Krytyka w ich wydaniu jest nadzwyczaj niskich lotów, a niekiedy bywa żenująca. *(UFO nie mogą być pojazdami kosmicznymi, ponieważ podczas ich startów z ziemi nie widać, by posługiwano się suwnicami i płytami wyrzutni rakietowych, których używa się na Przylądku Kennedy'ego* - W. Markowitz w „Science" z września 1967 roku). Widząc jałowość ufo-krytycznych wysiłków, sam próbowałem wymyślić jakiś niezbijalny argument - lecz przyznam, że się na tym wyłożyłem. Ale domyślam się dlaczego. Nie można znaleźć tego, co nie istnieje.

Prof. Frank Drake, twórca programu SETI:
- Jestem przekonany, że już niedługo zarejestrujemy jakiś sygnał pochodzenia pozaziemskiego. W poczuciu wspólnoty międzygalaktycznej spowodowanym tym odkryciem będziemy nadal ich poszukiwali, słabszych i biegnących z większej odległości - ponieważ znalezienie jednej cywilizacji dowiedzie, że jest jeszcze wiele innych. Nie mam wątpliwości, czy to nastąpi. Zastanawiam się tylko - kiedy?

Na koniec swoich chybionych krytyk zachował Stanisław Lem niespodziankę również będącą krytyką, tyle że ukrytą. Podał wiadomość, że amerykańskie czasopismo *„The National Enquirer"* podniosłó nagrodę za dostarczenie dowodu nieziemskiego pochodzenia UFO ze 100 000 dolarów do miliona. Takie postawienie sprawy przemyca sugestię, że jeśli nikt dowodu nie dostarczy, to tym samym UFO to nie ETI - ale jest to bałamutne. Są rzeczy, których istnienia nie można dowieść, wcale nie z tego powodu, że ich nie ma, lecz jest to niewykonalne dla jakichś innych przyczyn. **W tym wypadku w grę wchodzi niemożność pochwycenia technologii przez swą supremację dla nas zasadniczo niepochwytnej.** Jako dodatek do głównej wiadomości podał Lem równie bałamutny komunikat, że ufologiczny sceptyk, Philip Klass, ufundował prywatną nagrodę w wysokości 10 000 dolarów, które wyłoży z własnej kieszeni każdemu, kto przedstawi dowód obecności ETI w UFO.

Na takie dictum odpowiem przedłożeniem kontroferty. Wypłacę 10 000 dolarów temu, kto przedstawi tak zniewalający argument, iż UFO n i e m o ż e oznaczać ETI, że nie będę tego argumentu w stanie odeprzeć. Żeby zaś i ufosceptycy poczuwali się do jakiejś odpowiedzialności za to, co głoszą, niechaj ten, kto stanie w szranki i przegra, zapłaci mi 1000 dolarów.

Autor zdjęć stacji nasłuchu CSETI: Stanisław Krawczyk

2-97

CASISTICA CRONOLOGICA DELL'INSOLITO

a cura di Solas Boncompagni

VENERDÌ 18 AGOSTO 2000 - VERSO LE ORE 20,30
LOCALITÀ CAROZZO (SP) - UOMO-FALENA?

Dal terrazzo di casa, due coniugi ed un'amica riferirono di aver visto una strana "figura umana volante" sorvolare i tetti delle case vicine e scomparire nella non lontana boscaglia. Inizialmente si notava una "forma scura" in avvicinamento provenire da Vezzano Ligure (SP) con "andamento ondeggiante". Procedendo cambiava spesso direzione. Da più vicino, vista frontalmente, assomigliava ad un "paracadute di seta nera, ma con aspetto antropomorfo". Infine scomparve dirigendosi verso Felettino (SP), ma nell'attraversare la fitta boscaglia dette l'impressione di evitare una "linea dell'alta tensione". Il fenomeno fu seguito da un elicottero con paracadutista. Per alcuni dei predetti particolari fu supposto che fosse un "paracadutista fuori rotta". Sulla vicenda scrissero *La Nazione* del 19/8/2000 ed *UFO Notiziario* del CUN N. 19 dell'aprile 2001. Doc. N. 6006.

DOMENICA 20 AGOSTO 2000 - ORE 23,10
ISOLA DI PANTELLERIA (TP)
FENOMENO INSOLITO

Due fidanzati che si trovavano a quell'ora in mare nei pressi di Khamma nell'isola di Pantelleria, guardando in lontananza sulla superficie del mare sfumata dal colore giallo e blu, individuarono "tre punti più scuri". Dopo circa un minuto di osservazione tutto sembrò scomparire lasciando una specie di alone giallognolo. Poi agli osservatori parve che vi bruciasse qualcosa, pertanto furono avvisate la Polizia locale e la Capitaneria di Porto, ma la ricerca effettuata risultò negativa. Dette comunicazione del fatto la rivista *Focus* dell'aprile 2001. Doc. N. 6435.

MERCOLEDÌ 30 AGOSTO 2000 - ORE 20,35
MILAZZO (ME) - ALTA QUOTA

Una testimone siciliana precisò che in concomitanza di un improvviso "calo di tensione elettrica" ebbe modo di osservare dal centro di Milazzo il passaggio di una luce grande come il pianeta Giove nel cielo sereno della sera in quel periodo estivo. Aveva un colore biancoazzurrino e procedeva con moto regolare. La sua quota era elevata e provenendo da sud-ovest si dirigeva verso nord-est. Non si tratta di un fenomeno elettromagnetico, soprattutto data la quota elevata in cui il corpo luminoso fu visto attraversare la volta celeste. La notizia fu segnalata da *Ufoline* N. 48 del 16/9/2000. Doc. N. 5859.

GIOVEDÌ 31 AGOSTO 2000 - ORA IMPRECISATA
CAMPI BISENZIO (FI)
PRESENZA DI ANIMALE INSOLITO

Un gruppo di ragazzi del luogo osservò in lontananza una pantera nera che era stata già notata nei dintorni di Prato. Essi riferirono il fatto ai Carabinieri di zona. Fu effettuata una "battuta" che purtroppo non portò ad esiti positivi. Sono ormai molti che si dilettano ad avere piccoli nati di "animali esotici" nella propria abitazione e che se ne disfano allorché cresciuti diventano pericolosi. L'avvenimento fu reso noto da *Clypeus* N.110 di aprile 2001. Doc. N. 6033.

FINE AGOSTO 2000 - ORA IMPRECISATA
PIAN DI LAGO (LU) - ALTA QUOTA

Due fidanzati che passeggiavano in una vicina strada di campagna, ebbero modo di vedere in cielo una luce rotondeggiante che si spostava lentamente. Data la scarsità di notizie, il caso, come purtroppo molti altri presenti nella casistica, non riveste interesse ufologico. Nonostante i pochi dati, non mancarono segnalazioni da parte de *La Nazione* il 29/9/2000 e del *Notiziario Archivio Stampa* del CISU di Torino nel settembre 2000. Doc. N. 6277.

FINE AGOSTO 2000 - ORE 21,30
PALERMO - ALTA QUOTA

Un infermiere palermitano individuò nel cielo sereno una luce biancastra più grande di una stella, perfettamente ferma e ad una quota non inferiore a diecimila metri. Rispetto al testimone essa appariva a nord-est. Dopo appena dieci secondi di osservazione, "si alzò in verticale" ed in soli cinque secondi scomparve. L'impressionante velocità destò molto stupore nell'osservatore. La notizia fu segnalata al CISU per il tramite di un'inchiesta del socio Sebastiano Pernice. Doc. N. 6581.

SETTEMBRE 2000 - ORE VARIE
MINAZZANA (LU) - ALTA QUOTA

Alcuni ragazzi ed una signora di Minazzana assistero-no al passaggio in cielo, e più di una volta, di ordigni volanti insoliti che scomparivano improvvisamente e che sembravano talvolta "balenare" lungo l'orizzonte marino. Avevano una forma "triangolare ed anche lunga e stretta". Riportarono la notizia *La Nazione* della Versilia il 29/9/2000 e *Notiziario Archivio Stampa* del settembre 2000. Doc. N. 6276.

CASISTICA cronologica dell'insolito

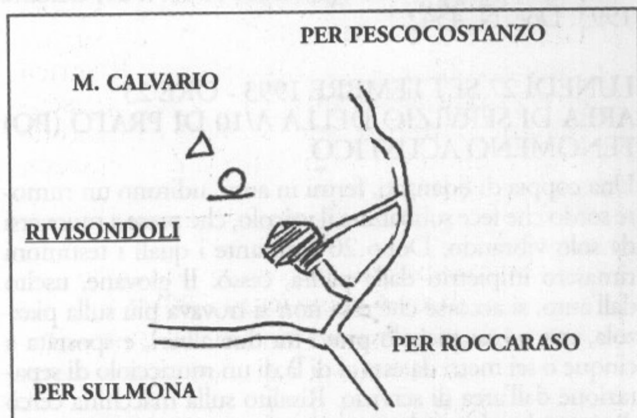
A CURA DI SOLAS BONCOMPAGNI

MARTEDÌ 17 AGOSTO 1993 - ORE 22,35 BAGNI DI LUCCA (LU) - ALTA QUOTA

Esponenti del gruppo lucchese Shado, che si trovavano a 1100 metri sul Monte Pratofiorito, durante il loro progetto "luna nera" osservarono in un cielo sereno una luce stellare nei pressi della stella Vega della costellazione della Lyra, la quale da ferma emetteva una luminosità di colore bianco tendente al rosso. Essa aumentò d'intensità per poi d'improvviso eclissarsi. Si pensò ad un satellite geostazionario, ma il fenomeno fu seguito da altri fatti. Alle ore 22,57 si verificò uno sbalzo di temperatura nell'arco di un minuto (da 15° a 23°) con radioattività atmosferica in 30" da 09.0 a 23.0 per dieci minuti. Alle 23,05 sul crinale di una collina adiacente apparve una "forma luminosa a M", grande e di colore blu-neon, la quale in pochi istanti si rimpicciolì e disparve. La sua luce però sembrava provenire dall'alto, e furono esclusi riflessi di fari di auto. Testimonianza di Moreno Tambellini di Cerreto (LU), rappresentante della SUF per la Lucchesia. Del 31/08/'93 Doc. N. 4462.

DOMENICA 22 AGOSTO 1993 - ORE 19 RIVISONDOLI (AQ) - ATTERRAGGIO

Due contadini rimasero stupefatti nel constatare a bassa quota in cielo la presenza di uno strano "uovo" volante di colore rosso con "appendici" bianche "a mo' di gambe". Esso stava scendendo e percorreva una traiettoria obliqua sino a sfiorare le chiome degli alberi circostanti per poi risollevarsi lungo un costone. Dopo circa un'ora diversi

paesani ebbero modo di continuare ad osservarlo dal paese con un binocolo, e lo videro atterrare in un campo per poi scomparire nell'oscurità della sera che avanzava. L'oggetto fu notato a qualche centinaia di metri di distanza ed il suo modo di spostarsi apparve lento. Ne dette notizia *Il Tempo* del 15 e del 16/09/'93 ed effettuò un'indagine per la SUF Mauro Anselmo de L'Aquila. Doc. N. 4459.

MARTEDÌ 24 AGOSTO 1993 - ORE 3,40 LE CASTELLA DI CISTERNA DI LATINA (LT) PRESUNTO ATTERRAGGIO

Un commerciante di Latina fu svegliato di soprassalto nella notte da certi rumori che provenivano dal "fondo", cosa che si era già verificata anche il 10 di quello stesso mese. Da un'attenta perlustrazione effettuata assieme ad un suo vicino di casa la mattina seguente, scoprì delle tracce sul terreno profonde circa 1 cm e lunghe centinaia di metri. Il rumore che il testimone aveva udito era secco e sordo, mentre al vicino, che lo aveva pure udito, era apparso come un forte boato, simile a quello di un oggetto che cade pesantemente sul suolo. Riportò la notizia *Il Tempo* (Latina) del 25/08/'93 e fu condotta anche un'inchiesta da esponenti del CUN. Doc. N. 4493.

GIOVEDÌ 26 AGOSTO 1993 - ORE 1 BOVOLONE (VR) - BASSA QUOTA

Tre ragazzi di 16, 17 e 18 anni seguirono in un cielo misto con presenza di luna, le evoluzioni di una scia di luce arancione, che si mutò poi in una "cosa ovoidale" costituita di due semisfere, una bianca ed una arancione, separate da una fascia nera. L'oggetto apparve immobile e silenzioso proprio al loro Zenit. Era della grandezza di metà luna piena (una cinquantina di metri di diametro) e appariva poco distante da loro. Dopo un po' di tempo cominciò ad ondeggiare andandosene. Notizia de *La Cronaca di Verona* del 29/08/'93. Doc. N. 4569.

UN VENERDÌ O SABATO DI METÀ SETTEMBRE 1993 (?) - ORE 1 MILAZZO (ME) - ALTA QUOTA CON *BLACK OUT*

Il testimone, in compagnia di alcuni suoi amici, aveva appena fermato l'auto in una zona tranquilla del "Castello", per fumare nella pace notturna e sotto un cielo intensamente stellato una sigaretta. Ad un tratto il loro sguardo fu attirato da un oggetto volante di forma leggermente tondeggiante, che transitò al di sopra delle loro teste ad una quota di circa mille metri di altezza. Appena fermatosi cominciò a muoversi a zig-zag molto velocemente per scomparire in direzione delle Isole Eolie, cioè a nord. Subito dopo nella zona si verificò un *black out*. Fu lo stesso testimone a rilasciare la sua testimonianza ad dottor Pietro Torre di Milazzo, rappresentante siculo del CISU. Doc. N. 7057.

MERCOLEDÌ 1 SETTEMBRE 1993 - MATTINA VALPOLCEVERA (GE) - BASSA QUOTA

Un fotoamatore, dalle alture della Gaiazza nel comune di Ceranesi, rimase sorpreso nel vedere uno strano oggetto volante in cielo che emetteva una luce pulsante e dava

l'impressione di girare su se stesso. Dopo pochi secondi discese verso terra effettuando a grande velocità una precisa parabola. L'osservatore subito scattò sette fotografie con le quali riuscì a realizzare una videocassetta. Alle ore 14 un ragazzo telefonò ai Vigili del Fuoco di Bolzaneto, perché testimone di un ordigno volante di forma semiconica che aveva virato verso il Santuario della Guardia; anche dalla valle Stura un anziano contadino, che si era recato a visitare le sue mucche, disse di avere visto una "cosa buffa" che pareva una "pignatta rovesciata". Infine un geometra, mentre controllava degli scavi sulle alture del monte Figogna, osservò un "*affare che sembrò abbassarsi per scaricare qualcosa e riprendere quota scomparendo velocemente*". La Polizia ed i Carabinieri di Pontedecimo genovese ricevettero molte telefonate. Si ebbero notizie di queste segnalazioni da *Il Secolo XIX* del 2, 3 e 7/09/'93 e da *Il Giornale* del 4/09/'93. Doc. N. 4485.

DOMENICA 5 SETTEMBRE 1993 - ORE 19 MARANO (PR) - ALTA QUOTA

Un fotografo professionista sessantenne, mentre stava seguendo l'evoluzione di alcuni aeromodelli in un campo di volo, intravide un oggetto volante che stazionò in cielo per circa tre minuti. Aveva dei contorni indefinibili ed era luminoso e simile ad un piccolo sole. Purtroppo il testimone non fece in tempo a riprenderlo con la sua telecamera prima che sparisse. Un fatto analogo gli era accaduto anche nel 1988 mentre si trovava ugualmente in un campo di volo. Inchiesta del dottor Giorgio Pattera di Mandregolo di Collecchio (PR), coordinatore regionale del CUN. Ne dette notizia la *Gazzetta di Parma* dell'8/05/94. Doc. N. 4556.

LUNEDÌ 6 SETTEMBRE 1993 - VERSO LE ORE 23 VARANO E JESI (AN) - BASSA QUOTA

Una coppia di fidanzati che si trovavano in auto nei pressi di Varano (AN), rimasero sconvolti nel vedere d'improvviso al di sopra della propria macchina una "massa sferiforme", che emetteva un grande bagliore azzurrognolo e che ad un tratto parve "prendere consistenza" mostrando un grande oggetto volante. Questo, seguendo lentamente il veicolo, s'innalzò poi verso il cielo, illuminando tutta la zona e scomparendo velocissimo. La notizia fu riportata dal *Corriere Adriatico* dell'8 e 9/09/'93. Doc. N. 4481.

DOMENICA 12 SETTEMBRE 1993 - ORE 18,45 MILAZZO (ME) - BASSA QUOTA

Una guida turistica sessantaduenne di Milazzo (ME), assieme ad amici, da un giardino dal quale si aveva la possibilità di vedere la volta celeste, verso ponente notò meravigliata un ordigno che, avvicinandosi assai rapidamente e con una velocità regolare, mutò colore da nero in quello dell'alluminio scintillante. Allora mostrò luci di posizione rosse e un cerchio di colore blu e grigio molto lucente e con una specie di marchio giallo al centro. La sua forma, osservata col binocolo, appariva "mutante" e si muoveva a foglia morta anche in apparente ascensione. Emetteva un rumore come di piccolo motore e scomparve verso sud-est. Testimonianza diretta da parte guida a *Il Giornale dei Misteri* in data 26/01/'94. Doc. N. 4510.

DOMENICA 19 SETTEMBRE 1993 ORA IMPRECISATA DIURNA - STRADONE DI COLLEGAMENTO FRA GORIZIA E GRADISCA D'ISONZO (GO) - FENOMENO STRAORDINARIO

Il veggente Vittorio Spolverini per la quinta volta ebbe l'apparizione della Madonna. Si verificarono tre miracoli. Una dodicenne paralizzata riprese a camminare; una bimba alla quale era stato riscontrato un tumore al cervello guarì, ed un ragazzo cui doveva essere amputato un piede, non ne ebbe più necessità. Collaborazione per la SUF di Leonardo Pianezzola di Dueville (VI). La notizia apparve su Il Gazzettino del 20/05/'93. Doc. N. 5560.

DOMENICA 19 SETTEMBRE 1993 - ORE 22,30 CAMPOGNANO DI PARMA (PR) FENOMENO MULTIPLO AD ALTA QUOTA

Un disegnatore quarantenne ed un rappresentante di commercio quarantacinquenne, dal terrazzo di un appartamento situato in periferia di Campognano (PR), segnalarono una luce arancione più intensa di quella emessa da una stella. Essa si spostava molto in alto in cielo e veloce più di un aereo verso i testimoni, emettendo un "diffuso sibilo". Giunta allo Zenit di essi, emanò degli "impulsi luminosi in sequenza" di colore blu, rosso, arancione e giallo. Poi all'altezza di Formello (RM) ascese in verticale, virò orizzontalmente ad angolo retto da una parte, e successivamente dall'altra a scatti. Trascorsi pochi minuti apparvero all'orizzonte altri due corpi luminosi, virando ciascuno in direzioni opposte e, diventati nel frattempo una decina, volarono incrociandosi ad una velocità impressionante, e quando uno di essi si diresse verso Roma, i rimanenti, come calamitati, lo raggiunsero. Altri testimoni dissero di avere notato come una "nube di puntini" che cambiavano forma cadendo in terra, e questo accadeva quasi sulla verticale di un radiofaro. Collaborazione di Armando Corrasco di Monterotondo (RM), rappresentante della SUF per il Lazio. Notizia apparsa su *Affari 2000* A. I, N. 81, Ottobre 1993. Doc. N. 4542.

LUNEDÌ 27 SETTEMBRE 1993 - ORE 23 AREA DI SERVIZIO DELLA A/10 DI PRATO (PO) FENOMENO ACUSTICO

Una coppia di fidanzati, fermi in auto, udirono un rumore sordo che fece sobbalzare il veicolo, che prese a muoversi da solo vibrando. Dopo 20", durante i quali i testimoni rimasero impietriti dalla paura, cessò. Il giovane, uscito dall'auto, si accorse che essa non si trovava più sulla piazzola, ma su un piccolo prato tra due alberi, e spostata a cinque o sei metri da essa al di là di un muricciolo di separazione dall'area di servizio. Risalito sulla macchina cercò di riprendere la strada, ma non seppe poi spiegarsi perché nei pressi di Savona il suo orologio segnava le ore 23,20. La coppia fece presente il fatto soltanto nel Novembre del 1999. Doc. N. 5204.

CASISTICA cronologica dell'insolito

A CURA DI SOLAS BONCOMPAGNI

LUNEDÌ 24 OTTOBRE 1994 - ORE 0,15 BARI (BA) - ALTA QUOTA

Un ricercatore di mercato barese di una cinquantina di anni, mentre chiudeva le tapparelle a notte inoltrata, vide cinque o sei corpi volanti attraversare un cielo misto con moto rettilineo ed uniforme. Dopo il primo gruppo ne seguirono un secondo ed un terzo che effettuarono sempre lo stesso tragitto. Poi con la moglie ne vide passare anche un altro. La loro forma era circolare ed apparivano grandi come tre volte Sirio. Avevano un colore argenteo e transitavano a forte velocità. Inchiesta di Arcangelo Cossano di Bari (CISU), effettuata il 24/12/'94. Doc. N. 4641.

GIOVEDÌ 27 OTTOBRE 1994 - ORE 21,54 OZIERI (SS) - ALTA QUOTA

Due testimoni sardi, rispettivamente di anni 61 e 69, osservarono in un cielo sereno come una stella di colore bianco sporco e luminosa, che stazionava al di sopra di un palazzo di tre piani. Sembrava ondeggiare lentamente come un lampione al vento. Dopo 20 secondi scomparve. Inchiesta di Antonio Maria Cuccu di Tissi (SS), collaboratore del CISU. Doc. N. 4994.

VENERDÌ 4 NOVEMBRE 1994 - MATTINA SAN GIULIANO (PE) - IMPATTO DI METEORA ED ESPLOSIONE

Alcune persone, tra cui una donna anziana, dissero di avere visto un "cerchio luminoso" abbassarsi su una collina e di udire poco dopo un forte boato. Del fatto furono avvertiti i Vigili del Fuoco ed anche aerei, poco dopo, perlustrarono la zona, ma non furono rinvenute tracce. Notizia de *Il Centro* (L'Aquila) del 5/11/'94. Doc. N. 6383.

GIOVEDÌ 8 NOVEMBRE 1994 - ORE 2,15 SANTUARIO DI CASTELLEONE (CR) ALTA QUOTA

In quella notte un osservatore casuale fu "quasi accecato" da un bagliore improvviso e non fu capace di spiegarne il motivo. Avendo con sé una macchina fotografica, rivolto verso il cielo riuscì ad effettuare una foto in quel momento. Lo sviluppo mostrò impressa una specie di palla luminosa. Esaminata da esperti la foto non mostrò alterazioni di sorta. Ne dettero notizia: *La Padania* (Milano) del 3/11/2000 ed il *Notiziario Archivio Stampa* del CISU del novembre 2000. Doc. N. 6282.

MERCOLEDÌ 10 NOVEMBRE 1994 - ORE 17,30 VITTORIA (RG) - BASSA QUOTA

Un ragazzo quindicenne di Vittoria riferì di avere notato in cielo due oggetti volanti circolari, che emettevano una luce bianca intensa, e procedevano verso Comiso (RG) alla distanza di circa 500 metri l'uno dall'altro. Notizia del *Giornale di Sicilia* del 10/11/'94. Collaborazione di Antonio Rampulla di Catania. Doc. N. 4663.

DOMENICA 13 NOVEMBRE 1994 - ORE 20,30 NEONELI (OR) - ALTA QUOTA

Diversi paesani tra cui un pensionato, un dipendente comunale ed un autista a bordo della sua *jeep*, ad ore diverse, scorsero tre globi comparsi d'improvviso in cielo con una potente luce bianca che procedevano verso Macomer (NU). Due di essi si muovevano ad una velocità folle, disegnando in aria cerchi perfetti e sempre più piccoli. Il terzo rimase fermo per qualche tempo. Le osservazioni si ripeterono per molte ore e c'è chi ne confermò il passaggio anche nel giorno successivo. Notizia de *L'Unione Sarda* del 17/11/'94. Collaborazione di A. M. Cuccu di Tissi (SS), collaboratore del CISU. Doc. N. 4664.

DOMENICA 13 NOVEMBRE 1994 - ORE 19 ORTUERI (NU) - ALTA QUOTA

Numerosi testimoni di Ortueri e di Teti (NU), fra cui un custode di asini, assisterono al passaggio in cielo di un ordigno dotato di luce fortissima mentre si calava su alcuni asinelli, illuminando il terreno con una luce talmente forte da distinguere gli animali. Gli asini nel frat-

tempo si riunirono, rimanendo fermi e calmi sino a che l'ordigno lentamente ripartì con la coda simile ad un "ostensorio di vari colori". Gli osservatori di Teti sostennero che la sua forma era rettangolare. Inchiesta di A. M. Cuccu di Tissi (SS), collaboratore del CISU. Doc. N. 4665.

DOMENICA 20 (?) NOVEMBRE 1994 - ORE 1,20
STRADELLO DI BERCETO (PR)
ATTERRAGGIO CON TRACCE

Molte persone, tra le quali tre ragazzi ed un metronotte, sostennero di avere assistito ad un atterraggio di un non identificato oggetto, rilevabile da chiare impronte sul terreno di Stradello nei pressi della Statale per la Cisa. C'è chi vide una "palla volante" e chi a terra un bagliore accendersi e spengersi più volte. Solo l'indomani sul luogo dell'atterraggio sarebbero state individuate orme di "tre circonferenze disposte a triangolo con al centro un'altra di diametro superiore e di aspetto diverso". Il triangolo equilatero, che i tre cerchi inferiori formavano, aveva un colore grigiastro come se dovuto a sostanze chimiche particolari, mentre l'anello centrale appariva di colore marrone. I radar del Comando Aeronautico di Piacenza non rilevarono nulla d'insolito. Notizie apparvero sulla *Gazzetta di Pavia* del 9/12/'94. Collaborazione della professoressa Giuliana Piacentini di Parma. Doc. N. 4624.

DOMENICA 20 NOVEMBRE 1994 - ORE 5,30
PASO DEL BRACON (TN) - ATTERRAGGIO

Un custode ed un maresciallo dell'Esercito, ambedue cinquantenni, riferirono sulla presenza di un mezzo volante superiormente luminoso e inferiormente infocato con due oblò laterali e dai quali venivano proiettati raggi di luce intensa. Era fermo, tanto da sembrare atterrato. Effettuato poi qualche "sobbalzo", si liberò in aria a poca distanza dal terreno, rimanendovi per circa un'ora immobile, ed infine se ne andò molto lentamente. Il veicolo aereo fu osservato da due o tre chilometri di distanza con un binocolo, ma non se ne poté individuare bene la forma. Ne riferirono particolari *Il Gazzettino* del 22/11/'94 e l'*Aldo Adige* del 24/11/'94. Doc. N. 4627.

DOMENICA 20 NOVEMBRE 1994 - ORE 16
MONGORO (OR) - ALTA QUOTA

Diversi paesani di Neoneli (OR) e di Mongoro (OR) segnalarono la presenza sulla zona di Monte Arci di una strana scia luminosa sigariforme di un colore azzurro intenso. Essa si spostava velocemente da nord-est a sud-est. Una testimone che procedeva con il finestrino della propria auto aperto precisò, fra l'altro, che la strana cosa "scomparve d'un tratto come se fosse entrata in uno squarcio apertosi in cielo". Notizia de *L'Unione sarda* del 23/11/'94. Collaborazione di A. M. Cuccu di Tissi (SS), collaboratore del CISU. Doc. N. 4700.

MERCOLEDÌ 23 NOVEMBRE 1994 - ORE 18,10
PIANA E MEDIAVALLE DEL SERCHIO (LU)
METEORA

Centinaia di persone, indipendentemente fra loro, assisterono al passaggio veloce in cielo di un oggetto sferico e luminoso con una scia bianca. A quota non inferiore ai 900 mt., si spostava da sopra la città di Lucca verso l'Abetone, cioè da sud a nord, scomparendo dietro i monti di Villa (LU). Notizia de *La Nazione* (Lucca) del 24/11/'94. Inchiesta dello SHADO della Lucchesia del 24/11/'94. Doc. N. 4630.

GIOVEDÌ 8 DICEMBRE 1994 - ORE 17,30
OSTINA DI REGGELLO (FI)
FENOMENO STRAORDINARIO

Molti fedeli furono presenti quando la veggente Silvana Orlandi, che riceveva messaggi da circa un anno e mezzo, ne ricevette uno durante la consueta visione della Madonna che le sorrideva ed annuiva con la testa.
La veggente aveva un elettrocardiogramma per controlli, durante il fenomeno. Una ventina di testimoni confermarono la presenza di una forma di luce che scorsero muoversi lenta in cielo al di sopra del tetto della chiesa dell'apparizione, proprio come era accaduto già il 2 ottobre del 1994. Durante l'apparizione in sacrestia permaneva un intenso profumo. La lama di luce e i globi luminosi manifestatisi all'esterno furono anche ripresi fotograficamente. Notizie del fatto figurarono su *La Nazione* del 10/12/'94 e del 26, 27, 28/02/'95. Doc. N. 4625.

DOMENICA 11 DICEMBRE 1994 - ORE 21,03
BORSELLINO, SANT'AGATA MILITELLO (ME)
ALTA QUOTA

Due commercianti di una trentina di anni, che si stavano dirigendo con la loro auto verso Terranova (ME) sulla Litoranea, furono d'un tratto attratti dalla presenza di un "fascio di luce" bianca molto intensa, che si notava in direzione di Sant'Agata Militello, Villa Falcone e la zona Gianicola (ME). Tale fenomeno era proiettato da un globo egualmente luminoso, posto in alto a circa 400 metri di altezza, e pareva che illuminasse una motobarca distante 200 metri dai testimoni. Il fascio di luce poi si spense, ma in un modo del tutto strano, cioè come se fosse rilevato lentamente in cielo verso il globo, che a sua volta scomparve d'improvviso. Ed è da tenere presente che un analogo fatto era già accaduto il primo di settembre dello stesso anno nei pressi di Rosmarino (ME), alla distanza di circa 500 metri dal luogo di avvistamento.
Notizia de *La Gazzetta del Sud* del 13/12/'94. Collaborazione del dottor Marcello Crinò di Barcellona Sicula (ME). Doc. N. 4645.

sander Branicki, szwagier Zygmunta Krasińskiego. Korzystając z tourneé Hume'a po Europie, urządził z nim seans w Paryżu. Na wieczór spirytystyczny zaprosił oczywiście szwagra poetę.

„Hume, medium amerykańskie, przez Aleksandra Branickiego utrzymywane, niesłychanych dokonuje cudowności. Dzwonki same chodzą po pokojach i wabią się dźwiękiem serc swych, poruszanych niewidzialnymi siłami. Chustki latają w powietrzu i zawiązują się na węzyły same. Ręce pod stolikiem, jakieś nieludzkie, zaświatowe wstają i dotykają osób przy stoliku siedzących, a niektórym widocznie objawiają się. (...) Pani Delfina pozawczoraj taką rękę czuła na własnej i ledwo nie zemdlała...!" — donosił podekscytowany wieszcz warszawskiemu przyjacielowi, Adamowi Sołtanowi. A dalej opisywał seans w pałacu cesarskim w Paryżu, w którym to wzięły udział tylko cztery osoby: Napoleon III, cesarzowa Eugenia, książę Montebello i Daniel Douglas Hume. Na stoliku położono gęsie pióra, atrament i papier. Kiedy na życzenie cesarza pojawiła się *„przezroczysta, blada ręka"* jego dostojnego stryja Napoleona I i wionęła z kąta salonu ku stolikowi, Hume poprosił dostojne widmo o złożenie podpisu na przygotowanym arkuszu.

Widmowa dłoń ujęła pióro w palce, zamaczała w kałamarzu i po chwili skreśliła zamaszysty podpis rozpoznany przez cesarską rodzinę jako autograf *„boga wojny"*. Wtedy wzruszony cesarz zawołał, że chciałby złożyć na dłoni zjawy *„synowski pocałunek"*. I życzeniu jego stało się zadość, po nim ucałowała mglisty obłok piękna cesarzowa i książę Montebello. Seans ten, a przede wszystkim możliwość bezpośredniego kontaktu z wielkim zmarłym, tak zachwyciły cesarską parę, że *„białowłosemu czarodziejowi z Wysp Orknańskich"* wypłacono pokaźną sumę w złotych napoleonach łaskawa władczyni obiecała kształcić jego młodszą siostrę w wyższym zakładzie naukowym dla panien, na koszt dworu.

Ogromnie zainteresowany możliwością przeżycia podobnych fascynacji, Zygmunt Krasiński zaczął bacznie obserwować medium chcąc dowiedzieć się, jakie są źródła tych wszystkich zjawisk — psychika Daniela Douglasa, czy też rzeczywiście wywodzą się one spoza światowej sfery.

Urządzał więc w swoim paryskim mieszkaniu przy rue Dauphot 8 seanse, zapisując wszystko, co podczas nich się zdarzało, nie mogąc się zdecydować czy „Hume jest zwyczajnym śmiertelnikiem o niezwykłej psyche, czy wysłańcem mocy piekielnych„. *„Biegał więc po kolanach obecnych grający akordeon, dzwoniły wszystkie dzwonki, gasły i płonęły światła"*, a Krasiński wszystko obserwował i sam zadręczał się *„straszliwym pytaniem a jednym z najważniejszych, a może najważniejszym pytaniem wieku — bo jeśli istotnie mediumy ułacniają nam zetknięcie z duchami, toć pytanie z jakimi?"* — zanotował po jednym z seansów na kartach dziennika.

Wciąż więc dyskutował z medium, śledził go, badał i pilnował *„z krwią zimną i rozwagą ścisłą"*, stąpał krok w krok i osaczał wzrokiem. Zmaltretowany Hume ulegał atakom kataleptycznym, to znowu tłumaczył poecie, że „wciąż z duchami ma do roboty, ale z samymi dobrymi — ze złych tylko kilka oglądał w życiu — że Bóg teraz zezwolił na te dziwne i dziwaczne po salonach obcowanie z duchami, by ród człowieczy zwątpiały nazad do wiary w nieśmiertelność duszy przywieść". — pisał Krasiński. Wreszcie zdenerwowany spirytysta wykluczył hrabiego ze swych posiedzeń i opuścił Paryż.

Rozczarowany poeta napisał później do Stanisława Koźmiana*„Przekonałem się, że kształt objawów tych, które istotnie z zaświata pochodzą — lichy; charakter samego pośrednika lichy; wpływ wywarty na widzów — lichy"*.

Widocznie jednak problem kontaktów z zaświatami nadal drążył umysł poety, gdyż w jakiś czas później powstała rozprawka starająca się dać odpowiedź na pytanie, jaka jest natura zjawisk spirytystycznych, skąd one pochodzą i co mają oznaczać. Przy czym Krasiński skłaniał się raczej ku teorii, że spirytyzm jest niczym innym jak nawiązywaniem kontaktów *„z duchami jakimiś miernymi lub obojętnymi, a jako taki powinien być zaniechany"*.

Niezwykłe zdolności Hume'a przez wiele lat fascynowały nie tylko salonowych spirytystów, lecz poważnych profesorów uniwersytetu. Obserwował go znakomity fizyk Crookes, eksperymentował wykładowca Oxfordu, Lindsay i profesor medycyny Wallace — po spotkaniach tych pozostały liczące wiele stron protokoły, potwierdzone autografami sław naukowych, które wszakże nic oprócz opisów zjawisk nie tłumaczyły. Hume żył długo — zmarł dopiero w 1886 roku, ale w miarę upływu lat jego niezwykłe zdolności przygasały. *„Duchy odwiedzały go coraz rzadziej. Produkcje Hume'a przed Akademią Petersburską dały rezultat ujemny. Daremnie tłumaczył się, że jak śpiewak traci głos, a malarz talent, tak i w nim obumierać zaczęły owe przedziwne właściwości, które zdumiewały fizyków, cesarzy i filozofów„.* — pisał Wasylewski. Z trójki dzieci Hume'a żadne nie odziedziczyło nawet śladu ojcowskich talentów. Najstarszy syn został, tak jak i jego dziadek — pastorem, młodsza córka była w swoim czasie znaną londyńską aktorką — Graziella Hume wziąwszy po ojcu delikatną, jasnowłosą urodę, czarowała — ale na scenie i w rolach naiwnych.

■

TAJEMNICE DAWNEJ MEDYCYNY

ELŻBIETA MAZURKIEWICZ

„Shennong bił zioła i drzewa czerwonym biczem, wypróbowywał setki ziół i w ten sposób rozpoczął farmakoterapię„ — mówi uznane za najstarsze dzieło medyczne Chin, traktat „Shennong bencao", powstały przypuszczalnie jeszcze w czasach państwa Zhou, trwającego ok. 800 lat, do 221 r. p.n.e.

Za drugą w kolejności najstarszą księgę medyczną uchodzi „Nauka o wnętrzu„ — „Huangdi Neijing„ zajmująca się funkcjami ciała ludzkiego, jego chorobami i leczeniem. Mimo że tradycje lecznictwa sięgają w Chinach odległych tysiącleci, a osiągnięcia chińskiej medycyny zdumiewają współczesnych swoim kunsztem, rzemiosłem i wysokim poziomem wiedzy, lekarze nadworni w dawnych Chinach nie zajmowali wcale pozycji uprzywilejowanej.

W doniesieniach z okresu Han wymienia się 293 lekarzy nadwornych, z których żaden nie osiągnął wyższej rangi niż piąta grupa klasy urzędniczej. Do częstych przypadków należało karanie śmiercią lekarzy, którzy zawiedli w leczeniu wysoko postawionych osób. Mimo to chińscy medycy próbowali poznać istotę

cd. na str. 19

Od czasu do czasu możemy sobie przeczytać w prasie węgierskiej o dziwnych zjawiskach świetlnych, które obserwują węgierscy pogranicznicy na brzegach rzeki Drávy (żupaństwo Baranya, pogranicze węgiersko-jugosłowiańskie).

Co jest przyczyną tych dziwnych zjawisk? Czy są to jedynie zjawiska przyrody — np. piorun kulisty, czy Nieznany Obiekt Latający — znany pod nazwą UFO? Na te pytania szukaliśmy odpowiedzi u eksperta od piorunów kulistych — inż. György'a Egeliego z Instytutu Fizyki Teoretycznej i u astronoma — Elöda Botha z Obserwatorium Astronomicznego Urania.

— Osobiście wykluczam obecność innych istot — mówi György Egeli — a mówiąc dokładniej, nie widzę powodów byśmy musieli obciążać odpowiedzialnością za te zjawiska inne istoty. Moim zdaniem, idzie o zjawiska typu elektryczego.

I tu okazało się, że pioruny kuliste są równie tajemnicze jak UFO.

UFO or a fireball?

KATARINA PLEVOVÁ

UFO CZY PIORUN KULISTY?

■

— Także i dzisiaj — mówi on — pomiędzy uczonymi znajduje się wielu, którzy opowiadają się za istnieniem piorunów kulistych. Wiele relacji wiarygodnych świadków dowodzi ich istnienia. Jednakże musimy przyznać, że do dziś dnia nie udało się nam dociec jak powstają pioruny kuliste i nie został do końca wyjaśniony mechanizm ich działania. Wokół nich nagromadziło się wiele pytań, na które jeszcze nie znamy odpowiedzi przy współczesnym stanie wiedzy. (...)

— W przypadku piorunów kulistych istnieje jeszcze mnóstwo znaków zapytania — kontynuuje György Egeli — na przykład, czasami piorun pojawia się i albo pozostawia coś po sobie, albo znika bez śladu. W ubiegłym roku, w pewnej herbaciarni pojawił się piorun kulisty, z którego wysypało się 5 kg zeszklonych skorup. Innym razem, niedaleko Csepelu z pioruna wysypała się wielka ilość piasku. Ale już szczytem wszystkiego był fakt wylania się z pioruna kulistego wielkości piłki tenisowej aż 3 litrów wody!

Wielu uczonych popiera hipotezę kulistych błyskawic dlatego, że następuje tu zbieg niemożliwych z punktu widzenia fizyki zjawisk, np. pioruny kuliste zawierają o kilka milionów razy więcej energii, niż to jesteśmy w stanie zmagazynować. Inż. Egeli ukazał to na kilku przykładach **„Dwa lata temu, w lecie, w miejscowości Fábiansebestyéne, piorun kulisty podniósł i rozwalił dach 35-metrowego chlewu. Tej szkody nie mógł w żadnym przypadku zrobić wiatr, bowiem chlew stał w pobliżu pola żyta, które nie nosiło żadnych śladów działania wiatru.**

Na przedmieściach Egeru piorun kulisty przewrócił załadowanego trabanta. Felgi kół były przekrzywione, okna wybite, a jeden błotnik zniknął bez śladu... Funkcjonariusz policji drogowej, który badał ten przypadek wzruszał tylko ramionami. Drugim niezwykłym wydarzeniem w tej historii było to, że zamknięty w samochodzie bardzo agresywny pies po tej przygodzie zupełnie złagodniał...

Także służbowe psy pograniczników, które były świadkami niezwykłych zjawisk na nocnym niebie, zachowywały się dziwnie w czasie ich trwania. Przywarowały do ziemi i trudno je było uspokoić. To dziwne zachowanie można by wytłumaczyć efektami dźwiękowymi pioruna kulistego, który jest zjawiskiem elektrycznym. Człowiek jest w stanie odbierać dźwięki o częstotliwości ok. 15 kHz, natomiast zwierzęta są bardziej wyczulone i odbierają -ultradźwięki o częstotliwości nawet 25 kHz."

Inż. Egeli wspomniał także pewne smutne wydarzenie, którego przyczyną był piorun kulisty.

„W roku ubiegłym, piorun kulisty wniknął w ciało młodego mężczyzny, który odpoczywał na jednym z postojów przy autostradzie M3. Prawdopodobnie chciał nieco odetchnąć i wyszedł z auta. I tak w polu elektrycznym stał się najwyższym punktem, albo to w nim wytworzył się piorun kulisty. Człowiek ów zginął na miejscu. Na jego ciele nie znaleziono żadnego znaku czy zranienia, ale jego wętrze było zupełnie wypalone!..."

— Wiele przedmiotów — np. samochody, ma swój elektryczny ładunek — dodaje inż. Egeli — i jeżeli auto jest nieuziemione to piorun kulisty „ściga„ samochód w sposób (dla laika) inteligentny i przemyślany.

Węgierska prasa podała niedawno, że Obserwatorium Astronomiczne Urania zakłada Centrum Ufologiczne, które będzie służyć do zbierania i przetwarzania informacji, o niezwykłych zjawiskach. Czy oznacza to, że fachowcy wierzą w istnienie UFO?

— Osobiście w to nie wierzę — a dokładniej, nie uważam nawet za prawdopodobne ich istnienie — mówi astronom, dr Elöd Both. — Może dlatego, że z racji mojego zawodu najlepiej orientuję się w trudnościach lotów międzygwiezdnych. Dowiedziono, że w Układzie Słonecznym poza Ziemią nie istnieje życie na innych planetach. (...) Co się zaś tyczy życia we Wszechświecie, to jestem większym pesymistą, niż reszta ludzi.

— Nasuwa się pytanie: skoro wyklucza się istnienie obcych cywilizacji, to na co wam UFO-centrum?

— Nie powiedziałem wykluczone, powiedziałem nieprawdopodobne. Rocznie przyjmujemy kilkaset zgłoszeń o dziwnych zjawiskach ze wszystkich zakątków Węgier. Część z nich dotyczy problematyki astronomicznej — w tym przypadku potrafimy je wyjaśnić. Czasami jednak zjawisko nie ma nic wspólneo z astronomią, fizyką czy chemią lub meteorologią. Jak dotąd nie ma jeszcze ścisłej współpracy pomiędzy fizykami, astronomami i synoptykami i w konsekwencji tego — nie potrafimy tego rodzaju zjawisk wyjaśnić zadowalająco. Dlatego właśnie jest nam potrzebne Centrum, gdzie taka współpraca miałaby miejsce i byłaby wsparta najnowszą techniką obliczeniową. Jeżeli tylko otrzymamy środki finansowe na wyposażenie Centrum, to będziemy przyjmować wszelkie zgłoszenia o nieznanych zjawiskach, by je badać i w miarę możliwości naukowo wyjaśnić — dodaje na zakończenie dr. Eld Both.

Przekład z jęz. słowackiego — ROBERT LEŚNIAKIEWICZ

Article says about the fireballs cases in Hungary and about the UFO-research Center in Hungary.

SFINKS 1 (8) 91

Opisane poniżej wydarzenia stały się kamieniem milowym w światowej ufologii. Po raz pierwszy tak oficjalna i poważna instytucja, jaką jest Armia Radziecka przyznała, że UFO istnieją naprawdę i są zjawiskiem realnym. Niezwykłość tego oświadczenia polega na tym, że jak dotąd — w ZSRR, większość instytucji naukowych, militarnych i bezpieczeństwa wewnętrznego (milicja, KGB) odnosiło się do problemu NLO co najmniej obojętnie, a nawet wrogo (por. „KGB i Bliskie Spotkania III Rodzaju — przyp. tłum.), co zaważyło in minus na całokształcie działalności organizacji ufologicznych w tym kraju. Jednakże w czasach „głasnosti" i „pierestrojki" ufologia sowiecka poczyniła znaczne postępy (między innymi dzięki szerokiej wymianie zagranicznej, w której „Sfinks" ma swój udział), co pozwala nam sądzić, że dowiemy się jeszcze niejednego od naszych wschodnich sąsiadów.

ROBERT LEŚNIAKIEWICZ

UFOs Over Moscow.

NLO NAD MOSKWĄ

W numerze z 15 kwietnia gazeta opisywała dziwne wydarzenia, które miały miejsce nad Moskwą, w pobliżu szosy jarosławskiej. O regularnych pojawieniach się NLO (NLO=Nieopoznannyj Lietajuszczyj Obiekt czyli UFO — przyp. tłum.) informował mjr Strojnieckij. Obecnie obserwacje NLO w tym rejonie otrzymały swe oficjalne potwierdzienie — obserwowane one były przez stacje radarowe PWO (PWO Obrona przeciwlotnicza — przyp. tłum.)

Na początek zapoznamy Czytelników z dwoma dokumentami

"... o godzinie 21.40, k. r-lok (kompania radiolokacyjna — przyp. tłum.) z okolic Pierejesławia-Zalieskowo została postawiona w stan gotowości nr 1 (alarm bojowy — przyp. tłum.) w celu namierzenia i rozpoznania obiektu latającego nad rejonem miasta. Według danych dyżurnego operacyjnego k. r-lok. w czasie pracy RLS (stacji radiolokacyjnej — przyp. tłum.) nie zaobserwowano sygnału identyfikacyjnego na ekranie radaru. Chodzi o pracę urządzenia IFF — (z ang. „Identify Friend or Foe" — swój czy wróg — przyp. tłum.)

Jednocześnie w sąsiednim pododdziale, w godzinach 21.40 odbywał się próbny alarm dla dyżurnej eskadry alarmowej. Po włączeniu środków rozpoznania, w promieniu 150 km od miejsca postoju RLS, nie stwierdzono w powietrzu obecności bez sygnałów rozpoznawczych..,

(Z meldunku dyżurnego operacyjnego k. r-lok.)

„Ja, ppłk. A. A. Siemienczenko, będący w składzie dyżurnej eskadry alarmowej, otrzymałem rozkaz zajęcia miejsca w maszynie, a o g. 21.38 otrzymałem rozkaz startu. Już w powietrzu otrzymałem zadanie odnalezienia i rozpoznania celu w rejonie Pierejesławia-Zaleskiego, na wysokości 2.000 m. O g. 22.05 odnalazłem cel w azymucie 220. W przodzie po prawej stronie o jakieś 10 poniżej mojej pozycji — cel wyróżniały dwa białe światła.

Cel zmieniał wysokość swojego lotu. Na decyzję KP (stanowiska dowodzenia — przyp. tłum.) włączyłem automatyczne celowniki, jednocześnie blokując bezpieczniki broni pokładowej obserwowałem cel na ekranie pokładowego radaru. Na hasło „ja swój" cel nie odpowiadał. Poza nim widziałem jeszcze na ekranie radaru i na własne oczy 3 lub 4 rejsowe samoloty.

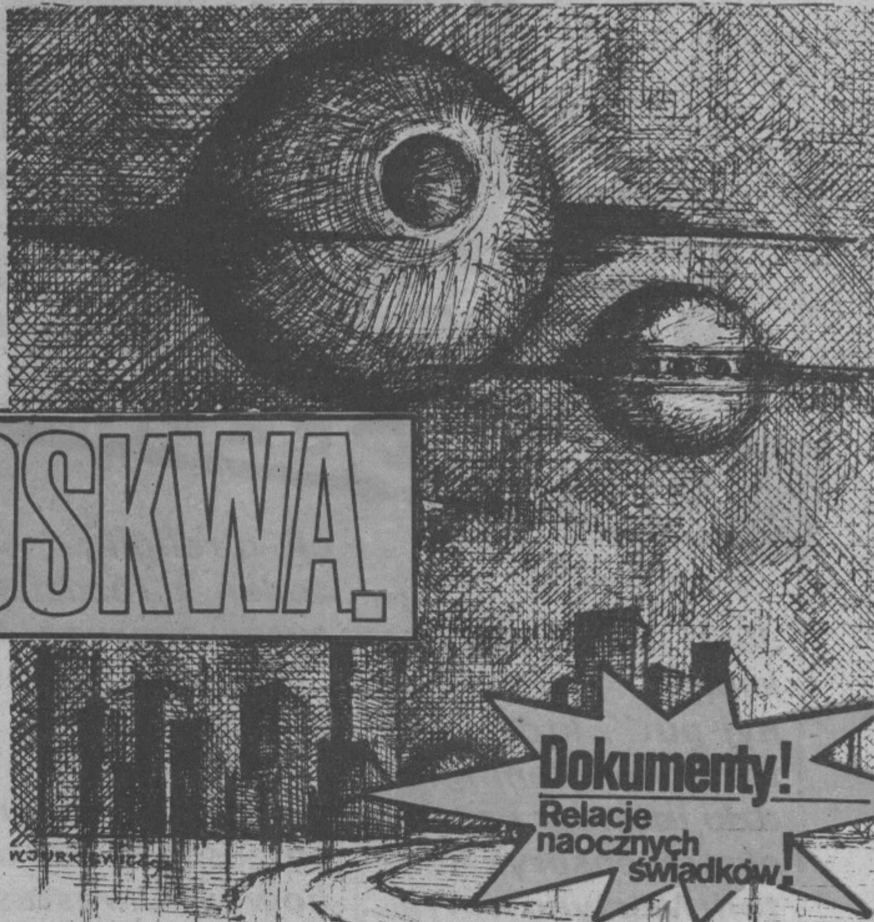
Na rozkaz z KP wykonałem ostry zakręt — wykonując go widziałem na północy i północnym zachodzie świetlne zjawisko przypominające zorzę polarną o słabej intensywności. Podleciałem do celu na odległość 500-600 m i przeleciałem nad nim mając nadzieję ujrzenia czegoś więcej. Widziałem jedynie dwa jasne, migające światła. Na tle świateł miasta widziałem bardzo krótko sylwetkę celu — niestety, wszystko to trwało za krótko, bym mógł powiedzieć coś więcej.

Na rozkaz z KP przerwałem wykonywanie zadania i powróciłem na lotnisko. Wylądowałem na resztce paliwa — 700 litrów. Pogoda w rejonie 0-10. (0,1 pokrycia nieba — przyp. tłum.).

Dn. 21.III.1990. (Fragment meldunku pilota.)

Co tam się właściwie działo? 21 marca w rejonie Pierejesławia-Zaleskiego, Nowosielia, Zagorska, Jakowlewa, Płoszewa, Dubek, Kabłukowa, Frajzima i Kirżaczu — pomiędzy 20 a 24 — pojawiły się NLO. Jedne radary je wykrywały, inne nie. Dlaczego? Na to pytanie jak dotąd nie ma odpowiedzi. Dziś można odtwo-

Rys. WITOLD JURKIEWICZ

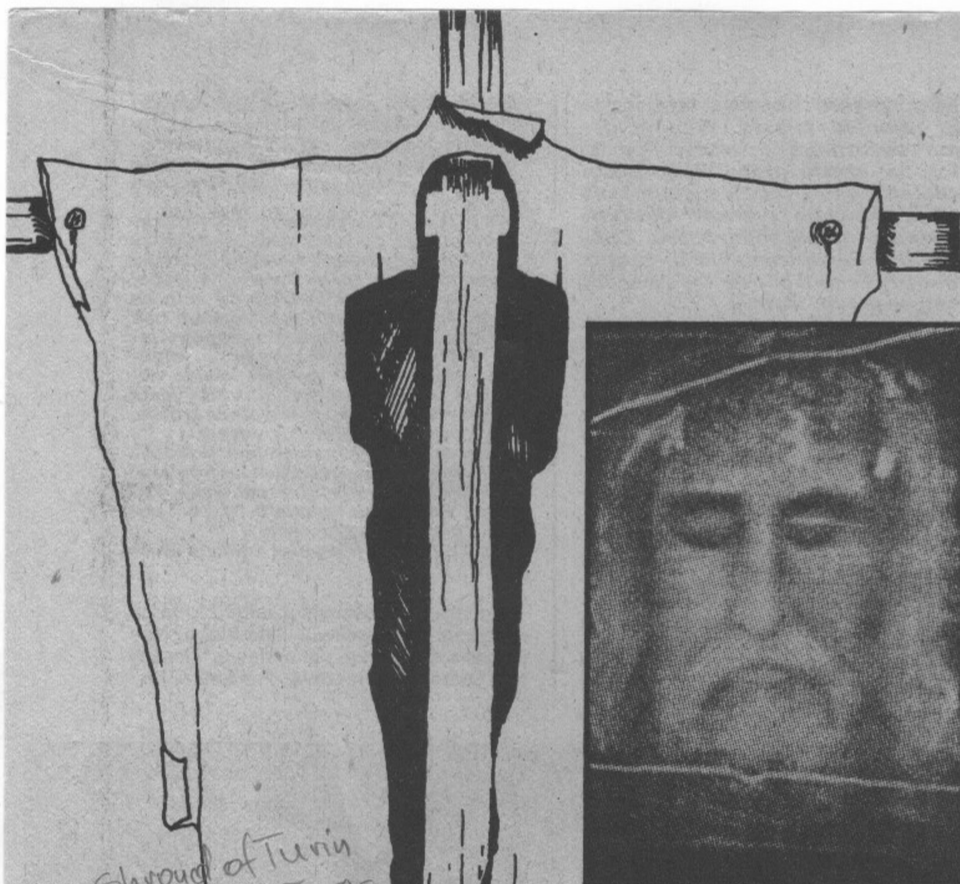

Documents and the eyewitnesses' relations

cd. na str. 13

Article says about the UFO-cases in Moscow on Apr. 15, 1990. The C. in C. of the Anti-aircraft Defence Troops admitted that UFOs are real!!!

The Shroud of Turin
Events of the Farer
Friday

Całun Turyński

WYDARZENIA ODLEGŁEGO PIĄTKU

Jest to fragment książki „Ispowiednyj put'', której autorem jest leningradzki inżynier i znany ekstrasensoryk Anatolij Martynow. Traktuje ona o parapsychologii, bioenergetyce, miejscu człowieka w świecie, jego duchowej ewolucji, o religii. Jeden z rozdziałów autor zaczyna tak: „Chcę przedstawić szereg opinii o współczesnym poglądzie na dogmat chrześcijański i osobowość Chrystusa''.

■

„Któż to był Chrystus i kim był dla nas?... Nie jest to stworzone przez wyobraźnię zagadnienie tej czy innej teorii naukowej — jest to zagadnienie naszej religijnej percepcji, zagadnienie faktu realnego. Jeżeli Chrystus jest Synem Bożym, Logosem, to ja mam nadzieję na wieczne zbawienie i świat ma sens; jeśli Chrystus jest człowiekiem, to świat nie ma sensu i dla mnie nie istnieje religia zbawienia. Dogmaty to fakty i tylko jako fakty mają dla nas wartość''.

Jest to pogląd Nikołaja Bierdjajewa, znanego rosyjskiego filozofa. Poruszył on tu kwestię, na którą postaram się dać odpowiedź.

Historia życia Chrystusa — a wątpliwości co do tego, że taki człowiek naprawdę żył, już nikt nie ma — zawiera cały szereg momentów, które nie odpowiadały twórcom Ewangelii. To przede wszystkim odnosi się do 13 lat jego podróży na Wschód i faktu Wniebowstąpienia.

Przypomnę, że jako młodzieniec Jezus był oddany do sekty essáioi — wyznawców proroka Mojżesza. Mieszkali oni w pieczarach na brzegach Morza Martwego. Prowadzili ascetyczny tryb życia; od nich Jezus otrzymał wielkie wtajemniczenie w istotę wiedzy tajemnej; niedawne znaleziska cromagnonskie potwierdziły tę wersję.

Później, mniej więcej w wieku 20 lat, Jezus udaje się z grupą swoich zwolenników w długą podróż na Wschód. Przeszedł pieszo i poznał Persję, Indie, Himalaje i Tybet. Doskonale znał system filozoficzny — jogę, buddyzm i medycynę tybetańską. Kiedy wrócił do Palestyny, miał opanowany olbrzymi zakres wiedzy i nieprzeciętne umiejętności. Na poziomie skostniałej ideologii „faryzeuszów i uczonych w Piśmie'' ówczesnej Judei, będącej pod zwierzchnictwem wasala Imperium Rzymskiego — Heroda, był uważany za zwiastuna całkiem nowej, świeżej nauki. Oprócz tego, ze współczesnego punktu widzenia, Jezus był najmocniejszym ekstrasensorykiem.

W Ewangeliach są szczegółowo opisane wydarzenia poprzedzające ukrzyżowanie i samo ukrzyżowanie.

Dalej obserwujemy klęskę- której przyczyny są zrozumiałe, albowiem, po pierwsze — Wniebowstąpienia nikt z Ewangelistów nie widział, a po drugie — sposób, w jaki ono odbywało się, absolutnie nie odpowiadał dogmatowi kościelnemu, który uparcie wiązał wydarzenia w Jerozolimie z biblijnymi proroctwami. Za to te wydarzenia są rzetelnie opisane przez innych kronikarzy, którzy nie tylko nie byli stronnikami Chrystusa, ale byli jego przeciwnikami. Właśnie dlatego Kościół ogłosił dokumenty te jako apokryfy

Trzecią jednostką w hierarchi jest całe skupisko Średnich Systemów Wszechświata (tj. całych gron galaktyk), których tysiące tworzą bezmierny wszechświat, czyli Większy System Wszechświata (Maha Loka-dhatu), i które pewne teksty o astronomii odnoszą do Metagalaktyki.

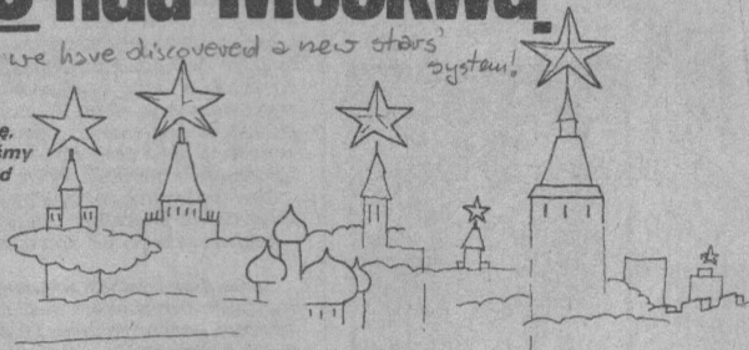
Trzeba dodać, że wczesne teksty buddyjskie nie stwierdzają, by Większy System Wszechświata był wszystkim, co istnieje we wszechświecie. Jest to bardzo znaczące, gdyż wytycza to niejako jeszcze dalsze możliwości poznawcze.

Mówi się, że Budda mógł widzieć światy bez ograniczenia „tak daleko, jak zapragnął". Istnieje przekaz, że gdy osiągnął pełne oświecenie siedząc pod drzewem w transie samadhi (stan bardzo wielkiej absorpcji świadomości do wewnątrz jej samej), przez osiem dni i osiem nocy, wglądał między innymi w otchłań czasu, aby wyśledzić początek. Widział wówczas nie kończące się cykle istnienia i nieistnienia wszechświata, jedne po drugich, tysiące za tysiącami, i nie dotarł do końca. Znużony wglądaniem, zaprzestał tej czynności. Bo im dalej wglądał, tym dalej ów początek się oddalał. Wyciągnął stąd wniosek, że nie ma początku, lecz że zjawiska idą jedne po drugich.

Jak już zostało wyżej powiedziane, buddyjska koncepcja wszechświata nie ogranicza się tylko do wszechświata materialnego, to jest pojmowanego fizycznie. Ustępy wyżej cytowane z Anguttara Nikaya, idą dalej, traktują również o światach utworzonych z subtelnej materii (rupa-loka), zamieszkałych przez bogów (dewy). Ale to jeszcze nie wszystko. Teksty buddyjskie mówią nadto o światach utworzonych z niematerii, czyli o światach niematerialnych (arupa-loka), gdzie świadomość istnieje bez ciała, nawet utworzonego z subtelnej materii, gdzie istoty (dewy) istnieją bezcieleśnie.

Wskazuje to dialog między Buddą a młodzieńcem bramińskim. (Cdn) ■

NLO nad Moskwą

— Zdaje się, że odkryliśmy nowy układ gwiazdny!

cd. ze str. 9

rzyć przebieg wydarzeń. A oto dane POWT (Punkt Obserwacji Wzrokowo Technicznej — przyp. tłum.) z rejonu Pierejesławia-Zaleskiego

„Świecący czerwonymi światłami cel na azymucie 260-270° i w odległości 40 km poruszał się z prędkością o wiele większą od samolotu, pojawił się o godzinie 21.19. W ślad za nim pojawił się świecący białymi ogniami obiekt o tych samych parametrach lotu, co pierwszy NLO.

21.35 — zniknięcie świecącego czerwonymi światłami obiektu. Azymut 220°, odległość nieustalona;

21.40 — naprzemienne pojawianie się i znikanie obiektu świecącego białymi światłami na azymucie 270-250° i w odległości 40... 100 km;

21.50 — pojawienie się i zwis w powietrzu obiektu na azymucie 270°;

21.55 — obiekt znika na azymucie 240° i w odległości 40 km;

21.57 — obiekt pojawia się w poprzednim miejscu;

21.59 — pojawia się samolot na azymucie 250° i w odległości 30... 50 km, lecący kursem 330°. NLO zawraca i na wielkiej prędkości idzie na zbliżenie z samolotem. Po zbliżeniu się na odległość 20 km obiekt znika z pola widzenia i ponownie pojawia się za samolotem i nieco powyżej niego. Obiekt przemieszcza się po prostej na azymucie 270°;

22.01 — NLO zawisa w powietrzu na azymucie 190-200° i w odległości 100 km;

22.03 — w polu obserwacji pojawia się myśliwiec przechwytujący, na azymucie 240°. Przy próbie podejścia do niego NLO znika;

22.05 — obiekt pojawia się ponownie na azymucie 190-200°, zawisa w powietrzu na 1-2 minuty i znika."

Dowodzący niektórymi oddziałami OPL garnizonu moskiewskiego zebrali kilkaset oświadczeń i meldunków o wizualnych obserwacjach NLO. Dla tych ludzi wszystko co lata jest przedmiotem profesjonalnego zainteresowania. Ich relacje dopełniają obrazu

1. Starszy specjalista, kpr. N. Fiedorowicz —

„Znajdowałem się na swym stanowisku. Około 22.05 przybiegł do mnie szer. I. Własiuk wołając, że nad miasteczkiem lata coś niepojętego. Wybiegłem na ulicę. Od strony basenu pojawiły się dwa ogniki. Były w niewielkiej odległości od siebie i migotały. Ich światło było bardzo jaskrawe. Ogniki migotały jednocześnie. NLO na jakieś 20 sekund wszedł w chmury, wtedy ogniki przestały być widoczne, ale cała przestrzeń lśniła światłem. NLO poruszał się szybko i bezdźwięcznie..,

2. Kpt. W. Birin —

„Obiekt przypominał latający talerz z dwoma bardzo jaskrawymi światłami na krawędziach. Jego średnica wynosiła jakieś 100... 200 m. Pomiędzy jasnymi ogniami widoczne było mniej intensywne świecenie — przypominające iluminatory. Za NLO pozostawał świecący czerwono ślad o średnim natężeniu świecenia. Trajektoria NLO pozostawała w związku z intensywnością świecenia świateł. Im ich częstotliwość przygasania była wyższa, tym szybciej NLO się poruszał i vice-versa, w zwisie NLO był niemal niewidoczny. O godzinie 22.30 NLO oddalił się w kierunku Moskwy". (...)

3. Kpt. W. Iwczenko —

„Kontury obiektu były tak niewyraźne, że nie można ich było dokładnie odróżnić. Widziałem tylko dwa ognie — ich światłosiłę można było porównać do flesza fotograficznego. NLO poleciał po linii falistej w kierunku miasteczka, ze wschodu na zachód, pod kątem 75° w stosunku do niego. W pobliżu obiektu widziałem 2 samoloty." ...)

4. Kpt. I. Filatow —

„Obiekt poruszał się wykreślając cykloidę. (...) Światła NLO przygasały z częstotliwością 0,5-0,3 Hz. NLO znajdował się nad Zagorskiem. Trajektoria — linia falista, w pionie i w poziomie..,

5. Kpt. I. Łapin —

„Około godziny 22, migotanie obiektu ustało na jakieś 5 min. Potem pojawiło się ostre światło. Chmury były ostro oświetlone, a potem NLO pojawił się ponownie. Za nim leciały 2 samoloty z czerwonymi światłami pozycyjnymi. NLO poleciał w kierunku Moskwy na zniżającym się pułapie i z ostrym przyśpieszeniem. Po nim pozostało w obłokach czerwone świecenie o średniej intensywności. Obserwowałem NLO do 22.40." ...)

Wszystkie te dokumenty przedstawił Szef Sztabu Generalnego WOPK ZSRR — gen.-płk. pil. I. Malcew. A oto jego komentarz

„Nie jestem specjalistą od NLO, dlatego też mogę podać tylko to, co jest mi wiadome. Według oświadczeń naocznych świadków — NLO był dyskiem o średnicy 100...200 m Po bokach rozmieszczone były dwa pulsujące światła. Kiedy obiekt ustawiał się płasko do ziemi — poruszał się w kierunku horyzontu, przy zmianie ustawienia — zmieniał swój kurs. Poza tym NLO rotował wokół swej osi. Trajektoria lotu była falista, zarówno w pionie, jak i w poziomie. NLO już to poruszał się powoli czy nawet przystawał, już to leciał z prędkością 2—3 razy szybciej od pościgowców (czyli jego prędkość wynosiła około 6...10 Ma — przyp. tłum.). Wszyscy świadkowie unisono stwierdzają, że prędkość lotu NLO zależała od częstotliwości migotania świateł bocznych obiektu — im była ona większa, tym szybciej poruszał się NLO.

Obiekt poruszał się na wysokości 1000—7000 m. Lot NLO był zupełnie bezgłośny. Okazało się, że NLO nie podlega prawu bezwładności — innymi słowy mówiąc — nie podlega prawu grawitacji. Na dziś dzień, nasze ziemskie maszyny nie dysponują takimi możliwościami...

Na ekranach stacji radiolokacyjnych naziemnych i lotniczych cel przedstawiał się tak jak „echo" zwykłego celu. Na jednej z RLS nie stwierdzono jego obserwacji."

Opr. ROBERT LEŚNIAKIEWICZ

Rys. TOMASZ CYPERT

cd. ze str. 3

Ogień oswojony

który ochładza ogień i pozwól nam iść do pieca".

Procesja wkroczyła do pieca śpiewając nieustannie. Szli powoli, nie oglądając się na boki, twarze kroczących były spokojne. Kiedy już wszyscy przeszli całą długość pieca, czarownik krzyknął — „Z powrotem!,,

I znów korowód ruszył poprzez straszliwy żar. Gdy przeszli, Teriipao zwrócił się z pytaniem do gromadki białych „Który z was zdecyduje się przejść?". Ośmielił się tylko jeden człowiek — młody francuski misjonarz. „Nie patrz poza siebie" — krzyknął czarownik ostrzegawczo — bo możesz się mocno sparzyć". Młody ksiądz przeszedł przez całą długość ognistego pieca, a wówczas... wszyscy rzucili się i na niego, i na tych młodych miejscowych ludzi, aby obejrzeć uważnie ich stopy. Nie było żadnych śladów oparzeń.

— W tej pasjonującej opowieści profesora Godlewskiego jest coś z instruktażu jak należy chodzić po rozżarzonych węglach...

— Otóż zasadą numer jeden jest to, aby myśleć o tym, co się robi. Wiele osób oświadcza, że boi się wejść na rozżarzone węgle. Odpowiadam im zawsze — to bardzo sprzyjająca okoliczność, bo gdy się człowiek boi, to na pewno nie będzie myśleć o czym innym idąc po ogniu. Będzie przez cały czas uwagę swoją skupiał na stopach. I to właśnie powoduje uniewrażliwienie ciała na wysoką temperaturę.

W jednej z książek Maksa Fridoma Longa znajdziemy relację dr Brighame'a, który w pierwszych latach naszego wieku przebywał na wyspie Taiti, gdzie zetknął się z żyjącymi tam jeszcze wówczas magami taitańskimi — kahunami. Doktor wiedział, że kahunowie potrafią chodzić boso po zastygłej, ale żarzącej się jeszcze lawie wulkanicznej. Udało mu się namówić trzech kahunów, aby pokazali mu tę sztukę, a oni zobowiązali się nawet nauczyć go jej.

We czterech wspinali się bardzo długo na wulkaniczną górę szukając krateru, z którego dopiero co wypłynęła lawa. Gdy znaleźli taką ognistą, żarzącą się rzekę, kahunowie zaczęli podnosić duże odłamy skał i rzucać na powierzchnię lawy, by sprawdzić czy nie jest ona płynna. Bowiem zapadnięcie się nogami w taką płynną lawę skończyłoby się z pewnością nawet dla magów niedobrze.

Okazało się, że lawa już zastygła, ale jeszcze żarzyła się jasnym żarem. Kahunowie przywiązali sobie do stóp liście rośliny ti. Doktor Brigham również, ale do swoich turystycznych buciorów o grubej podeszwie. Kahunowie ostrzegali go, że bogini Peele może się obrazić za te buty. Ale doktor stracił odwagę i powiedział, że albo w butach, albo wcale.

Pierwszy wbiegł na żarzącą się lawę najstarszy z kahunów. Doktor patrzył na to szeroko rozszerzonymi oczami. I nie zauważył przez to, że dwaj młodsi zaszli go od tyłu i w pewnym momencie silnie popchnęli w plecy. Wbiegł na żarzącą się lawę i już nie było odwrotu — musiał biec dalej. W jednej chwili podeszwy butów spaliły się, jedna podeszwa odpadła, a druga — niestety — nie odkleiła się całkiem, lecz zaczęła klapać przy każdym kroku grożąc potknięciem się i upadkiem twarzą na rozżarzoną lawę. Na szczęście udało się dobiec na drugi brzeg.

Kiedy doktor odwrócił się, zobaczył jak zgubiona podeszwa jego buta pali się jasnym płomieniem. Kahunowie zaś siedzieli na ziemi i pokładali się ze śmiechu...

— Ale nie tylko w dalekich krajach i w zamierzchłej przeszłości uprawiało się chodzenie po żarzących się węglach.

— Również w Europie. Krajami, gdzie do dziś zachowała się tradycja chodzenia po ogniu są Bułgaria i Grecja. W Bułgarii ma to nazwę nestinarstwa. Najpełniejszy obraz bułgarskiego nestinarstwa daje dzieło profesora Emanuiła Szarankowa „Feurgehen," wydane w 1980 roku w Sztutgardzie. Autor rozpatruje tam chodzenie po ogniu z różnych punktów widzenia: psychologicznego, fizjologicznego oraz historyczno-geograficznego. Badania terenowe prowadził profesor w latach 1945-46, a potem po zakończeniu najgorszego okresu stalinowskiego, wznowił je w roku 1965.

Badania przeprowadzał w żywych jeszcze wówczas ośrodkach nestinarstwa, jakimi były wsie Balgari w powiecie Carewo i w miejscowości Nowopaniczarewo, w dużej osadzie oddalonej o 30 kilometrów na południowy zachód od portu Burgas. Takie ceremonialne chodzenie po ogniu odbywało się w Bułgarii corocznie, w dniach św. Konstantego 3 czerwca i św. Heleny 4 czerwca.

Nestinarstwo było obyczajem starożytnym włączonym do obyczajów związanych z przyjętą później religią chrześcijańską. Nestinarowie byli rodzajem sekty nie oddzielnej, lecz należącej do kościoła wschodnio-chrześcijańskiego. Uroczystości chodzenia poprzedzały zawsze gorące modlitwy, spowiedzi, komunie. Wierzono, że tylko człowiek w ten sposób oczyszczony, może bezkarnie chodzić po żarzących się węglach.

Ustawiano wielki stos grubych pni drewnianych i podpalano je wszystkie naraz, aby równomiernie się paliły tworząc później stos żarzących się węgli. Były one rozbijane na mniejsze kawałki i rozsypywane w kształt ognistego kręgu. Jako pierwszy wchodził przywódca nestinardów trzymając przed sobą świętą ikonę z wizerunkiem ukrzyżowanego Chrystusa i dwóch postaci po bokach — św. Konstantyna i św. Heleny. za nim

DZIELENIE NIEPODZIELNEGO

cd. ze str. 18

Optymistycznie zabrzmiała także wypowiedź jednego z uczestników spotkań sofijskich, Dariusza Świerka, fizyka z Politechniki Wrocławskiej, który na sympozjum reprezentował Międzynarodowe Centrum Odnowy Ludzi i Ziemi „ANTROVIS" „mimo niezbyt sprzyjającej aury oficjalnej, po wygłoszeniu polskich referatów na temat aktualnych uwarunkowań bytu kosmicznego, a także energetycznej budowy wszechświata, kilkudziesięciu jasnowidzących, jasno słyszących, kontaktujących się z UFO, a także przyjmujących pismem automatycznym informacje z Kosmosu-w całej rozciągłości potwierdziło tezy zawarte w naszych referatach".

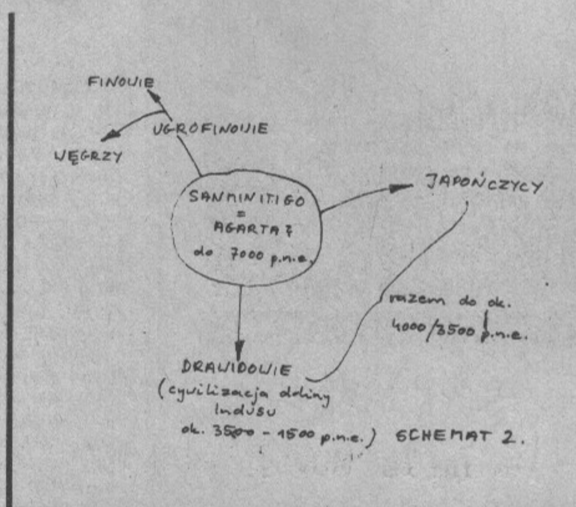
Ludzie wrażliwi, odbierający rzeczywistość w różnych jej aspektach, spostrzegają rytm pędzącego czasu i wiedzą w detalach, jakie zmiany oczekują w najbliższym czasie Ziemię i ludzi na niej żyjących. Wchodzimy w zupełnie nowe warunki fizyczne, dyktowane antymaterialną strukturą Wszechświata.

W „ANTROVISIE" skupiamy rzetelną i potwierdzającą się w praktycznym działaniu wiedzę na temat zachodzących zmian. Współpracują z nami niezwykle interesujący ludzie z wielu krajów świata. Cieszymy się, że pobyt w Bułgarii był mimo wszystko owocny. Ci, którzy są najbardziej ciekawi i wiarygodni w swym paranormalnym działaniu, zgłosili nam swoją współpracę, a tego z pewnością nie zmarnujemy. ■

cd. ze str. 25

SAN MIN ITI GO- POTWIERDZENIE REALNOŚCI AGARTY?

Po dokładnym przebadaniu 200 000 słów węgierskich i fińskich, 100 000 słów japońskich i 40 000 słów tamilskich — oraz odpowiednich gramatyk — doszedłem do wniosku, że zgodności te mają charakter systemowy — tzn. występują często, w sposób regularny, dotyczą nie tylko elementów (słów), ale także ich powiązań (reguły gramatyczne).

Systemowe zgodności starych słów i struktur gramatycznych wskazują, że te trzy rasowo i przestrzennie tak odległe od siebie ludy (Ugrofinowie, Drawidowie, Japończycy) musiały w zamierzchłych czasach posługiwać się wspólnym językiem i bytować na wspólnym obszarze, objętym władzą płynącą z jakiegoś bardzo silnego ośrodka kulturowego i politycznego. Panujący tam lud (przodkowie Drawidów?, Japończyków?, Ugrofinów?) był w stanie narzucić swój własny język pozostałym ludom — i to tak skutecznie i trwale, że po dziś dzień jesteśmy w stanie wyśledzić we współczesnych nam tekstach tamilskich, węgierskich i japońskich potrójne zgodności leksykalne i gramatyczne.

Na bazie wyników moich badań prowadzonych od 1971 r. zbudowałem teorię, nazwaną z japońska — teorią SAN MIN ITI GO),,TRZY LUDY — JEDEN JĘZYK,,). Z moich badań wynika, że państwo wspólnoty językowej SAN MIN ITI GO istniało jeszcze e epoce kamienia. Mianowicie nie stwierdziłem, by w tych trzech grupach językowych występowały podobne słowa na oznaczenie metalu. Natomiast znano wówczas już uprawę roli i niektóre środki transportu (np. łódź i jakiś rodzaj wozu).

Czy cywilizacja SAN MIN ITI GO była cywilizacją alternatywną? Legendy hinduskie, tybetańskie, mongolskie przekazują wspomnienie o państwie „złotego wieku," o państwie szczęśliwości, o rządach świętych mędrców, joginów, ascetów. Niektórzy np. (Sri Aurobindo) twierdzą, że potrafili oni głosem rozbijać skały, że odnaleźli" słońce ukryte w ciemnościach". Znane są doniesienia o znaleziskach z terenu Azji starożytnych szkieletów ludzkich charakteryzujących się bardzo (50-krotnie wyższym niż normalnie) wysokim stopniem napromieniowania. Być może władcy SAN MIN ITI GO stworzyli cywilizację alternatywną i byli w stanie wykorzystywać inne, niemechaniczne sposoby oddziaływania na otoczenie. Być może legendarna Agarta jest identyczna z hipotetycznym państwem SAN MIN ITI GO wyłaniającym się z mroków zapomnienia dzięki porównawczym badaniom lingwistycznym

I może nie jest przypadkiem, że w legendzie o Agarcie słowo GORO wymieniane w związku z posłańcami w „zadziwiających wozach" ma swój odpowiednik w japońskim KURUMA (wóz) i fińskim KUORMA (wóz). Ponadto „toczyć się" to w języku japońskim „KOROGARU", a w węgierskim „GURULNI".

Badania glottochronologiczne wskazują, że wspólnota językowa SAN MIN ITI GO istniała do ok. 7000 r. p.n.e. Wówczas to musiało dojść do jej rozpadu. Badania glottochronologiczne wskazują, że pierwsze odłączyły się od niej ludy ugrofińskie. Natomiast ludy drawidyjskie i przodkowie Japończyków bytowali razem, aż do pojawienia się w użytku metalu (istnieją podobne stare słowa drawidyjskie i japońskie na oznaczenie metalu) — być może do 4000/3500 r. p.n.e.

Dlaczego rozpadła się ta wspólnota językowa? Nie wiadomo. Kierunki migracji (Ugrofinowie na północ, Drawidowie na południe, przodkowie Japończyków na wschód) wskazują, że wspólnota SAN MIN ITI GO musiała istnieć gdzieś w Azji Centralnej (por. schemat 2). Drawidowei — jako pierwsi po rozpadzie wspólnoty SAN MIN ITI GO — zbudowali ok. 3500 r. p.n.e. nowe centrum cywilizacyjne — w dolinie Indusu, z miastami twierdzami NARMINIMOHENDŻO DARO i HARAPPA. Być może wspaniałe osiągnięcia tej cywilizacji („inżyniersko" rozplanowane i skanalizowane miasta, prosty system pisma, doktryna jogiczna) wywodzą się z czasów wspólnoty SAN MIN ITI GO. Niestety jak na razie o realności tej wspólnoty świadczą tylko ślady lingwistyczne. Nie natrafiono na zabytki materialne, które można by jednocześnie powiązać z SAN MIN ITI GO.

Być może w micie o państwie „złotego wieku" Agarta pobrzmiewa echo wspomnień o rzeczywiście istniejącym przed 9000 lat zagadkowym państwie SAN MIN ITI GO — obszarze wspólnoty językowej przodków Japończyków, Drawidów i Ugrofinów.

Doc. dr hab. BENON ZB. SZAŁE

LECZENIE SZOKIEM

Amerykańskie Stowarzyszenie Psychiatrów prowadzi obecnie wielką kampanię reklamową leczenia chorób psychicznych przy pomocy... wstrząsów elektrycznych. Jak wiadomo, stosowanie tych wstrząsów przez długi czas nie cieszyło się zaufaniem, tym bardziej, że kiedyś powszechnie korzystało z nich Federalne Biuro Śledcze (FBI), aby wymóc zeznania na aresztowanych.

Zdaniem psychiatrów, udoskonalona aparatura do stosowania wstrząsów elektrycznych przynosi obecnie dobre wyniki w leczeniu. Wykazały one, że na stu pacjentów większość została wyleczona z dolegliwości psychicznych, a tylko niewielu udało się wyleczyć przy zastosowaniu środków farmakologicznych. Szczególnie dobre wyniki daje ponoć szok elektryczny przy usuwaniu stanów depresji.

(wk)

NOWY KSIĘŻYC SATURNA

***Mark Showalter z centrum badawczego Ames w Mountain Viev** (Stany Zjednoczone) poinformował niedawno o odkryciu kolejnego księżyca Saturna. Jest to już 18 ciało niebieskie krążące wokół tej planety. Ma średnicę zaledwie 20 kilometrów.*

*Odkrycia dokonano na podstawie analizy zdjęć wykonanych w latach 1980-1981 z pokładu bezzałogowej sondy kosmicznej **Voyager-2**. Księżyc, usytuowany w obrębie najbardziej zewnętrznego pierścienia Saturna, został tymczasowo nazwany **„1981 s 13,,**. Odkrycie było możliwe przy wykorzystaniu komputera, który natrafił na księżyc po przeanalizowaniu 30 tysięcy zdjęć otrzymanych z „Voyagera".*

(wk)

„Mówią, że jakaś strzała zabiła mojego byka, ale ja nie wierzę w to — powiedział Rene Bosc — Cokolwiek to było, pozostawiło dużą dziurę w tyle tułowia byka, zbyt dużą jak na strzałę...,,

Incydent, o którym mówił Rene Bosc zdarzył się pewnej listopadowej nocy 1978 r. w pobliżu Spillimeechen w Górach Skalistych. Na byku ważącym 1700 funtów dokonano również kastracji i usunięcia połowy penisa. Gdy zwierzę znaleziono, wyglądało ono jakby było pozbawione krwi, chociaż na trawie pozostała tylko jej mała plama, tam gdzie zwierzę leżało.

UFO And the Animals' Hurts.

UFO I OKALECZENIA ZWIERZĄT

ELŻBIETA BOROŃ

Podobne zdarzenie okaleczenia zwierzęcia — tym razem krowy — miało miejsce na farmie Nicka Chomiaka z Horrogate, British Columbia, Kanada, ok. 15 min na pn. od farmy Bosca. Brak było jednego oka, chociaż powieka była zamknięta nad oczodołem, połowy ucha, a poniżej jednego rogu, który wydawał się być skręcony, zauważono ślad jakby coś penetrowało skórę. Policja odcięła łeb zwierzęcia, przekazując go do badań. Stwierdzono, że to co przebiło skórę przeszło przez pysk i prawdopodobnie uchodząc do nozdrzy zmieniło kierunek, aby penetrować pewien odcinek kanału nosowego, w końcu powodując śmierć. Cokolwiek to było, pozostawiło kanał szerokości dwóch palców, biegnący pzez mięśnie głowy, powodując poważne krwotoki.

A oto jeszcze kilka innych przypadków okaleczeń zwierząt hodowlanych z Alberty, Kanada, które podaję za periodykiem „Srigmata" (I kw. 1980 r.):

23 września 1979 r. — na pd. od Brooks — 5 miesięczne źrebię — usunięte sutki, skóra, pachwiny, prawe oko, ucho i część pyska
21 września 1979 r. — pd-zach. od Clares-Holm — byk — usunięte genitalia, język, koniuszek prawego ucha i prawa noga
26 września 1979 r. — pd. zach. od Nanton — 3 letni byk rasy Hereford — usunięta moszna, prawe ucho i część języka
29 września 1979 r. — Gem — 6 letni byk rasy Hereford — usunięty penis, widoczna linia nakłuć wzdłuż mostka
29 września 1979 r. — na zach. od Kipp

— roczna jałówka — usunięty język, prawe ucho, część odbytnicy
30 września 1979 r. — Parkland — młody wół — usunięte odbytnica i końce obu uszu
początek października 1979 r. — koło Elk Island National Park — 3 letni byk — usunięte genitalia
połowa października 1979 r. — koło Melville — młody wół — brak języka i jednego ucha, rozcięte gardło, brak krwi

Dnia 17 listopada 1979 r. na konferencji ufologicznej w San Diego, Kalifornia, USA, Jim Lorenzen — dyrektor APRO powiedział;

„Dr Howard Burgess, członek APRO studiujący tą sytuację (tzn. przypadki okaleczeń zwierząt — przyp. E.B.) zauważył, że 90% okaleczonych zwierząt stanowiło szczególną grupę. Były to cztero- lub pięcioletnie krowy i jałówki do roku. Prawie wszystkie były rasy Charolais/Hereford. Bydło (...) posiadało ślady podnoszenia za pomocą liny owiniętej wokół jednej nogi. W miejscu tym sierść była wytarta, a noga zwykle złamana. W wielu przypadkach ofiary musiały być zrzucane na ziemię z pewnej wysokości, ponieważ ciało zawierało wiele złamanych kości. Dr Burgess dowodził, że bydło, które było zabierane w nocy bez ostrzeżenia, musiało być w jakiś sposób wcześniej znaczone. Polecił miejscowemu farmerowi (z pln. rejonów Meksyku lub pd. Kolorado, gdzie miała miejsce największa aktywność w okoleczeniach — przyp. E.B.) aby ten przeprowadził pewną liczbę krów w miejsce, gdzie jest całkowicie ciemno w nocy. (...) Odkryto ok. 20 sztuk krów, które (...) były oznakowane w sposób widoczny w ciemności. Pomomo że przeprowadzono wiele testów, powód tej luminescencji nie został nigdy wyjaśniony. Jak zauważono, istnieje pewna różnica pomiędzy bydłem, które padło od okaleczeń, a tym umierającym w sposób naturalny. Żywe zwierzęta bezwzględnie unikają miejsc, w których padły te od okaleczeń..."

Te dziwnie oznaczone zwierzęta zostały przebadane w Schoenfield Clinical Laboratories w Albuquerque w Nowym Meksyku. Wraz z odkryciem że maaterial organiczny na skórze zwierzęcia zawierał dużo więcej potasu niż próbki ziemi w tej części kraju odkryto również, że w wewnętrznych organach tych zwierząt brakowało całych połaci tkanek. Stwierdzono także, że do wnętrza zwierzęcia został wprowadzony jakiś rodzaj cylindrycznego przyrządu, który wybuchając — prawdopodobnie przypadkowo — zdruzgotał zupełnie kość miednicową ofiary. Więcej szczegółów nie podano.

Interesujący przypadek zdarzył się w 1977 roku na rancho Davida Wagera w pobliżu Sterling w pn-wsch Kolorado. Farmer szukając swego zaginionego cielaka zauważył przy bramie leżącą krowę, która wyglądała, jakby się miała ocielić. Nie zwrócił na nią zbytniej uwagi sądząc, że właściciele powiadomili już weterynarza. W tym samym miejscu znalazł sę znów następnego dnia, mniej więcej o tej samej godzinie. Krowa była okaleczona. „Oni odcięli krowie język, jeden sutek, ucho i oczyścili dokladnie szczękę..." Weterynarz L.L. Rieke, który wykonał autopsję krowy, powiedział: „...Gdy ją badałem, stwierdziłem brak macicy, którą usunięto od wewnątrz, co było niezwykłe."

Można przytoczyć jeszcze wiele podobnych przypadków. Ale w żadnym z nich nie ma świadków, że odpowiedzialnymi za okaleczanie zwierząt są UFO lub też ich pasażerowie. Nikt nie widzial ufonautów przeprowadzających operacje na zwierzętach. Czy rzeczywiście nikt?

Film „A Strange Harvest" (Dziwne żniwa) zrealizowany przez Lindę Moulton Howe, dyrektora ds. efektów specjalnych stacji TV Denver, Kolorado, poświęcony jest problemowi okaleczania zwierząt. Przedstawia on m.in. sesję hipnotyczną z Judy Doraty, która miała bliskie spotkanie z obcymi istotami. Były one — wg świadka — zajęte pobieraniem różnych części ciała z żywego zwierzęcia. Zdarzenie miało miejsce w maju 1973 r. niedaleko Houston, Texas. Hipnozę przeprowadził dr R. Leo Sprinkle, a oto fragment wypowiedzi Judy Doraty z sesji hipnotycznej:

Doraty: ...Widzę jakieś zwierzę, które jest wciągane do góry. Widzę jak próbuje się uwolnić. To wygląda tak, jakby było wysysane. (...) Robi mi się niedobrze patrząc jak oni rozcinają ciało tego zwierzęcia. Jest to robione niezwykle szybko i cielę od razu nie umiera. Z jakiegoś powodu serce cielęcia nie jest wyjęte... Nie wiem. Wydaje się, jakby cielę ciągle żyło i to mnie przygnębia. Następnie widzę jak cielę jest spuszczane... Jakby zostało zrzucone w dół i gdy jest na ziemi, jest martwe. Widzę, że nie porusza się. (...)
Sprinkle: Widzisz pocięte zwierzę?
D: Tak.
S: Jak zostało pocięte?
D: Zrobiono sekcję.
S: Nożami?
D: Instrumentami jakiegoś rodzaju.
S: Możesz opisać te instrumenty?
D: Wyglądają jak noże, ale mają inne uchwyty, jak oprawki nożyków do golenia. To nie ma części ruchomych i przypomina właśnie nożyki do golenia. Jest tam jakiś materiał, tkanka... i są tam igły w tym, lub coś co podobnie wygląda. Mogą to być jakieś sondy, nie wiem. Są połączone ze zbiorniczkami. Igła, sonda, lub coś innego, umieszczone wewnątrz, prowadzi do tych cylindrycznych zbiorniczków. (...)

Czyżby więc ufonauci byli odpowiedzialni za okaleczanie zwierząt? Jak dotychczas nie opracowano raportu na temat okaleczeń zwierząt hodowlanych. Jednak dowody na to, że okaleczenia zwierząt mają związek z UFO są — dość nikłe, ale są. Np. pewien farmer z Kolorado znalazł swoją jałówkę okaleczoną w rowie drenerskim bez jakichkolwiek śladów wokół. Na nogach, które sterczały wyprostowane w górę, nie było ani odrobinę brudu, chociaż rów był pełen błota. Czyżby więc była ona zrzucona do rowu z góry? Pewien badacz z Kolorado zanotował przypadek ciała zwierzęcia zaklinowanego w rozgałęzieniu drzewa...

Czasami w miejscu okaleczenia zwierząt, znajdywane były dziwne ślady, które prawdopodobnie pochodziły od „okaleczających". W jednym z przypadków z czerwca 1976 r. obok miejsca okaleczenia krowy znaleziono odciśnięty ślad trójnoga z przypaloną trawą oraz oleistą substancję. Co było ciekawego w tym przypadku — pewne części zwierzęcia, które zostały odcięte, leżały w pobliżu. Świadek — po stwierdzeniu faktu okaleczenia krowy — wsiadł do samochodu i pojechał do miasta oddalonego o 12 mil, by powiadomić o zdarzeniu członka kawalerii stanowej Nowego Meksyku, G. Valdeza. Gdy z nim powrócił, odcięte części zniknęły, a na śladzie kół samochodu świadka były trójkątne odciski jakiegoś urządzenia.

Reasumując, można stwierdzić iż:

— zwierzęta są pozbawiane różnorodnych organów i kawałków skóry, najczęściej dotyczy to narządów płciowych, okolicy odbytu, sutek, a także oka lub ucha,
— rodzaje ran wskazują na użycie narzędzi na bazie instrumentów tnących, takich jak nóż, brzytwa, skalpel...
— niektóre wycięcia zwracały uwagę podobieństwem do różnorodnych form geometrycznych,
— rzadko znajdywano ślady krwi,
— padlinożercy nie dotykają ciał, psy unikają ich,
— zwierzęta znajdywane są niekiedy w pozycji wskazującej, że były przenoszone, a następnie porzucane martwe tam gdzie je znaleziono — znajdywano je leżące na grzbiecie z czterema nogami wyprężonymi ku górze, na boku, ale z dwoma nogami wyciągniętymi w inną stronę lub skierowanymi ukośnie, nie dotykającymi ziemi. Wskazuje to, że stężenie pośmiertne nastąpiło w innym miejscu, w warunkach nienaturalnych,
— zwierzęta były znajdywane ze złamanymi i zwichniętymi kończynami co wskazuje, że były one podnoszone do góry, a następnie upuszczane bezwładnie całym ciężarem ciała,
— nie znajduje się nigdy śladów zwierząt drapieżnych ani pobytu ludzi w pobliżu okaleczonych zwierząt,
— istnieje sporo raportów na temat obserwacji NOL w pobliżu miejsc okaleczeń zwierząt.

„Ufonauci" wykazują zainteresowanie nie tylko krowami i bykami — znane są również przypadki porwań lub okaleczeń owiec czy kur. Na przykład podczas pobytu w Natalu (Afryka) południowoafrykański pilot Anton Fitzgerald wraz z kierownikiem fermy Mariasem zauważyli obiekt o średnicy ok. 30 metrów, żarzący się różowym kolorem. Zaskoczeni przyglądali się stadu owiec: wydawało się, że stoją one jakby na palcach z wzniesionymi łbami, jak gdyby coś ciągnęło je do góry. Później stwierdzili brak jednego zwierzęcia w stadzie, ale nie zauważyli samego momentu porwania. W innym przypadku — z 1968 r. w Boliwii — świadek — kobieta poszła zajrzeć do zwierząt znajdujących się w zagrodzie, gdzie ujrzała iż pomieszczenie pokryte dziwną siecią z materiału przypominającego plastik, a w środku dziwaczne stworzenie o wzroście ok. 1 metra zabijało owce przy pomocy rury zakończonej hakiem. Sądząc, że jest to złodziej, zaczęła w jego kierunku rzucać kamieniami. Wtedy istota podeszła do przedmiotu w kształcie radia i sieć została wchłonięta. Następnie została zaatakowana kobieta, która doznała kilku ran. W końcu istota zabierając „plecak" z organami zabitych zwierząt wzniosła się prostopadle do góry i niebawem zniknęła. Przeprowadzone później dochodzenie wykazało, że 32 owcom wycięto kawałki organów trawiennych.

I jeszcze jeden przypadek z 3 maja 1980 roku z Buen Consejo (przedmieście Rio Pedras, Brazylia). Dwaj świadkowie obserwowali tam pięć postaci, które wykazywały spore zainteresowanie znajdującymi się w klatkach kurami. Następnego dnia znaleziono dwie martwe kury zupełnie pozbawione krwi. Podobne zdarzenia miały miejsce w następnych dniach w miastach Cidre i Cayey w Porto Rico. W jednym z tych przypadków znaleziono 18 kur zupełnie pozbawionych krwi. Pióra i skóra były nienaruszone, jedynie w okolicy kręgosłupa znaleziono mały otwór...

Na koniec tradycyjne już pytanie: A w Polsce? Niestety nie znam żadnych przypadków okaleczeń zwierząt. (Proszę nie mylić tutaj okaleczeń zwierząt z oddziaływaniem obiektu czy też istot na zwierzęta podczas spotkań z NOL.) Właściwie tylko w jednym przypadku jest mowa o „porwaniu zwierząt" — jeśli można to tak określić, a mianowicie w słynnym przypadku Jana Wolskiego z Emilcina, który relacjonował obecność „sparaliżowanych" ptaków krukowatych leżących na podłodze, podczas jego pobytu wewnątrz NOL. I to wszystko! (???) ■

LEKTURY i KINO
„SFINKS"-a

WYGANIANIE ZŁEGO

No i doczekaliśmy się. Po miałkich historyjkach pana Grahama Mastertona o jasnowidzach-hochsztaplerach walczących przeciwko indiańskim szamanom polscy czytelnicy otrzymują dzięki jeleniogórskiemu wydawnictwu „Civis-Press" prawdziwy bestseller, a zarazem najgłośniejszy obok „Omenu" utwór o tematyce satanistycznej — „Egzorcystę" Williama Petera Blatty. Horror literacki ma szansę zostać zrehabilitowany.

Nie da się ukryć — edytorski debiut „Civis-Pressu" nie dorównuje swoim wyglądom dokonaniom „Amberu"; żadnych tłoczeń, lakieru, ot, zgrzebna książka przemykająca się po księgarskich ladach i ulicznych straganach. Często nie zauważana w natłoku wspaniałości, które coraz szerszą falą spływają na rynek. Jednakże nie wszystko złoto co się świeci — zawartości amberowskich „paperbacków" równie daleko intelektualnie i literacko do tego co wciśnięte zostało w dwie bure okładki. Nie wiem czy firmie „Civis-Press" uda się utrzymać w czasach tak ciężkiej konkurencji, jednakże po lekturze „Egzorcysty" życzę im wszystkiego najlepszego. Ale do rzeczy.

Historia jedenastoletniej dziewczynki opętanej przez demona była nam znana już wcześniej — a to poprzez aurę skandalu towarzyszącą wkraczaniu filmowej wersji „Egzorcysty" na ekrany zachodnich kin.

„Premiera filmu THE EXORCIST" „Egzorcysta,,) odbyła się w dzień po Bożym Narodzeniu 1973 roku w 22 miastach amerykańskich. Wkrótce prasę wypełniły sensacyjne informacje o przypadkach zbiorowej i indywidualnej histerii. W Berklay (Kalifornia) ktoś rzucił się na ekran aby przepędzić demona, w pobliskim Anaheim duchowny egzorcyzmował tłum przed kinem, w Chicago zaobserwowano akty wandalizmu, w Rock Island (Illinois) młodzi członkowie religijnego stowarzyszenia Bethel Assembly of God Church spalili na stosie książkę Williama Blatty: z kin wynoszono zemdlonych, a księża katoliccy i anglikańscy oraz pastorzy protestanccy otrzymali wezwania do nagłych przypadków opętania satanistycznego."*

Jednak nie tylko sama treść filmu sprawiała producentom kłopoty z jego dystrybucją...

„Egzorcystę" reżyserował William Friedkin, polskim widzom bardziej znany z sensacyjnych obrazów „Francuski łącznik" oraz „Żyć i umrzeć w L.A." Odtwórcami głównych ról byli Max von Sydow jako ksiądz Merrin, Jason Miller jako ojciec Karras, Ellen Burstyn w roli Chris MacNeil i czternastoletnia podówczas Linda Blair w roli Regan. To właśnie o wiek młodej aktorki toczyła się długotrwała batalia w środkach masowego przekazu. „Egzorcysta" trafił akurat na moment kiedy odtwarzanie szokujących ról przez dzieci było szeroko dyskutowane w związku z „Taksówkarzem,, Martina Scorsese, gdzie trzynastoletnia Jodie Foster grała rolę nieletniej prostytutki. I nie na wiele zdały się argumenty producentów „Egzorcysty", że rodzice Lindy wyrazili pisemną zgodę na udział dziewczynki w filmie, a obsceniczne teksty wygłaszane przez opętaną Regan wypowiada aktorka Mercedes McCambridge — raz puszczoną w ruch machinę społecznego oburzenia trudno było zatrzymać, a holywoodzcy reżyserzy otrzymawszy nauczkę unikają od tamtej pory takich kontrowersji. Wróćmy jednak do pierwowzoru literackiego.

Książka Williama Petera Blatty jest przede wszystkim porażająco prawdziwa. Nie dlatego, że autor opierał się na autentycznym przypadku egzorcyzmów jakim poddany został w 1949 roku czternastoletni chłopiec, wrażenie realności tworzy Blatty chłodno i precyzyjnie opowiadając co się zdarzyło.

Centralne miejsce opowieści zajmuje Regan, byłoby jednakże błędem nazwanie jej główną bohaterką w ogóle trudno tutaj o kogoś takiego. „Egzorcysta" to raczej historia o samym opętaniu, od opisania go w kategoriach postępującego procesu, aż po potraktowanie go jako zdarzenia splatającego ze sobą losy zupełnie obcych ludzi. I dochodzimy teraz do rzeczy bodaj najważniejszej.

Jest w tej powieści coś co trudno nawet określić — jakieś odczucie, wrażenie nadrzędnego planu, którego wszyscy jesteśmy elementami, znamienne — „Egzorcysta" nie zaczyna się od tajemniczych odgłosów dobiegających z poddasza lecz wcześniej i zupełnie gdzie indziej. Blatty daje nam w ten sposób do zrozumienia, że walka, którą toczą ksiądz Merrin i ojciec Karras nie zaczęła się od opętania Rags i nie zamyka się w gronie kilku osób. Ta walka jest rozciągnięta w czasie tak dalece w tył jak i w przód. I nie zawsze Karrasowie tego świata mają siłę się poświęcić by odnieść zwycięstwo.

Czy to nie dziwne, że powieść o diable dała nam odczuć tak wyraźnie obecność Boga?

ZBIGNIEW HIBNER

William Peter Blatty „Egzorcysta,, przełożyła Dagmara Chojnacka „Civis-Press". 1990

***) cytat pochodzi ze „Szkiców o horrorze" Andrzeja Kołodyńskiego („Film na świecie" nr 305-36)**

■

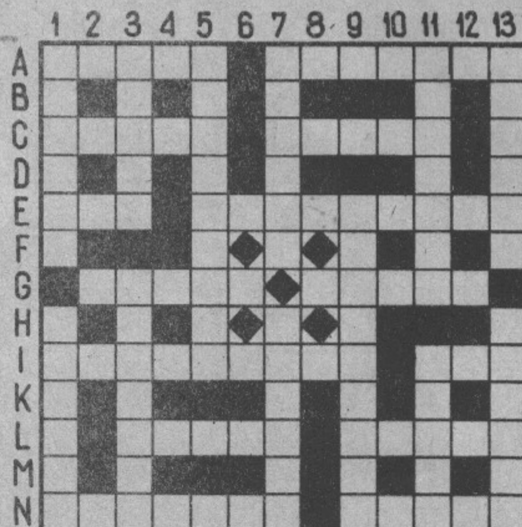
45 LAT Z ODŁAMKIEM W SERCU

Pasażrowie na lotnisku w Grodnie zwrócili przed kilkoma miesiącami uwagę na starszego pana, który zdjąwszy marynarkę pełną orderów, raz po raz, na naleganie dyżurnego służby kontroli celnej, przechodził przez elektroniczną bramkę. Za każdym razem odzywał się brzęczyk sygnalizując obecność metalowego przedmiotu. Nie udało się go jednak wykryć u Nikołaja Bijałta, mieszkańca wsi Kriwiczi w obwodzie grodnieńskim.

Wyjaśnienie zagadki nastąpiło w trzy miesiące później, kiedy były pułkownik zwiadu Nikołaj Bijałt poddał się dokładnym badaniom lekarskim. Lekarz rentgenolog aż przecierał oczy ze zdumienia: w mięśniu sercowym pacjenta tkwiło obce ciało. Okazało się, że był to odłamek niemieckiego pocisku, który ranił Bijałta w czasie szturmu Królewca. Lekarze i sam Bijałt zbagatelizowali wówczas sprawę niedużej rany, która szybko się zabliźniła — tak że żołnierz zdążył jeszcze wziąć udział w walkach o Berlin.

Tak więc już 45 lat Nikołaj Bijałt nosi w swoim sercu odłamek. W tym czasie nie rozstawał się ze sportem — był całkiem niezłym bokserem, narciarzem i lekkoatletą. A obecnie każdego ranka biega ścieżką zdrowia. (wk)

KRZYŻÓWKA nr 7

POZIOMO A-1) hebrajski świat podziemny, A-7) słynny Heros grecki, C-1) przypomnienie, ponaglenie, C-7) węgierskie wino deserowe, E-1) medykament, E-5) majątkowa umowa małżeńska, G-2) amerykański astronauta z Aurora 2, G-8) chroniony kuzyn wróbla, I-1) przemiana chemiczna związana z promieniowaniem jonizującym, I-11) mierzony w stopniach, L-3) nacja, L-9) wina nieumyślna w prawie karnym, N-1) mniej niż półrocze, N-9) wynik, rezultat.

PIONOWO 1-A) córka Kadmosa, 1-H) „osesek" w stadninie, 3-A) poganin, 3-G) miejsce zwycięskiej bitwy Mieszka I nad wojskami margrabiego Hodona, 5-A) komunikacja powietrzna, 7-A) rzymska bogini Poranku, 7-H) gruczoł limfatyczny w przewodzie pokarmowym, 9-E) stan wewnętrznego skłócenia, rozterka, 11-A) wypływa z Gór Byrranga, 11-I) pantofle lekkoatletyczne, 13-A) wysoki głos, 13-H) imię astronauty z Apollo 14.

Po rozwiązaniu krzyżówki należy odczytać szyfr

(L-1, I-12, H-9, H-1) (G-10, A-4, K-7, B-5, I-3, C-3, E-11) (F-5, A-2, K-3, N-13, F-7, C-11) (A-1, N-10, D-3, L-3, E-3, A-13, L-13).

Rozwiązanie samego szyfru prosimy nadsyłać w ciągu 14 dni od daty ukazania się numeru pod adresem redakcji z dopiskiem na kopercie lub pocztówce „Krzyżówka nr 7,,.

Do rozlosowania nagrody książkowe (A.N.)

Rozwiązanie krzyżówki nr 5

SYNCHRO-THETA TO WITAMINA DLA MÓZGU

Nagrody rzeczowe ufundowane przez Warsztaty Psychotroniczne ATHANOR wylosowali Ryszard Gajecki z Zabrza, Marcin Kuśmider z Warszawy, Ida Nenko z Bolesławca Śląskiego, Cezary Halicki z Białegostoku i Tadeusz Ryczko ze Stalowej Woli. Gratulujemy! Nagrody wyślemy pocztą.

cd. ze str. 11

CAŁUN TURYŃSKI

przypomnimy sobie wrażenia świadków Zmartwychwstania Chrystusa, z niezidentyfikowanego obiektu latającego było dokonane fazowe przekształcenie ciała Chrystusa w stan bliski plazmie, która opaliła materiał Całunu.

Fryderyk Engels pod koniec swojego życia wypowiedział się (w artykule o Straussie) w ten sposób „Najnowsze odkrycia Kappadakijskie zobowiązują nas do zmiany naszych poglądów na niektóre niewielkie lecz najważniejsze wydarzenia historii świata. I to, co wydawało się wcześniej dostępne tylko mitologii, od tej chwili będzie musiało przyciągnąć uwagę historyków. Nowe dokumenty, które swoją siłą dowodową ujarzmiły sceptyków, przemawiają na korzyść największego z cudów historii — o powrocie do życia Tego, Kto był pozbawiony go na Golgocie.”

Przłożyła
JOANNA BROŃSKA ■

SFINKS — świat pełen tajemnic

Redaguje zespół: Maciej A. Janisławski (redaktor naczelny), Elżbieta Janisławska-Mazurkiewicz, Iwona Kozieł, Lucyna Łuczyńska (sekretarz redakcji), Czesław Rychlewski. Fotoreporter — Jan Balana. Opracowanie graficzne i redakcja techniczna — Wiesław Galiński.

Stale współpracują: Elżbieta Boroń (Kraków), Krzysztof Bułłyszko, Joanna Brońska, Anna Dąbrowska, Jerzy Domański, Wojciech Kmita, Robert Leśniakiewicz (Zakopane), Konrad T. Lewandowski, Lech Emfazy Stefański (Warsztaty Psychotroniczne ATHANOR), Bogna Wernichowska (Kraków), Andrzej Markert, Dariusz Zientalak, Jurij Stoma (ZSRR), Brzetislaw Pleszko (Czechosłowacja).

Adres redakcji: Al. Lotników 1. 00-976 Warszawa. Telefon: 43-24-72. Wydawca: PRZEDSIĘBIORSTWO WYDAWNICZO-HANDLOWE „SFINKS” Sp. z o.o. Przewodniczący rady nadzorczej: Zbigniew Józef Adamczyk. Skład i łamanie *ComSet* — ul. Wspólna 61, tel. 28-14-19. Druk: Wojskowe Zakłady Graficzne, Warszawa, ul. Grzybowska 77.

Redakcja nie zwraca nie zamówionych tekstów i ilustracji, zastrzega sobie prawo skrótów i zmiany tytułów. Przyjmujemy ogłoszenia. CENA 1 cm² — 3000 zł (wewnątrz numeru). 1 cm² na tylnej okładce — 5000 zł. Cała tylna okładka — 1,5 mln zł. Za treść ogłoszeń redakcja nie ponosi odpowiedzialności.

Zam. 3854

ŻŁOBKI w KOSMOSIE-wierzyć, nie wierzyć ?

To believe or not to believe in the Kindergardens in Space?

The Kate Davis' Abduction.

Porwanie KATE DAVIS

W Anglii mieszkańcy innych planet porwali 30 osób, we Włoszech — 20, we Francji — 7... Nie dziwcie się, państwo, taka statystyka na Zachodzie jest obecnie oficjalna. Do tej pory pasjonowali się nią wyłącznie entuzjaści. Prawdopodobnie amerykański pisarz Bud Hopkins był pierwszą osobą, która udzieliła uwagi zagadkowym wydarzeniom i ludziom zapewniającym, iż przebywali na „latających talerzach," na innych planetach, a nawet byli posłannikami innych cywilizacji. W każdym razie, teraz jest on uznanym autorytetem. W jego archiwum znajduje się ponad 400 zeznań naocznych świadków, do niego liczni badacze zwracają się po radę...

I oto pewnego dnia Kate Davis powierzyła swoją tajemnicę Hopkinsowi. Mieszkańcy innej planety porwali jej córkę, zapewniała młoda kobieta.

— Zasięgnąłem informacji — opowiada pisarz — Kate nigdy nie miała dzieci. Mogłem więc od razu zrezygnować z tego przypadku, gdyby nie jedna okoliczność. Kobieta, po długich wahaniach, wyjaśniła, że córka urodziła się prawdopodobnie nie na Ziemi — po raz pierwszy matka ujrzała ją na... „latającym talerzu".

Hopkinsowi udało się wyjaśnić dziwne i pikantne szczegóły. W ciągu kilku lat Davis była odwiedzana przez jakąś człekopodobną istotę. W wyniku czego kobieta niejednokrotnie była brzemienna. Nie, żaden seks nie wchodził w grę. Poczęcie odbywało się drogą sztuczną — to we śnie, to w głębokiej hipnozie. Kate nie wie dokładnie. Brano od niej komórkę jajową, zapładniano i umieszczano z powrotem. Po upływie określonego czasu płód zabierano. Pewnego razu Kate wzięto na „latający talerz" i pokazano córeczkę, która przebywała wśród mieszkańców innej planety...

No cóż, w samym zabiegu sztucznego zapłodnienia nic nadzwyczajnego nie ma. Na całym świecie można już naliczyć tysiące dzieci poczętych w próbówce.

Wypadek z Kate Davis bynajmniej nie jest odosobniony — podobnych „ofiar" zebrało się już około setki. Poważnie zainteresowała się nimi grupa naukowa „Wizyta".

— Nasi „klienci" z reguły są ludźmi nerwowymi, wiele z nich ma zniszczony wzrok, włosy, system żołądkowo-jelitowy, u wielu występują ślady oparzeń, spowodowanych najprawdopodobniej

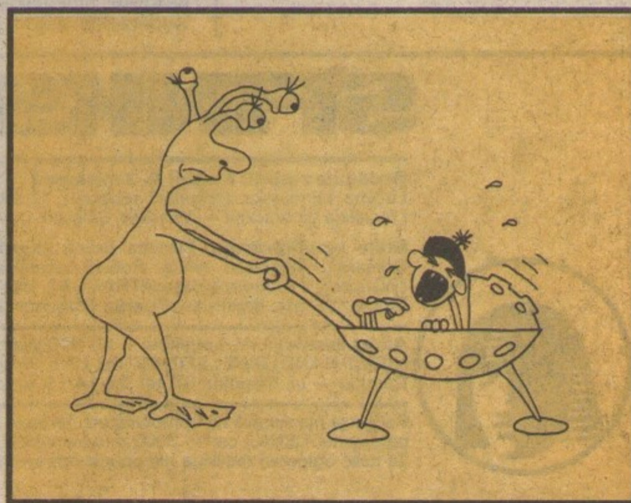
promieniowaniem — mówi psycholog grupy D. Claymer. U niektórych na ciele można zauważyć ledwo widoczne szramy. „Porwani" zapewniają, że wszystko to wyniki kontaktów. I jednocześnie błagają o odpowiedź, czyżby to, co zdarzyło się im, było prawdą? Czy nie przywidziało się im? Trudno posądzić ich o kłamstwo. Sprawdziliśmy wybiórczo kilka osób. Okazało się, że ci ludzie nigdy nie mieli do czynienia z chirurgiem. A blizny bardzo przypominały szwy, które zostają po operacji...

I w stanie głębokiej hipnozy w opowiadaniach większości świadków powtarzały się jedne i te same szczegóły. Do „talerzy" ludzi przenosiła jakaś tajemnicza siła, potem ona też zwracała ich. Najczęściej był wymieniany słup światła — który wybuchał, i „ofiara" nagle znajdowała się wewnątrz okrągłej sali, wypełnionej rozproszonym, jakby wychodzącym z pochyłych ścian, światłem i chłodnym, bez ruchu, powietrzem. Ludzie tracili poczucie czasu, odczuwali stan nieważkości i pełną bezradność. Porywacze to istoty człekopodobne wzrostu niewiele więcej ponad metr. Zwykle nazywa się ich „zielonymi ludzikami", ale porwani zapewniają, że faktycznie ich skóra jest szara i gładka, głowy gołe i nieproporcjonalnie duże, oczy ogromne, uszy, nos i usta — maleńkie, twarz bez wyrazu, prawie w ogóle pozbawiona mimiki, porozumiewają się w milczeniu, widocznie telepatycznie. Ani przemocy fizycznej, ani szczególnej delikatności nie przejawiają — wprowadzają w trans i zaczynają różnorakie badania biologiczne. Niektórzy zauważyli jakieś urządzenia, podobne do inkubatorów, i pomieszczenia, przypominające żłobki dla dzieci...

Pod wpływem tego wszystkiego nieprzyjemny dreszcz przebiega po ciele. Badania trwają. Informacje, którymi już teraz dysponują uczeni, są powodem do zaniepokojenia. Nie jest wykluczone, powiadają oni, że pozaziemskie cywilizacje przeprowadzają z ludźmi eksperyment genetyczny w warunkach kosmicznych. Być może, „przybysze" mają na celu stworzenie formy mieszańcowej?...

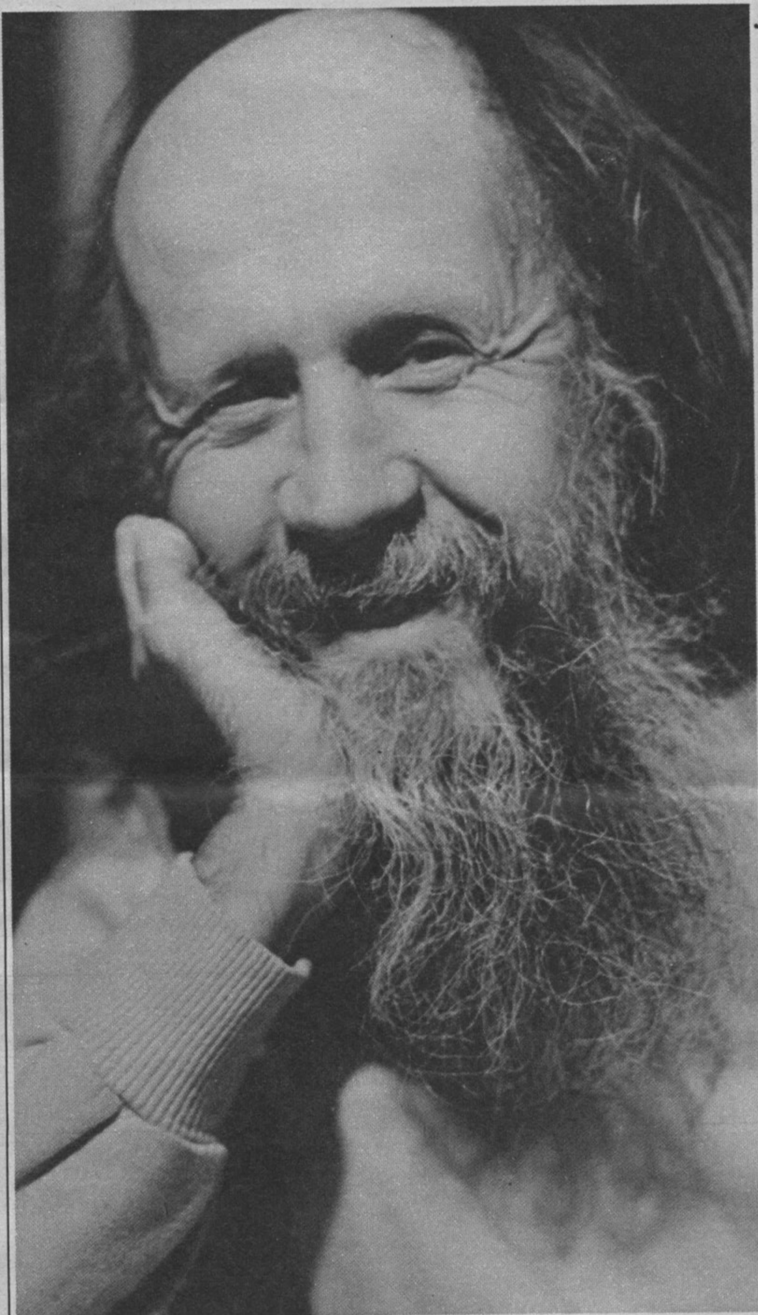
Oprac. JOANNA BROŃSKA

Rys. TOMASZ CYPELT

Hubert Reeves répond

Depuis quelques décennies, les extraterrestres, à bord d'Ovni ont sillonné notre ciel, semant l'inquiétude et parfois même la panique. Depuis le débarquement d'E.T. sur les écrans du monde entier, voilà les foules rassurées et attendries. Mais le problème demeure entier : y a-t-il des extraterrestres ? La vie a-t-elle soudain connu dans des planètes lointaines le même essor fulgurant ? A-t-elle proliféré dans une organisation de cellules d'une telle complexité qu'il puisse exister des êtres doués d'intelligence dans d'autres galaxies ? Quelles chances avons-nous de pouvoir communiquer avec eux ? Hubert Reeves, astrophysicien canadien d'origine normande, qui semble sortir tout droit d'un roman de Jules Verne – auteur de « Patience dans l'Azur » (Editions du Seuil) et directeur de recherche au C.n.r.s. – est plutôt optimiste. L'apparition de la vie dans l'Univers et son expansion en organismes de plus en plus complexes est un phénomène irrésistible. De là à établir un échange d'idées entre les Terriens et leurs compagnons de voyage interstellaires, il y a une marge qui se mesure dans le temps en milliards d'années, et dans l'espace en millions d'années-lumière. Ne comptez pas encore sur les petits hommes verts pour charmer vos soirées ou agrémenter vos vacances, a conseillé Hubert Reeves à Michel Leclercq.

Hubert Reeves, 50 ans. Son travail : les satellites d'exploration astronomique.

Y A-T-IL DES EXTRATERRESTRES ?

Le cataclysme qui fit disparaître les dinosaures a permis le développement d'autres espèces

(suite de la p. 5) On a envisagé par exemple cette hypothèse pour Titan, un satellite de Saturne qui possède une atmosphère très épaisse, ce qui compense l'éloignement du soleil et permet d'envisager une température pas trop froide.

Il faut chercher en dehors du système solaire.

Carl Sagan, dont vous avez peut-être vu les émissions à la télévision, a beaucoup spéculé sur l'intérieur de Jupiter, où il imaginait la présence d'oiseaux et de végétation. Il faut dire qu'il y a à l'intérieur de Jupiter une région à peu près tempérée. La surface de cette planète est très froide, à peu près moins 150°, tandis que le centre, gazeux, est extrêmement chaud – plusieurs milliers de degrés. Mais entre les deux, on sait qu'il y a une région tiède, où l'on trouve un grand nombre de molécules organiques : méthane, ammoniac. On peut donc imaginer que des corps organiques se soient constitués. Mais, pour l'instant, c'est de la pure spéculation. Et, de toute façon, il ne peut s'agir d'une vie évoluée comme celle que nous connaissons sur la Terre.

M.L. Bref, si l'on veut avoir une chance de trouver une vie évoluée, et à plus forte raison des êtres intelligents, c'est en dehors du système solaire qu'il faut chercher ?

H.R. C'est bien mon avis. Je pense qu'il faut chercher autour d'autres étoiles. Choisir, par exemple, une étoile à la vie suffisamment longue, puis une planète d'un âge comparable à celui de la Terre, située à une distance raisonnable de son étoile : c'est-à-dire essayer de retrouver à peu près toutes les circonstances qui ont permis, sur Terre, l'éclosion et l'évolution de la vie. Bien sûr, on ne peut pas exclure l'hypothèse d'une autre forme de vie. Nous ne devons pas nous laisser obnubiler par notre expérience terrienne, et beaucoup de gens spéculent sur toutes les formes différentes que pourrait prendre la vie. Il est vrai que ce sont partout les mêmes éléments chimiques que l'on trouve, les mêmes lois qui s'appliquent, mais, dans l'abstrait, d'autres combinaisons sont toujours possibles.

M.L. Vous évoquez dans votre livre, par exemple, la possibilité de molécules organiques construites, non pas autour du carbone, comme c'est le cas pour toute notre chimie organique, mais autour d'un autre élément que l'on trouve partout dans l'Univers : le silicium. Or, le silicium a des propriétés étonnantes que met à profit toute l'informatique moderne. De là à imaginer des êtres vivants qui, au terme d'une longue évolution, ressembleraient à nos robots...

H.R. On a en effet envisagé cette hypothèse. Mais elle ne marche pas très bien, car l'atome de silicium est loin d'avoir les mêmes propriétés que celui du carbone. Une fois qu'il est entré dans la combinaison d'une molécule, il s'accroche tellement qu'on ne peut plus l'utiliser pour une autre molécule plus compliquée. Alors que le carbone, précisément, se prête merveilleusement à cette évolution.

M.L. Ce n'est pas tout. Dans le cas de la Terre, il y a eu une effroyable catastrophe qui s'est avérée, en fin de compte, une chance extraordinaire pour l'évolution des espèces supérieures et la naissance de l'Homme.

H.R. C'est vrai. Il y a eu en effet – du moins, c'est l'hypothèse acceptée par un grand nombre de scientifiques – un cataclysme qui a fait d'un seul coup disparaître les dinosaures de la surface de la Terre, ce qui a permis le développement d'autres espèces dont la race humaine a fini par sortir. Une chose est sûre, en tout cas : deux événements se sont produits en même temps, il y a 63 millions d'années : une chute très abondante de météores, qui ont laissé des traces dans toutes les couches sédimentaires de cette époque, et la disparition des grands reptiles. Il me semblerait curieux que le premier n'ait pas eu d'influence sur le second.

M.L. Quoi qu'il en soit, cette disparition des dinosaures a été une très grande chance pour nous ! Car, s'ils avaient survécu, nous ne serions pas là pour en parler. Dès lors, on peut très bien imaginer une autre planète, quelque part dans la voie lactée, qui n'aurait pas subi le même cataclysme et qui en serait restée définitivement au stade des dinosaures...

L'homme n'a pas le monopole de l'intelligence.

H.R. C'est tout à fait possible. Mais, dans ce cas, pourquoi les dinosaures eux-mêmes n'auraient-ils pas évolué jusqu'à une certaine forme d'intelligence ? N'oubliez pas que sur la Terre, l'homme n'a pas le monopole exclusif de l'intelligence. On trouve de l'intelligence, sous des formes diverses, chez les animaux. Certains dauphins, par exemple, ou certains rats, en donnent des preuves étonnantes. Pas aussi étonnantes que celles données par l'homme, bien sûr, mais il ne faut pas les mépriser pour autant. Il n'est pas exclu que, si nous n'étions pas là, les dauphins pourraient devenir, petit à petit, aussi évolués que nous.

M.L. Vous ne voyez donc pas de rupture, de différence de nature, entre les animaux et les hommes ?

H.R. Non, je n'en vois pas. Je crois qu'il s'agit simplement d'une différence de niveau. Prenez nos « cousins », les singes. Depuis toujours, on les considérait comme des êtres inférieurs, incapables de parler, sans véritable intelligence. On sait maintenant qu'on peut leur apprendre à parler. Des expériences tout à fait concluantes ont été réalisées dans ce sens. Plus étonnantes encore, les observations faites au Japon sur des singes en liberté, qui permettent d'affirmer que ces animaux sont parfaitement capables d'inventer et de se transmettre des comportements nouveaux. Une jeune guenon, par exemple, découvre qu'en trempant un fruit dans l'eau, elle le débarrasse du sable qui le recouvre : il est donc beaucoup plus agréable à manger. Après cela, elle lavera toujours ses fruits. Bientôt, les autres jeunes de la colonie imitent son comportement, tandis que les vieux continuent à manger des fruits couverts de sable. Il s'agit donc d'une découverte, suivie de l'enseignement aux autres de cette découverte : cela devient un élément de culture. Je ne vois pas de différence radicale avec ce qui se passe chez les humains.

M.L. Revenons à l'existence possible d'une vie extraterrestre. Supposons que, sur telle planète, à quelques années-lumière de notre Terre, cette vie se soit développée jusqu'à produire des êtres intelligents. Des êtres qui,

Le dixième de la vitesse de la lumière suffirait à porter n'importe quel métal au rouge

ritables extraterrestres.
H.R. Non, malheureusement. Croyez-moi, la plupart des faits qu'on a rapportés ne résistent pas à l'analyse scientifique. Je ne mets pas en doute la bonne foi des témoins, mais il est difficile de croire en leur témoignage. Certes, personne ne peut affirmer qu'il n'y a jamais eu d'Ovni véritable, et que la Terre n'a jamais reçu la visite d'extraterrestres. Mais une chose est sûre : s'il y a eu des visiteurs, ils ont été extraordinairement discrets.
M.L. Pourtant, vous me disiez, au début de cet entretien, que l'histoire d'E.T. ne vous paraissait pas invraisemblable.
H.R. Certes. Pas invraisemblable. Mais de là à dire qu'une visite d'extraterrestres a effectivement eu lieu...
M.L. Alors, comment faire pour rencontrer des extraterrestres ? Aller les voir chez eux, je suppose. Mais est-ce possible ?
H.R. Dans l'état actuel de la technique, non, bien sûr. Mais dans l'avenir, pourquoi pas ? Il y aura cependant d'immenses problèmes à résoudre, à commencer par celui de la vitesse. Il faut absolument approcher de la vitesse de la lumière, ce qui exige l'emploi d'énergies fantastiques. Ajoutez à cela que, même si on arrivait seulement au dixième de la vitesse de la lumière, 30 000 km par seconde – ce qui est bien insuffisant pour obtenir l'effet nécessaire de contraction du temps – le frottement du vaisseau sur les particules interstellaires, si rares soient-elles, suffirait à porter au rouge n'importe quel métal. Mais enfin, on peut bien imaginer des moyens, magnétiques par exemple, qui écarteraient les particules et empêcheraient le frottement...

Jusqu'ici, nous n'avons reçu que de la « friture ».

Pourtant, la difficulté essentielle est celle du temps : même si les astronautes d'une telle expédition savent qu'ils ne vieilliront que de quelques mois, il faudrait qu'ils acceptent de ne jamais revoir leur famille. Au calendrier de la Terre, en effet, ils ne reviendraient que des centaines ou des milliers d'années plus tard. Et d'ailleurs, quel gouvernement accepterait d'engager les immenses dépenses occasionnées par une telle expédition, tout en sachant que nul, pendant des siècles, n'en verra jamais le résultat ?
M.L. Pas très encourageant, tout cela. Alors, à défaut de contacts physiques avec les extraterrestres, ne peut-on envisager l'échange de messages ? Nous communiquons bien, par radio, avec les sondes spatiales les plus éloignées...
H.R. Je vous le disais au début de cet entretien : cela fait des années qu'on essaie d'établir ce contact radio ; mais, jusqu'ici, on n'a pu obtenir aucun résultat. En bonne logique, pourtant, cela devrait être possible. Car, dans l'hypothèse où de nombreuses planètes ont déjà atteint une technologie comparable ou supérieure à la nôtre, elles doivent échanger entre elles toutes sortes de messages. Pourquoi ne pourrions-nous pas participer à ces échanges ?
C'est ainsi que certains scientifiques ont eu l'idée de lancer de puissantes émissions vers les étoiles, afin d'alerter ceux qui habitent peut-être dans leurs parages, et leur signaler notre existence. Peut-être nous répondront-ils. De toute façon, leur réponse aurait-elle eu le temps de nous parvenir ? Rappelez-vous que l'étoile la plus proche de nous se trouve à quatre années-lumière, et que toutes les autres sont beaucoup plus éloignées. Il faut donc, dans la meilleure hypothèse, compter un minimum de huit ans pour obtenir une réponse.
On peut aussi essayer d'écouter ces mondes lointains. Nos radiotélescopes, en effet, sont assez puissants pour capter des ondes radio, même relativement faibles – une puissance équivalente à celle de France-Inter ou de la B.b.c. – émises à une distance de quelques années-lumière. On a donc fait de nombreuses tentatives d'écoute. Les meilleures antennes de la planète se sont consacrées à cette recherche.
Chacun de nous a, un jour, cherché à capter les émissions de pays lointains sur un poste récepteur à ondes courtes. En tournant le bouton, on balaie le domaine des fréquences. Le plus souvent, on reçoit de la « friture ». Puis, tout d'un coup, faiblement, une voix ou de la musique. Même si la langue est totalement inconnue, *(suite p. 15)*

La science-fiction révèle les réactions humaines devant un avenir en préparation

peut-être, sont parvenus à une civilisation comparable ou même bien supérieure à la nôtre...

H.R. Supposition tout à fait vraisemblable !

M.L. Oui, mais comment en avoir le cœur net ? Et s'ils existent vraiment, saurons-nous jamais à quoi ils ressemblent, de quoi ils sont capables ?

H.R. C'est bien là l'obsession de beaucoup de scientifiques d'aujourd'hui. Pas seulement des scientifiques, d'ailleurs : voyez le succès du film « E.T. » et, en général, de tout ce qui touche à la science-fiction.

On peut comparer les Ovni aux apparitions de jadis.

Je crois que la science-fiction nous révèle comment les êtres humains réagissent devant l'avenir déjà en préparation dans le présent. L'évolution actuelle de la société, avec la place que prennent de plus en plus les techniques les plus avancées, avec les perspectives dramatiques d'une guerre nucléaire, ne peut qu'engendrer une bonne dose d'angoisse. La science-fiction permet de faire remonter au niveau conscient les cauchemars que l'homme refoule au fond de lui-même. Quant aux extraterrestres, dans la science-fiction, ils représentent à la fois l'ennemi extérieur qui nous menace, et l'être bienveillant, tout puissant, qui va nous protéger, calmer nos angoisses.

On retrouve là le cadre religieux traditionnel !

Je ferai la même réflexion à propos de ce qu'on appelait naguère les soucoupes volantes : les Ovni. Pour moi, il ne faut pas essayer d'interpréter le phénomène Ovni en se limitant à son cadre récent, à la grande vague des Ovni que l'on a constatée depuis 1948. Mais il faut le voir dans la perspective d'une histoire qui est vieille comme l'humanité. Celle des apparitions. Des apparitions, il y en a toujours eu dans toutes les traditions. A mon avis, le phénomène Ovni n'est qu'une forme moderne de ce phénomène éternel. Pourquoi prend-il la forme des soucoupes volantes ? Parce qu'aujourd'hui, on prend beaucoup plus au sérieux quelqu'un qui prétend avoir vu un vaisseau spatial que les « voyants » de la Vierge ou de Shiva. Cela correspond beaucoup plus aux angoisses de l'époque.

Le psychologue Jung a fait remarquer une coïncidence : le phénomène Ovni a pris naissance au moment où venait d'exploser la première bombe à hydrogène. Autrement dit, au moment où l'humanité s'est retrouvée avec, au-dessus de sa tête, cette terrible menace de la destruction universelle. Savoir que, d'une minute à l'autre, tout peut partir en fumée, est une expérience qui est très mal vécue par les gens. D'où une sorte d'angoisse collective, assez semblable à celle qui a bouleversé l'Europe aux alentours de l'An Mil. L'inconscient collectif éprouve alors le besoin de se rassurer, et de créer des images venant de l'au-delà. En l'An Mil, il y avait eu des apparitions en quantité. Aujourd'hui, ce sont les Ovni...

M.L. En d'autres termes, vous ne comptez pas sur les Ovni pour nous renseigner sur les vé-

OLYCOM

Perché nello spazio non c'è vita? da Daniele Conti

Anche se con ogni probabilità non vedremo mai dei mostriciattoli verdi alla guida di avveniristiche astronavi, non è escluso che prima o poi si scoprirà una qualche forma di vita nell'universo. Secondo alcuni scienziati le recenti scoperte di acqua su Marte e di un lago di idrocarburi su Titano, una delle lune di Saturno, dimostrano **l'esistenza di condizioni fisiche potenzialmente adatte allo sviluppo della vita extraterrestre.** Né si può escludere che in un'altra galassia vi sia un pianeta che dispone degli stessi requisiti "privilegiati" della Terra, ovvero di un'atmosfera, una temperatura accettabile e la presenza di acqua.

Dossier

Qualcuno dice che gli alieni siano tra noi.

FORMA ALIENA
Le creature extraterrestri potrebbero assumere un aspetto imprevedibile: dipende dall'ecosistema presente nel loro pianeta.

CHE STRANO, È UN UFO?

Nei cieli del Messico è stato avvistato un enorme verme volante. E la ricerca scientifica conferma: E.T. potrebbe assomigliare a un lombrico *di Fabio Marzano e Isabella Vergara*

PLUTONE È il più piccolo pianeta del Sistema solare e potrebbe presentare tracce di vita. In questo disegno, uno scorcio di Plutone con la sua luna Caronte.

SPL/CONTRASTO

satellite di Giove poco più piccolo della Luna e coperto da una superficie frastagliata di ghiaccio che fa pensare a una presenza sotterranea di acqua. Così come Io, altro satellite di Giove, il corpo celeste con il più forte vulcanismo del sistema solare. Ma anche Titano, satellite di Saturno, dove l'atmosfera è composta di azoto, metano e tracce di argon e ricorda l'ambiente primordiale della Terra. Oltre a questi, troviamo Plutone e il suo satellite Caronte e i planetoidi della fascia di Kuiper».

Nell'universo 30 mila civiltà

Al di fuori del sistema solare spetterà alla missione *Terrestial planet finder*, in probabile partenza nel 2011 all'interno del progetto *Origin* della Nasa, completare un censimento dei pianeti di tipo terrestre. Solo dal 1996 al 2008 sono stati scoperti dai telescopi quasi 230 pianeti extrasolari. La matematica, però, lascia poche speranze alla vita extraterrestre. La probabilità di ottenere un essere vivente con una miscela casuale di amminoacidi, le molecole organiche della vita, è di 1 su 10 seguito da 30 zeri contro un numero di stelle nell'universo stimato in 10 seguito da 20 zeri. Cifre che confermano la *Rare Earth Hypotesis* (Ipotesi della rarità della Terra) del paleontologo Peter Ward e dell'astrobiologo Donald Brownlee secondo i quali **lo sviluppo della vita su altri pianeti è quasi impossibile**. Di parere opposto è l'astrofisico americano Frank Drake, che negli anni Sessanta ha formulato un'equazione per calcolare il numero di probabili civiltà aliene nell'universo. Ipotizzando che esistano almeno dieci stelle come la nostra, intorno alle quali ruotano tre pianeti adatti alla vita, si prevedono circa 30 mila civiltà in grado di trasmettere segnali radio. Sempre che gli alieni utilizzino questa forma di comunicazione.

GETTY

LUCI STRANE
Diversi astronauti avrebbero visto strani oggetti luminosi intorno alla Terra.

QUI TERRA, A VOI SPAZIO

■ **1820:** il matematico **Karl Friedrich Gauss** suggerisce di piantare un bosco a forma di triangolo in Siberia per comunicare l'esistenza di esseri intelligenti sulla Terra. Due anni dopo, nel 1822, l'astronomo William Olbers progetta di sostituire gli alberi con 100 specchi da 1 metro quadrato.

■ **1899:** l'ingegnere serbo-americano **Nikola Tesla,** pioniere dell'industria elettrica, realizza a Colorado Springs un impianto con una bobina di 23 metri di diametro collegata a un'antenna di 60 metri che lancia messaggi verso lo spazio.

■ **1960:** il matematica e astrofisico **Frank Drake** usa un radiotelescopio in Virginia per monitorare eventuali segnali di attività intelligente sulle stelle Tau Ceti ed Epsilon Eridani.

■ **1972:** decollano le sonde spaziali americane Pioneer 10 e 11 per fare ricerche sui sistemi extra-solari. I velivoli ospitano una placca di alluminio e oro di circa 20 centimetri dove sono incise le immagini di uomo e donna, le basi del sistema numerico decimale e le coordinate della Terra.

■ **1977:** le sonde **Voyager** 1 e Voyager 2, in viaggio verso i confini del sistema solare, trasportano un disco fabbricato in oro che contiene immagini e suoni della Terra. Nessun E.T. ha mai risposto.

■ **2007:** si inaugura una prima parte del progetto **Ata** (*Allen Telescope Array*), un allineamento di radiotelescopi in California dedicati alla ricerca di segnali alieni che coprirà un'area di 100 metri di lato.

Dossier

TRASPORTO
Un fascio di luce carica una mucca sul disco volante: è un classico dell'ufologia.

ALAMY/GRANATA

Rapiti da E.T.: cosa c'è di vero?

Soffrono di visioni, sognano astronavi e alieni e spesso hanno un buco nella memoria. Sottoposti a ipnosi, ricordano di essere stati prelevati da entità extraterrestri. Come è accaduto a Valerio Lonzi, un ragazzo di Genova. Nell'agosto del 1982 Valerio ha quindici anni. Durante un campo scout nell'entroterra ligure vive un'esperienza molto strana. Una notte vede nel bosco delle sfere luminose che danzano a pochi centimetri da terra. Guarda l'orologio: è passata un'ora dall'ultima volta che lo aveva guardato, ma non ricorda cosa è successo. **Ha un vuoto di memoria**. Tornato a casa, il ragazzo scopre di avere sulla schiena quattro segni rossi lunghi venti centimetri. Per i medici potrebbero essere cicatrici dovute a punti di sutura, ma Valerio non ha mai subito un'operazione alla schiena. Che cosa è successo in quei sessanta minuti di vuoto temporale? Nel corso di due anni di terapia con l'ipnosi, il ragazzo ricorda di essere stato rapito dagli alieni e portato su un disco volante dove il suo Dna sarebbe stato impiegato per esperimenti genetici. Ricorda di essere stato prelevato altre tre volte in momenti diversi della sua vita. Solo fantasie o qualcosa che la scienza ancora non conosce?

Visioni e impianti extraterrestri

I presunti rapiti, in genere, non hanno un ricordo lucido delle loro esperienze e si fanno ipnotizzare per trovare le risposte alle loro paure o a vuoti di memoria. «L'ipnosi, però, al contrario di quanto si crede, non è il metodo più affidabile per riportare in superficie la verità. È molto difficile per il terapeuta evitare di influenzare il paziente e **spesso quello che emerge è un racconto tra fantasia e realtà**», chiarisce Giulia D'Ambrosio, psichiatra infantile e psicoterapeuta a Milano, che ha potuto osservare una cinquantina di questi pazienti. A volte, come è accaduto a Lonzi, si ritrovano sulla pelle dei piccoli tagli o cicatrici e sono convinti che nel loro corpo sia stato impiantato una specie di microchip alieno. Il più noto investigatore degli impianti extraterrestri è lo statunitense Derrel Sims, ex poliziotto che si mantiene vendendo case. Tra gli appassionati di Ufo è famoso per la sua valigetta zeppa di oggetti rimossi dai corpi dei suoi

TOPFOTO/ALINARI

JESSIE ROESTEMBURG con i figli. Un disco volante sarebbe atterrato nel suo giardino il 21 ottobre del 1954.

Ecco cosa si cela nei racconti dei presunti rapiti

GETTY (2)

Terminata l'era degli Ufo, inizia quella degli Ebani (Entità biologiche aeree non identificate), simili a vermi giganti le cui evoluzioni acrobatiche sono state di recente riprese nei cieli del Messico e nell'alta atmosfera dalla Nasa. Le immagini sono ora sotto la lente dei ricercatori. I "lombrichi volanti" (*Flying Worm* in inglese) sono stati avvistati in tutto il mondo, anche sopra Bologna, Roma e Milano. Il dubbio è naturale: ennesima bufala o autentici animali dello spazio? La scienza prova a rispondere a una delle questioni più dibattute dell'ultimo secolo: esistono altre forme di vita nello spazio? La ricerca conferma che i lombrichi alieni potrebbero essere davvero la forma di vita più adatta su alcuni pianeti.

Forse abitano sotto terra

Alcune recenti indagini di bioastronomia sostengono che la vita su altri pianeti si potrebbe nascondere nei sotterranei più che in superficie, dove prevale un'atmosfera di gas velenosi. Gli alieni, insomma, si sarebbero rifugiati in metropoli scavate nella roccia. «La scoperta degli archeobatteri, singole cellule senza nucleo che vivono vicino a sorgenti termali negli abissi oceanici e ricavano l'energia

CORBIS

UN CLASSICO La tipica forma a disco volante prevaleva negli avvistamenti degli anni Quaranta.

necessaria alle loro funzioni vitali dal calore, ha dimostrato che la presenza di luce non è indispensabile per la nascita della vita», spiega Giancarlo Genta, ingegnere del Politecnico di Torino e presidente del Centro italiano studi Seti (*Search for Extra Terrestrial Intelligence*). «Campioni prelevati a tremila metri di profondità si sono rivelati così ricchi di forme di vita da indurre a ritenere che la massa totale di materia vivente nel sottosuolo della Terra sia maggiore di quella presente in superficie».

Omini verdi e balene volanti

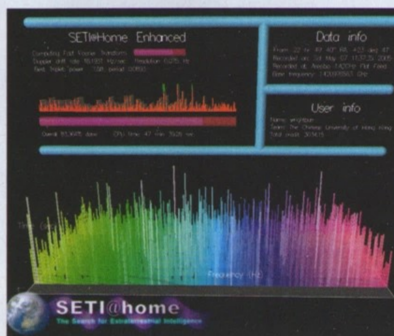
Quanto all'aspetto, gli extraterrestri potrebbero sorprenderci: «Molte forme di vita elementari possono assumere aspetti particolari, tanto che a prima vista è difficile persino riconoscerle come esseri viventi», spiega Genta. Nell'immaginario collettivo, però, gli alieni si presentano con un aspetto umanoide. Lo studio del paleontologo Dale Russell del Canadian museum of Nature, per esempio, ha simulato l'evoluzione dei rettili verso l'intelligenza partendo dall'ipotesi che i dinosauri non si siano mai estinti. Il risultato è stato *Dynoman*, un umanoide di 137 centimetri con una scheletro simile all'*Homo sapiens.* Lo studio di Russell si è basato sul principio della convergenza evolutiva: specie diverse in habitat simili possono sviluppare caratteristiche fisiche identiche. Come gli squali e i delfini: i primi sono pesci mentre i secondi mammiferi, eppure entrambi sono dotati di caratteristiche simili (pinne, corpo affusolato), selezionate dall'ambiente acquatico. Qualcosa del genere potrebbe essere accaduto su un pianeta simile alla Terra plasmando gli alieni a immagine e somiglianza degli uomini. Ma la teoria degli "omini verdi" non è così scontata: «Se sulla Terra la forma umana è la più adatta all'intelligenza, su altri pianeti, con un ecosistema diverso dal nostro, **potrebbero esistere creature intelligenti dall'aspetto a noi sconosciuto**», spiega l'esperto. Nell'atmosfera di pianeti giganti come Giove, bersagliato in continuazione da tempeste di fulmini e vortici, probabilmente si potrebbero sviluppare solo delle "balene volanti", come ha immaginato l'astronomo statunitense Carl Sagan: esseri lunghi cinquecento metri che galleggiano per effetto di sacche piene di gas.

Alla ricerca di altre Terre

In ogni caso, gli alieni non sono più i marziani. Un mito, quello della vita su Marte, tramontato alla fine degli anni Sessanta quando arrivano le prime fotografie scattate dalla sonda Mariner 4 che presentano un desolato paesaggio marziano. Le analisi della sonda Viking, poi, confermeranno l'assenza di sostanze organiche in superficie. Ma quali sono i pianeti candidati a entrare nella rosa delle Terre gemelle? «Le maggiori probabilità che esistano esseri viventi nel sistema solare sono legate ad alcuni satelliti di pianeti maggiori», spiega Genta, «come Europa, per esempio,

A CACCIA SUL WEB

Per andare a caccia di E.T. basta avere un computer. Il programma SETI@home (*Search for ExtraTerrestrial Intelligence*) consente di scaricare un programma per analizzare i dati dei radiotelescopi dell'Università di Berkeley. L'obiettivo è ordinare i campioni secondo un criterio logico e non di origine naturale. Il progetto è nato alla Nasa negli anni 70 ed è ora è portato avanti, con il nome Phoenix, dal Seti Institute in California. In Italia il radiotelescopio più importante si trova alla facoltà di Medicina a Modena. Nel giro di circa sei anni, analizzerà i segnali in arrivo da circa il 50 per cento del cielo visibile dal capoluogo emiliano. Per scaricare il programma: http://setiathome.berkeley.edu

I MONDI OSPITALI

Nel nostro Sistema solare i candidati alla vita extraterrestre sono Titano (satellite di Saturno), Europa (satellite di Giove) e Caronte (satellite di Plutone), qui sotto messi a confronto con le dimensioni della nostra Luna.

BETTMANN/CORBIS

I CONIUGI HILL **Sono i primi a raccontare di essere stati rapiti dagli alieni nel 1961 e a sottoporsi a ipnosi.**

disparata: si va dai classici testoni grigi con occhi obliqui e quattro dita per mano a creature quasi umane, bionde, nordiche.

Alcuni sono buoni e ci vogliono salvare dall'autodistruzione, altri sono crudeli e ci rapiscono per usarci come cavie. La scienza ufficiale non vuole neanche sentirne parlare e chi se ne occupa mette a repentaglio la sua credibilità. È quanto è successo allo psichiatra John Mack, professore dell'Università di Harvard, un pioniere della ricerca sui rapiti. Nonostante abbia rischiato il posto Mack ha continuato a studiare centinaia di casi di *abduction* (rapimento in inglese).

Su un punto gli studiosi sono d'accordo: queste esperienze, se non altro, avvengono nella psiche. «E questo non significa che siano meno reali», commenta D'Ambrosio. Ma quale spiegazione dà la scienza ufficiale?

Il testimone eccellente

■ Paul Hellyer, 83 anni, ex ministro della Difesa ed ex vice premier del Canada, ha dichiarato: «Gli Ufo volano indisturbati sui cieli della Terra. Gli Stati Uniti sono entrati a contatto con queste entità nel 1947 e stanno sviluppando armi segrete per fronteggiare eventuali attacchi spaziali. Il progetto di realizzare una base sulla Luna entro il 2020 nasce dalla necessità di controllare le astronavi aliene che vanno e vengono dal nostro pianeta». Hellyer tra il 1963 e il 1967 partecipava alle riunioni dell'Alleanza atlantica ed era al corrente dei segreti del Norad, il comando aereo americano-canadese che veglia sui cieli del Nord America.

Parla la psicologa che li cura

"pazienti". Spesso, a una più attenta analisi, si scopre che gli aggeggi alieni non sono altro che pezzi di ami da pesca arrugginiti o formazioni organiche.

Non sarà un delirio collettivo?

«I casi di rapimento alieno studiati nel dettaglio sono più di mille. Ma si pensa che il loro numero possa essere almeno dieci volte superiore», secondo l'ufologa Jenny Randles (*La piccola grande enciclopedia degli Ufo*, Editoriale Armenia). «Più di tre quarti si sono verificati negli Stati Uniti, in Argentina, Brasile e Inghilterra, mentre altre nazioni quasi non compaiono nella casistica». Il sociologo Ron Westrum parla di "effetto contagio" notando che **ogni volta che i media riportano un caso di *abduction* (rapimento in inglese), ne compaiono subito altri**. I rapimenti di solito riguardano una sola persona e i casi di testimoni sono rarissimi. Avvengono ovunque: in macchina, nelle stanze da letto, all'aperto. Gli alieni vengono descritti nella maniera più

Alcuni neurologhi sono convinti che le *abduction* siano il risultato di un disturbo noto come paralisi del sonno, che sembrerebbe colpire una persona su tre almeno una volta nella vita. Per la durata di un minuto, può accadere di sentirsi svegli e con i sensi attivi ma che il corpo sia bloccato.

A questa forma di paralisi si affianca una variante con allucinazioni, molto rara, che sembra verificarsi nelle fasi di passaggio tra il sonno e la veglia: **«Si possono avere visioni, sentire suoni o voci o addirittura si può avere l'impressione di toccare** o di essere toccati, di muoversi, di avere un peso sul petto, di sentire odori», spiega la psicoterapeuta.

Si possono anche vedere luci accompagnate dalla sensazione di uscire dal proprio corpo e di librarsi nella stanza o all'aperto. La vittima viene assalita spesso da una sensazione di paura e a volte pensa di aver visto dei fantasmi o dei mostri. «Io credo che parte delle *abduction* siano imputabili a questa condizione, anche se una spiegazione convincente ancora non c'è», continua l'esperta. «La maggior parte degli psicoterapeuti non crede alla realtà degli extraterrestri. Qualcosa sta cambiando: nel 2005 il fenomeno è stato introdotto nel manuale più illustre di psicologia, il *Dsm4*, nel capitolo delle emergenze di tipo spirituale. Fatta eccezione per le psicosi, queste manifestazioni non vengono considerate malattie mentali. Queste persone non vanno liquidate come pazze. Lavorare a fondo sulle loro paure porta a scoprire qualcosa di nuovo: che si tratti di traumi interiori o di fatti realmente accaduti, possiamo saperlo solo stando a lungo con loro, aperti ad accettare qualsiasi possibilità».

SE VUOI APPROFONDIRE:

■ **www.cun.italia.net: sito del Centro ufologico nazionale**

■ **Giancarlo Genta, *Incontri lontani. Alla ricerca delle intelligenze extraterrestri*, Lindau**

■ **www.collectionscanada.gc.ca/ufo: raccoglie tutti i documenti sugli Ufo pubblicati da dipartimenti e agenzie federali canadesi**

OGGETTI VOLANTI: I CASI PIÙ FAMOSI

● **25 Febbraio 1942**: in piena Seconda guerra mondiale uno strano velivolo appare su Los Angeles, provocando l'attivazione della contraerea. Numerosi proiettili vengono scagliati contro l'intruso (sotto, una foto dell'attacco).

● **24 giugno 1947**: il pilota civile americano Kenneth Arnold racconta di avere visto dal proprio aereo privato nove oggetti a forma di falce librarsi vicino al Monte Rainier, nello Stato di Washington. I dischi volanti si muovevano a scatti come «sassi sull'acqua», a una velocità di circa 1.500 chilometri orari.

● **3 luglio 1947**: a Roswell, nel deserto del Nuovo Messico, l'allevatore William Brazel trova una grande quantità di residui sul terreno. L'intera zona viene recintata dai militari. Il quotidiano *Roswell Daily Record* annuncia la cattura di un «disco volante». Il giorno dopo l'aeronautica smentisce: si trattava di un pallone sonda per uso meteorologico. Quarant'anni dopo, nel 1997, il colonnello in pensione Philip Corso pubblica le sue memorie (*The day after Roswell*): a detta sua, le basi di transistor, laser e fibre ottiche «furono scoperte all'interno dello scafo alieno precipitato a Roswell».

● **19 luglio 1952**: la città di Washington viene invasa da misteriosi velivoli. Aerei civili e militari si imbattono in Ufo, i radar impazziscono a star dietro a inspiegabili tracce video. La spiegazione ufficiale: si tratta di illusioni ottiche e particolari effetti meteo.

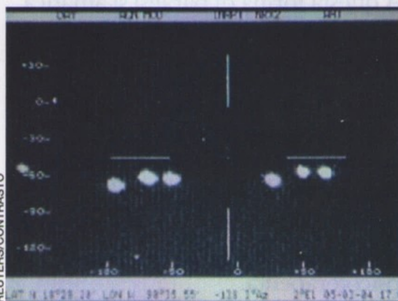
● **27 ottobre 1954**: a Firenze viene sospesa la partita Fiorentina-Pistoiese. Tutto lo stadio si ritrova a guardare il cielo dove volteggiano due dischi volanti. Mezz'ora prima sulla città erano apparsi oltre venti velivoli organizzati in formazione che lasciavano cadere una misteriosa bambagia biancastra. Tra settembre e ottobre gli Ufo volteggiarono su mezza Europa. Vengono registrati anche centinaia di incontri ravvicinati con "piccoli uomini" in Francia, Italia, Inghilterra e nel Nord Africa. A dicembre il presidente statunitense Eisenhower rassicura il mondo che gli Ufo non giungono dallo spazio.

● **17 luglio 1957**: un bombardiere della Air Force insegue un Ufo per circa 90 minuti. L'equipaggio lo tiene costantemente in osservazione e segue il suo tracciato con la strumentazione di bordo.

● **29 novembre 1989**: nei cieli del Belgio compaiono misteriosi velivoli a triangoli (nella foto sotto) che viaggiano a velocità altissime. Gli avvistamenti si protraggono fino a marzo. Migliaia i testimoni. Non è stata ancora trovata una spiegazione.

● **18 giugno 1979**: a Treviso un pilota militare in ricognizione avvicina uno strano oggetto volante: assomiglia a un sigaro e si sposta a scatti in direzione verticale.

REUTERS/CONTRASTO

● **5 marzo 2004**: in Messico alcuni piloti militari rilevano dei punti luminescenti che sembrano moltiplicarsi e spostarsi con rapidi movimenti (qui sopra, l'immagine ripresa dai loro radar). Il colonnello Francisco Aguilar, segretario della Difesa del Messico, ha spiegato che «ogni ipotesi è aperta e che una cosa è sicura: non esiste una spiegazione logica per quegli oggetti che rimangono non identificati».

REUTERS/CONTRASTO

Questa foto potrebbe essere una prova delle astronavi aliene.

I documenti ufficiali ora disponibili online

■ Ogni anno piloti civili, militari e comuni cittadini segnalano nel cielo oggetti volanti non identificati che vengono registrati negli archivi governativi per anni tenuti segreti. Di recente i dossier Ufo stanno diventando accessibili. Gli ultimi a renderli pubblici sono stati gli inglesi: oltre 800 casi esaminati tra il 1980 e il 1996. Lo hanno fatto anche i francesi, i canadesi, gli svedesi e gli italiani: il sito dell'Aeronautica raccoglie avvistamenti dal 2001 ad oggi consultabili online (www.aeronautica.difesa.it).

■ Di cosa si tratta? «In genere sono oggetti costruiti dall'uomo, palloni sonda, satelliti artificiali oppure fenomeni di natura astronomica come le meteore. Nel 10 per cento dei casi, però, non si trova alcuna spiegazione razionale», spiega Vladimiro Bibbolotti, presidente del Cun, il Centro ufologico nazionale che studia gli Ufo dal 1965.

■ Facendo un calcolo approssimativo, negli ultimi 60 anni, secondo il Cun, sarebbero stati avvistati almeno 150 mila oggetti misteriosi (12 mila solo in Italia): «Se fossero di natura terrestre», osserva Bibbolotti, «come sarebbe possibile nascondere un fenomeno così grande? Considerando che per far volare un aereo servono in media 12 persone, dove sono finiti gli equipaggi? Ecco perché non va scartata nessuna ipotesi, neanche quella extraterrestre».

TOPFOTO/ALINARI

Editoriale

FOTO DI COPERTINA: GETTY (2) + MARKA

4 GRANDI **TEMI**
in questo numero

1

SANTA PAZIENZA
Mantenere la calma e sapere aspettare non solo aiuta a vivere meglio ma fa anche bene alla salute **pag. 32**

2

BESTIE RARE
Come mai leoni, rinoceronti, tigri e altri animali rischiano di estinguersi? **pag. 70**

3

MANGIA L'EROS
I nuovi cibi afrodisiaci che potenziano la nostra sessualità **pag. 80**

4

TV TECNOLOGICA
Come funziona la nuova televisione digitale **pag. 128**

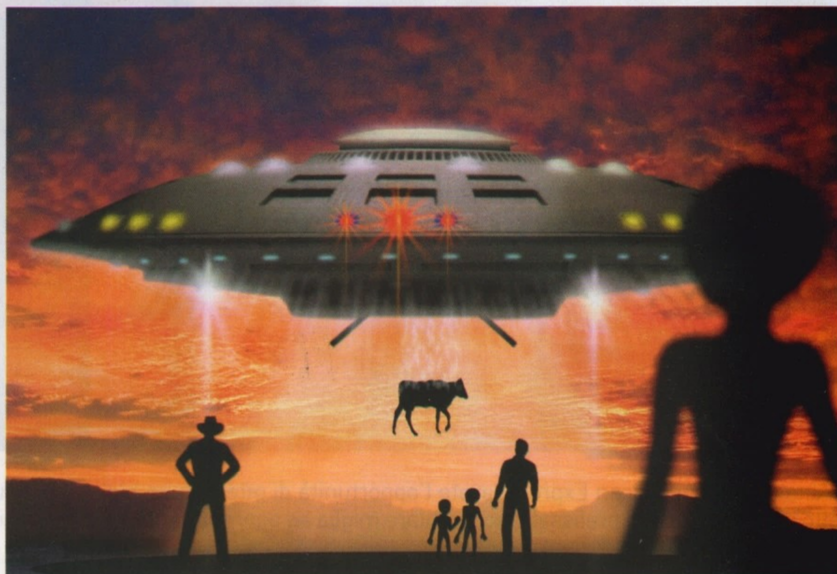
SEI UN VERME! CERTO: VENGO DA UN ALTRO PIANETA

Andrea Biavardi, direttore di Airone.

"Ehi là fuori: c'è qualcuno?". L'uomo si chiede da sempre se la nostra civiltà sulla Terra è l'unica o se invece su un altro pianeta, in un'altra galassia, un altro mondo insomma, ***esistono altre forme di vita****. Inseguendo questo mito, negli anni recenti, alcuni hanno pensato di vedere tracce di alieni. Addirittura c'è chi dice di essere stato rapito da loro per portare chissà quali messaggi a noi terrestri, ignari e inconsapevoli. Eravamo abituati a chiamarli* ***Ufo****, cioè oggetti volanti non identificati. Ora gli scienziati, che sono da sempre molto scettici su questo tema, hanno preso a chiamarli* ***Ebani****. È un acronimo che sta per Entità biologiche aeree non identificate. I più inclini all'autosuggestione sono certi di averle già viste in Messico, perfino in Italia, sui cieli di Milano, Roma e Bologna. Li descrivono come* ***una specie di vermi giganti****, che i tecnici della Nasa catalogano letteralmente come* flying worm. *Nel servizio che trovate a* ***pag. 20*** *abbiamo provato a raffigurarli proprio come un intrico di code e vermi, simili più a un cactus che a una forma di vita a noi nota. Non prendete questa illustrazione alla lettera. È un'esemplificazione. Diamo invece quasi per scontato che gli omini rossi che sbarcano da Marte, e si chiamano quindi* ***Marziani****, i* ***Visitors*** *dalle sembianze inquietanti, i simpatici omini verdi alla* ***Et*** *esistono soltanto al cinema. Se qualche forma di vita esiste, informano gli scienziati della Nasa, potrebbe nascondersi nelle viscere di altri pianeti, dove le condizioni climatiche sono migliori rispetto alla superficie, invasa da gas tossici. Scienza o fantascienza? È bello comunque parlarne, fantasticare, immaginare.* ***Volete cercarli anche voi i nuovi Ufo? Basta un computer e un programma specifico.*** *Ne parliamo nello stesso servizio. Lanciate il vostro segnale e cercate di captarne un altro. Ma non aspettatevi risposte tipo "Telefono casa". I vermi non pagano la bolletta...*

Andrea Biavardi

I casi studiati di presunto rapimento alieno sono più di mille. Cosa c'è di vero?